

Vincent

Ana-Marija Posavec

Městská knihovna v Praze

e-kniha • Praha • 2019

Hledáte místo, kde...

... můžete celý den studovat nebo pracovat?

... seženete knížku pro zábavu, do školy, k poučení?

... stahujete e-knihy, posloucháte hudbu, tisknete 3D?

... osobně potkáte české i světové autory?

... můžete zajít na koncert, filmy artové i 3D?

Právě jste ho našli!

Městská knihovna v Praze

43 poboček, **3** pojízdné knihovny, **4 000** akcí ročně,
2 000 000 dokumentů, **60** Kč za registraci

www.mlp.cz

knihovna@mlp.cz

www.e-knihovna.cz

www.facebook.com/knihovna

Vincent

Ana-Marija Posavec

Přeložil Jan Kravčík

Znění tohoto textu vychází z díla Vincent tak, jak bylo vydáno vlastním nákladem autorky v Chorvatsku v roce 2010. Pro potřeby vydání Městské knihovny v Praze byl text redakčně zpracován.

§

Text díla (Ana-Marija Posavec: Vincent), publikovaného [Městskou knihovnou v Praze](#), je vázán autorskými právy a jeho použití je definováno [Autorským zákonem](#) č. 121/2000 Sb.

Vydání (obálka, upoutávka, citační stránka a grafická úprava), jehož autorem je Městská knihovna v Praze, podléhá licenci [Creative Commons Uved'te autora-Nevyužívejte dílo komerčně-Zachovejte licenci 3.0 Česko](#).

Verze 1.0 z 12. 7. 2019.

OBSAH

Hledá se Vincent!	6
Prolog	7
I.	8
II.....	17
III.....	25
IV.	32
V.....	41
VI.....	53
VII.	67
VIII.....	82
IX.	96
X.....	112
XI.....	127

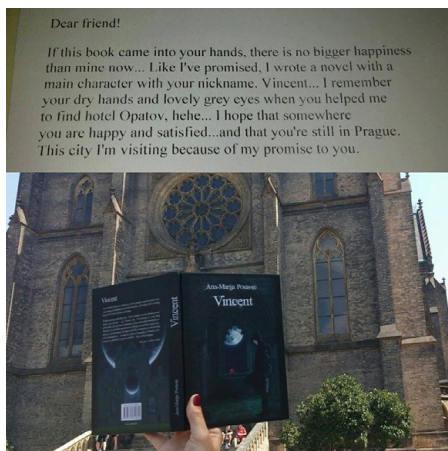
Hledá se Vincent!

Jak se k nám do knihovny vůbec dostala kniha Vincent? Je to dlouhá historie...

Jednoho dne přišla k nám do knihovny chorvatská spisovatelka Ana-Marija Posavec a poprosila nás, jestli bychom nezkusili nalézt chlapce, který jí kdysi, coby ztracené turistce, pomohl najít v Praze cestu do hotelu. Odvděčila se mu napsáním knihy, kterou po něm pojmenovala. Jeden výtisk s osobním vzkazem, jehož část vidíte na fotografii, na něj čekal v Ústřední knihovně. Pomocí Facebooku Městské knihovny v Praze se nám podařilo zachránce vypátrat. Tím ale historie kolem Vincenta neskončila.

Autorku jsme pozvali v roce 2018 na zářijový CONiáš, tj. setkání fanoušků sci-fi a fantasy, a dohodli jsme se s ní i na překladu knihy do češtiny. Tento překlad si teď můžete přečíst i vy. Přejeme vám hezkou zábavu!

Michaela Losíková

Prolog

Zatímco si noční vánek pohrával s jeho vlasy, byl ponořen do nejchmurnějších myšlenek. Nebylo to poprvé, co do svých rukou bral něčí život. Ticho. Klid. Přesně věděl, kdy bude jeho oběť procházet po cestě ke svému domu. Nikdy nepřemýšlel, proč je ten někdo odsouzen k smrti, zda je vůbec vinen a čím. Jen dělal svou práci – plnil úkol od zadavatele. A čím lepší byla nabídka, tím důsledněji si počíнал. Pracoval bezchybně. Kladl si pouze otázky: jak, kde a za kolik. Nic jiného ho nezajímalo. V jeho nitru se usadila prázdnota a on se uzavřel vůči všemu okolo, co nebylo důležité.

Kroky. Odměřené, mužské kroky. Jako obvykle čekal na stromě. Někdy ho napadlo, zda jej stráže nelapí při činu, ale byl mistrem kamufláže. Používal ji celé roky, staletí... Všichni věděli, kdo je a čím je, ale nikdo se na něj neodvážil. Mysleli si, že patří k nějakým psancům či banditům, říkali o něm, že uctívá bohy podsvětí a pořádá orgie s elfími pannami, ale on – ať už byl, jaký byl – ve skutečnosti pracoval sám. Měl svůj domov, ve kterém se marně snažil najít klid. K čemu je klid dobrodruhovi, který toho v životě viděl tolik? Svět je velký a ještě na něj toho tolik čeká.

Podíval se dolů. Kroky patřily elfovi, to bylo jasné. A byl to politik, což se dalo poznat podle rudé tuniky s odznaky hodnosti, kalhot střížených podle poslední módy a vysokých tmavých bot. Dlouhé zlaté vlasy mu padaly na ramena. Zastavil se před dubem. Vycítil vraha, ale bohužel pozdě. Vincent se na něj vrhl z výšky a krátkou dýkou proklál hruď jednoho z vyslanců Východu. Odsouzenec na smrt nevydal ani hlásku, ale jeho pohled padl na nezakrytou tvář vraha. Neznal ho a vyložil si to po svém. Tvář oběti se roztáhla v upřímném úsměvu. Všechny své vzpomínky předal právě tomu, kdo mu srdce roztal vedví jediným pohybem, a kál se při tom za vše, co udělal i co neudělal. Smrt přišla vzápětí a temný plášť vraha zavlál ve voňavém vánku, jenž ohlašoval příchod mírného podzimu.

I.

„Přesný jako semirinské hodinky,“ usmál se hrabě očekávající svého hosta.

Z temného rohu místnosti se vynořila postava v kápi. Blížila se pomalu jako nezvaná návštěva. Shodila kápi a oheň z krbu ozářil bledou tvář lemovanou dlouhými stříbrnými vlasy. Ostré rysy a pronikavé černé oči prozrazovaly prázdnotu, která v měsíčním elfovi sídlila.

Hrabě z Arymu, zvaný Dlouhoruký Daniell, stál před dřevěným stolem s křišťálovou karafou pálenky v ruce. Jeho zelené oči se usmály: „Očekával jsem tě. Posad' se, prosím.“

Vincent hraběte probodl pohledem, ale poslechl a rozeplnul si plášť. Pod ním se objevil těžký kožený oděv plný kapes a úkrytů, ve kterých skrýval dýky a drobné zbraně, o kterých věděl jen on. Usadil se do pohodlného sametového křesla. Daniell před něj postavil zdobenou křišťálovou sklenici s tekutinou opojné vůně. Vincent se na něj beze slova podíval.

„Hotovo?“ zeptal se hrabě a pomalu se posadil do protějšího křesla.

„Dosud jsi o mých službách nepochyboval,“ zazněl v odpověď hluboký mužný hlas.

„Máš pravdu,“ usmál se Daniell, „otázka je zbytečná. Nuže, příteli můj... Mám pro tebe návrh, který ti nejspíš bude trochu nepříjemný, ale nebudu mít klid, dokud ti o něm neřeknu,“ podíval se na něj významně. Nájemný vrah zůstával vážný, ale působil klidněji. „Jeden můj dobrý... hm... řekněme... přítel se zajímá o tvé služby.“

„Pročpak?“ zajímal se Vincent.

„Můj nejdražší Vincente... Svým uměním ses proslavil už před lety, a to nejen na pobřeží. Už jako mladíka tě znali daleko i blízko a ty se stále schovávaš... Přesto i on už o tobě něco zaslechl a začal se vyptávat na správných místech. Řekl jsem mu, že tě znám...“

„A...?“

„Jaké a...? Nebud' drzý, Vincente. Moc dobře víš, že my dva jsme si náramně užiteční. A mě napadlo, proč by sis nemohl zvýšit příjmy. Pracoval bys pro mě i pro něj.“

„O kom je řeč?“

„Ach... to ti ještě nesmím říct, příteli,“ usmál se hrabě. „To je zatím tajemství. Řekni jen, jestli máš zájem, nebo ne.“

„Momentálně,“ řekl vrah jakoby zamyšleně, aniž spustil zraky z Daniella, „ne.“

Hrabě to nepřekvapilo. Od tajemného elfa už slyšel a viděl leccos, přesto hrál překvapeného: „Jak to myslíš ‚momentálně ne‘? Znamená to... možná, jednou?“

„Možná, jednou,“ zopakoval Vincent, zvedl se a významně se na hraběte podíval.

„Ach ano, samozřejmě... Omlouvám se... Stárnu,“ mrknul Dlouhoryká a pomalu přešel ke stříbrné truhle v rohu místnosti. Vincenta se nebál. Znali se dlouho a rozuměli si jako zaměstnavatel a zaměstnanec. Do jisté míry se respektovali a v hloubi svých zkažených duší k sobě chovali přátelské city. Proč Daniell všechny ty vraždy objednával, na to se Vincent nikdy neptal, ačkoliv nemohl říct, že by ho to nikdy nezajímalo. Přesto byl placen za vyřizování zakázek, ne za vyptávání.

Plátěný měsíc s dvěma sty stříbrnými a třemi sty zlatými dopadl do elfových rukou. Krvavé peníze, napadlo často Vincenta, ale nikdy je neodmítl. Byl přesvědčený, že Daniell umí správně ocenit, kolik čí život stojí.

„Nebudu ti děkovat,“ zamumlal si měsíční elf pod vousy, když sklopil hlavu a schovával peníze.

„To jsem po tobě nikdy nechtěl,“ usmál se Daniell a položil pravici na elfovo rameno. Vincent se otočil a zmizel společně se závanem teplého větru.

Elf se procházel a vychutnával si příjemný večer. Už měl dost nesnesitelných letních veder, zato podzim byl velmi vlídný a laskal zem elfů krásným počasím. Vůně posledních květů, které rozkvetly před nadcházející dlouhou zimou, byl opojný a měsíční elf ho jednoduše zbožňoval. Občas v něm některá květina svou vůní a barvou vyvolala vzpomínky. V takových chvílích ho obvykle napadala otázka, jak by jeho život vypadal, kdyby zůstal se svou matkou na Zlatých ostrovech, na jihu království. Přesto nelitoval ani dobrodružného života s otcem tady na severu.

Prošel hlavním náměstím bohyně Bestly. Minul všechny obchody a hostince, které tou dobou byly už zavřené, ale věděl o jedné krčmě, která ještě nebyla.

Otočil se a zahleděl se na sochu překrásné bohyně. Poprvé se však na ni podíval trochu jinak a uvědomil si: I mé tělo touží po občerstvení... Touží po hříchu.

Podíval se na svoje ruce. V tom okamžiku na nich viděl spoustu krve. Jeho pravačka vzala už mnoho životů, zatímco levá ruka přidržovala tělo oběti.

Ne, ani jedna elfka nebude hladit tyhle ruce... A kdyby snad, hanba je jejím doprovodem.

Kolem něj proběhly strážce, aniž by si ho všimly. Věděl, že míří na místo zločinu. Odnesou tělo, pokusí se zjistit, co se stalo, zítra ho pohřbí... Nedělo se to poprvé. Jeho způsob zabíjení vždy poznali. Vincent byl stejně tichý jako smrtonosný, ale vražda bude ututlána tak jako mnohé předtím. Lehkým krokem se vydal k Překřížené šavli, občerstvit alespoň žaludek, když už tělo nemohl.

* * *

„Nemá smysl se o tom vůbec bavit!“ Ženský hlas ječel na celý hostinec. „Aby politika, která pochází od člověka filozofa, ovládla elfí zemi? To je absolutně nepřípustné, je zapotřebí to vymýtit,

vytrhnout i s kořeny! Žádný člověk sem nesmí vkročit a zamořit náš kraj!“ skončila žena a posadila se za kulatý stůl, celá rozlícená a rozpálená, jako by jí na ránu někdo nasypal řeřavé uhlí. Ostatní hosté na ni zírali.

„Uklidni se už, u všech bohů...“, snažil se ji zklidnit jeden ze starších členů její šlechtické společnosti, ale ona po něm vrhla vzdorovitý, vzteklý pohled.

Vincent vešel do krčmy a objednal si pivo měsíčních elfů, které jejich citlivému žaludku neškodilo. Hulákání vzteklé elfky si nemohl nevšimnout. Nevěnoval mu však pozornost, posadil se za šenk a několikrát se napil. Křik však pokračoval:

„Jestli vám víc záleží na lidech, kteří podléhají hnilobě, než na nesmrtelné elfí rase a její tisícileté tradici, pak ať vás bohové potrestají – a lidé pobijí!“

Vincent se zvedl, aby se podíval, co se to děje v opačném rohu obvykle klidné a usedlé hospody. Pod dřevěným obloukem vrazil do tmavovlasé elfky. Zamračeně si ji prohlédl. Vypadala poměrně mladá na takovou rozpravu, ale vztek v jejích očích prozrazoval silnou nenávist vůči lidstvu, nabytou snad od narození. Hlučná dívka měla na sobě zelené sametové šaty a hedvábnou košili. Patřila k místní aristokracii.

„Co na mě tak zíráš?“ probodla ho rozlíceným pohledem.

„Zírám na uřvaného fracka,“ opáčil a sklonil se k ní, aby si ji lépe prohlédl.

Dívka bez rozmyšlení zvedla ruku, vší silou se rozmáchla a vrazila mu facku. Urazila jeho mužskou čest, a to nemohl dovolit, natožpak odpustit. Popadl ji za ruku, ale než jí stihl ránu oplatit, postavil se mezi ně vysoký elf měsíční rasy, majitel Překřížené šavle, a rozpřáhl ruce: „Prosím vás, u všech bohů, ne v mém hostinci!“

Vincent se zahleděl do jejích rozzuřených očí a jeho pohled jako-by zprůsvitněl. Dívku zachvátil nepopsatelný strach. Sklopila zraky, odstrčila Vincenta ramenem a spěšně vyšla z hostince.

Elf se za ní otočil a zamračil se. Udeřila ho. Ještě dítě, a vrazila mu pohlavek, jaký mu ještě nikdy neuštědřila žádná mužská ruka. Udělat to někdo jiný, byl by mrtvý dřív, než by se dotkl jeho tváře, ale jí se podařilo ponížit ho před všemi hosty.

Takhle by to nešlo, děvenko, promluvila temná stránka jeho duše a elf zmizel v noci, aniž by zaplatil útratu.

Elfka vyrazila stezkou vedoucí do nedalekého lesa. Vztekla zaťala zuby, opřela se zády o dub a pomalu se svezla pod strom do dřepu. Zavřela oči a snažila se zahnat myšlenky na vymýcení lidské rasy. Nemohla za to, že se narodila v rodině válečníka, že byla odkojena revolučními myšlenkami ani že nenáviděla každou lidskou stopu v jakémkoli elfím výtvoru.

Zaposlouchala se do tmy. Vítr zpíval píseň příjemným ženským hlasem. Bude pršet, napadlo ji a svésila hlavu. Bezděky nahmatala hedvábný rukáv a ukryla smutnou tvář za tmavými vlasy.

V tu chvíli ucítila závan větru a něčí ruce kolem krku. Ochromně hleděla do pronikavých černých očí. Vincent neměl s dívkou slitování a ta v jeho sevření ztrácela vědomí. Rozmáchl se pravačkou a udeřil ji stejně silně jako muže. Elfka se ocitla tváří na zemi a dávivě kašlala.

„Věděla jsem, že mě budeš sledovat,“ promluvila tiše a pomalu se otočila na záda. Stál nad ní, silný a hrozivý, jako by se přišel pomstít nejen za sebe. Ležela bez hnutí a zavřela oči:

„Udělej to. A ať to nebolí,“ odvrátila hlavu.

Elf udiveně pozvedl stříbrošedé obočí. Dál stál nad ní a prohlížel si ji. Co ty víš o tom, jestli to bolí, nebo ne... Naklonil hlavu na stranu a nespouštěl z ní zrak. Poklekl na koleno a vytáhl dýku. Přiložil jí chladnou čepel pod krk a ona na něj pohlédla velkýma klidnýma očima, jako by opakovala: Udělej to.

Sám nevěděl proč, ale udeřil ji silně do tváře a ona ztratila vědomí.

Elf zmizel záhy ve větru a na mokré trávě zůstal jen otisk dívčího těla.

* * *

Stál před zrcadlem ve svém temném a prostorném pokoji. Začal ze sebe svlékat výstroj. Nejdříve kožený plášť, potom kožená vesta. Nosil ji dlouho a přesně věděl, jakou váhu která kapsa unese. Silná černá kůže neztrácela ani po letech svůj lesk. Bez ní se Vincent občas cítil zranitelný. Svlekl i dvě tmavé bavlněné košile. V zimních dnech mu přišly velmi vhod. Obě položil do vědra s teplou vodou, protože nesnášel svůj pot a potrpěl si na čistotu. Na bocích měl řemenem připevněny dvě krátké dýky, symbol svého řemesla. Obě vytáhl a uložil do zvláštní skříňky. Pohled mu znovu padl na zrcadlo, přesněji na vlastní odraz.

Dlouhé stříbrné vlasy mu padaly přes ramena po lopatky. Postavil se bokem a zkoumal svůj profil. Ostré rysy tváře prozrazovaly temné myšlenky bez jakékoli lítosti. Vlastní oči se mu hnusily nejvíc, ta čern, která ho stahovala na temnější stranu. Mnohokrát, když se takto pozoroval, přemýšlel, co by se dělo, kdyby zůstal studovat vojenskou školu... Ale uprostřed zrcadla se nacházely jeho oči, ty prokleté černé oči, které ho vracely zpět do reality. Stovky ať už promrhaných, nebo intenzivně prožitých let pro něj znamenaly jen málo. Vzpomínky pokaždé ubíjel právě ten ostrý a nevlídný pohled, znovu a znovu.

Světlo bylo ztlumené. Postavu před zrcadlem laskal měsíční svit. Vincent se otočil ke svému odrazu zády. Už se na sebe nedokázal dívat. Zhnusení, zloba, závist... Nyní zrcadlo pozorovalo jeho mohutná, vypracovaná záda a několik jizev z mládí. Ani nevěděl, kdy naposledy vystavil své tělo slunci, a ani mu to nebylo líto. Obrázek pohledného elfa podtrhovala mohutná kostra a pevný postoj. Přesto byl sám pro sebe jen vrahem, jeho svět neměl smysl. Nyní potřeboval odpočinek po nepřítis náročném dni.

Pohlédł na ženu ve své bílé posteli. Ležela s hlavou opřenou o polštář a mělce dýchala, tvář stále zarudlou od nemilosrdného úderu.

Proč jsi chtěla, abych to udělal? Vědělas něco? Zamračil se a pohlédł na kýčovitá železná nebesa nad postelí, ke kterým přivázel její ruce tenkým provazem. Posadil se vedle ní a pohledem přejel po ležícím těle. Provaz měla zaříznutý hluboko do zápěstí a on se musel rozhodnout. Je mladá. Ve vzteku ani nevěděla, co dělá, pomyslel si smířlivě. I jeho pycha ustoupila.

Natáhl ruce k jejím zápěstím a teprve v tu chvíli mu došlo, jak křehká vlastně je. Vzal dýku ze skříňky, přeřízl provaz a její ruce dopadly na ty jeho. Vzal je do dlaní a zkoumal její bledou aristokratickou tvář. Jeho myšlenky byly stejně bezvýznamné a těžkopádné jako předtím. Vincent byl lhostejný. Nešlo o první elfku v jeho posteli, v nejrůznějším slova smyslu, ovšem tahle mu byla protivná už při prvním setkání. S ní nechce ani nemůže mít nic.

Hlasitě si povzdechł a stočil pohled stranou, což byla chyba. Dal tím dívce výhodu, aby mu vytrhla dýku z pravé ruky. Stříbrná čepel se mu ocitla pod krkem. Ohrožovala ho vlastní zbraň. Navzdory všemu Vincent zůstal vážný a klidný. Jeho hrud' byla těsně u jejích prsou, takže cítil její zrychlený dech a strach. Bála se ho, čišelo jí to z očí. Měla tisíc otázek, protože pomalu chápala, s kým se to pustila do křížku, stejně jako to, že už není návratu. I dýka v její ruce byla zbytečná, tak jako její odhodlání. Oba zůstali v té pozici nějakou chvíli. Vincent se ani nepohnul. Díval se jí upřeně do očí a dívčinou duší se rozléval strach. Věděl to. Přestože byl měsíční elf, se stříbrnými vlasy a démonickým pohledem vypadal jako zosobnění temnoty.

Dýka vyklouzla z útlé slabé ruky a neslyšně dopadla na postel.

Chytil dívku za ruce a zlehka je přimáčkl k polštářům. Oči měla plné slz a zděšení, ale uhnula pohledem. Tichý vzlyk v něm probudil nepopsatelný vztek.

„Co je?“ hrubě stiskl její zápěstí. Neodpověděla, místo toho přemohla strach a pohlédla mu do očí.

„Když požádám, abys mě pustil... bude to zbytečné.“

„Bude.“

„Co se mnou zamýšlíš, elfe?“ zeptala se pevně.

„O tom jsem ještě nepřemýšlel,“ zmáčkl jí pravou ruku.

„Času jsi měl dost.“

„Zahráváš si,“ dál na ni upřeně hleděl. „Jsi na to moc mladá.“

„Možná máš pravdu. Kam jsi mě odnesl?“

„Ptáš se, jen abys prodloužila rozhovor.“

Pustil ji, sebral dýku z postele a přešel k zrcadlu. Nezajímal ho udivený výraz v její tváři. Nebál se, že by ho mohla znovu zaskočit. Věděl, že už se neodváží.

Z truhly vytáhl bílou košili a položil ji na postel.

„Vykoupej se a obleč si tohle. Nemáš tu žádnou noční košili, proto ber, co dávám. Nezahrávej si s posvátnosti Noci.“

Elfka zaťala zuby. Nevěděla, jestli ji nezprznil, zatímco byla v bezvědomí, jestli ji mučil, ani kam ji vůbec zavlékl, ale hrdost v ní byla stále silná stejně jako sebevědomí.

Vstala a vzala košili z postele. Přistoupila těsně k němu a zvedla pohled v naději, že se střetne s jeho očima. Odrazil jej stejně chladně jako dosud.

„Koupelna je na prvním patře vpravo. Poradíš si.“

Vyšla z ložnice a napětí v jejím nitru pominulo. Chodba na třetím poschodí velkého domu byla plná portrétů elfích králů, obrazů rytířských střetů a historických bitev. Kamenné stěny zdobily sečné zbraně a v pozlacených svícnech hořelo jen několik svící. Nikdy by nevěřila, že zločinec může žít v takovém přepychu, ale už nezpochybňovala jeho estetické cítění. Napadlo ji, že ve dne chodba vypadá ještě lépe.

Sešla po temném schodišti na druhé poschodí a vešla do další chodby. Hluboko v její mysli se ozvalo přání zůstat v tomhle domě déle, aby si ho mohla celý prohlédnout. Prostory působily tajemně a uklizeně a vůbily ji jako vonící květ včelu.

Je možné, že tohle všechno je jeho? ptala se, zatímco scházela na první poschodí. Byla tam tma a žádný zdroj světla. Jak se tu asi mám vyznat? Muž, typický muž, zavrťela nespokojeně hlavou. Vzala do ruky svícen a zašeptala něco ve staré elfštině. V tom okamžiku svíce vzplály.

Otevřela první dveře a vešla do jídelny, ve které se nechtěla zdržovat. Opět zahnula doprava a ocitla se v prostorné koupelně obložené hladkým černým kamenem. V podlaze byl vyhlouben prostor pro lázeň obložený bílým mramorem. Bohové... podivila se elfka. Asi se i já stanu nájemným vrahem, usmála se sarkasticky a odložila svícen na stolec z drahého tmavého dřeva.

Vincent ležel na posteli a přemýšlel o tom, čím si zasloužil dva dny volna. Věděl, že se Dlouhoruký ozve, jakmile jeho zájemce dorazí do města, a že bude následovat vyjednávání. Kdo nabídne větší sumu peněz, pro toho vykoná objednávku. Cítil se snad někdy prodejný? Jistěže ne. Pro něj to byla jen práce. Zabránil do myšlenek si ztěžka povzdechl, což se mu za ty roky stávalo často. Pak se otočil na bok a zahleděl se z okna. Měl by poprosit Noc o klidné sny. Ale jeho nitro mlčelo. Zavřel oči a jeho poslední myšlenkou bylo přání. Přání, aby elfka utekla co nejdřív, pokud už to neudělala. Ocítil se ve stavu těsně před usnutím, který měl nejradši. Stav, ve kterém slyšel různé hlasy a viděl nevysvětlitelné obrazy minulých i budoucích dní – a často v něm potkával jednu neznámou osobu.

II.

Svívalo. Vincent se budil těsně před tím, než slunce zlatými paprsky pozdravilo obzor. Nebyl ani tak mrzutý jako spíš vážný. Sešel na první poschodí a zamířil do koupelny, aby se umyl a oblékl.

Zatímco si mnul oči, zaslechl hluk ze sousední místnosti. Reflexivně vytáhl dýku, kterou vždy nosil s sebou, a tiše vešel do jídelny.

Stála na stoličce, v ruce koště a snažila se odehnat velkého potkana, který ji očividně velmi vyděsil.

Vincent se opřel o dveře a pousmál se: Ach bohové...

Vešel do kuchyně a dívka vzdechla: „Prosím tě, vyžeň to z domu!“

Sehnul se, popadl potkana za ocas a vyhodil ho z okna. Poté se na ni podíval. Připravovala snídani – smažený elčí chléb s tvarohem. Všiml si, že obstarala i čerstvé mléko. Byl zaskočený, nechápal, co tu dívka ještě dělá. Nedokázal říct, jestli ho to těší nebo ne. Otočil se k odchodu, ale zastavil ho její hlas:

„Děkuju ti.“

Otočil hlavu na stranu, takže viděla jeho profil, tenké rty a obrys nosu. Přikývl a šel si po svém.

„Nedáš si snídani?“

„Nemám čas,“ opáčil hrubě. I jemu samému zněl vlastní hlas divně. Za poslední dvě století v tuhle denní dobu nikdy nemluvil. Rána patřila jen jemu. Byl to čas klidu a horké kávy po koupání, ale ona mu ranní rutinu narušila.

„Snažila jsem se,“ řekla vážně a čekala, že zůstane. Chtěla si s ním povídat o všem, neměla ráda ticho a brzy ráno na něj ani nebyla zvyklá. „Musíš jíst. Jsi hubený. Snídaně je nejdůležitější jídlo dne,“ pousmála ve snaze aspoň nějak udržet jeho pozornost.

Otočil se a přistoupil k peci. Na talíř položil dvě topinky, do dřevěného hrnku nalil trochu teplého mléka a beze slova se vydal ke své komnatě.

„Ani ses nezeptal, jak se jmenuji,“ zavolala za ním. Znovu se zastavil a zhluboka se nadechl.

„Vím to. Jmenuješ se Valerie a jsi urozeného původu.“

Elfka se posadila na židli zády k němu: „Nech si chutnat.“

* * *

Kráčel pomalu a plášť za ním vlál v teplém větru. Byl podvečer a on si nedělal starosti, jestli ho někdo pozná. V ulicích Sunnredu panovala tlačénice, což v téhle roční době nebylo nic divného. Podzim byl na spadnutí a město patřilo mezi nejnavštěvovanější z celého Elightu. Turisté z okolních oblastí sem rádi jezdili nejen za odpočinkem a památkami, ale i za obchodem. Městské pláže si oblíbil dokonce i někdejší král Klarus, který dal pobřeží jméno Modrý sen. O tmavomodrých skalách se vyprávěly četné legendy a za silných bouří prý útesy zpívaly o slavných elfích časech a námořních bitvách.

Vincenta napadlo, že jeho příští obětí bude nějaký neznámý elf, který se tu ocitl pouhou náhodou. Přemýšlel, jak asi vypadá, co se o něm dozví a jakou má jeho život cenu. Necítil při tom ani vzrušení, ani adrenalin. Kdykoli cíhal na svou oběť, poslouchal, až mu vítr zašeptá: Ted' je čas... a pak skočil ze stromu nebo budovy v nějaké temné uličce a vyřídil vše bez otázek, strachu nebo pocitu viny. Svědomí v něm zemřelo před mnoha lety a zůstalo pohřbené společně s jeho matkou na Zlatých ostrovech.

Brzy se ocitl před přepychovým domem Dlouhorukého. S pomocí magie, kterou používal už od mladých let, začal šplhat po temné části zdi a ostatním připomínal jen stín, kterému nikdo nevěnoval pozornost. Nepozorovaně vyšplhal do nejvyššího poschodí, přehoupal se na půlkruhovou terasu a vešel do dobře známé místnosti.

„Tady jsi, příteli!“ přivítal ho hrabě s úsměvem. Z jeho ruměné tváře opět sálala pohostinnost, ale Vincent věděl, že k Dlouhorukému Daniellovi patří i jistá teatrálnost.

„Dobrý večer,“ opáčil Vincent a tajemně se pousmál. Hrabě ho objal pravačkou kolem ramen a odvedl do druhé místnosti. Tam čekali dva elfové oblečení do drahých hedvábných oděvů, ale jejich opálené tváře Vincentovi prozradily i něco jiného.

„Vincente, seznam se s Lucienem a Amosem, mými drahými přáteli,“ pokynul hrabě k elfům. První, s mohutnou hrudí a s temným, vzpurným pohledem, vstal a nabídl Vincentovi ruku.

„Lucien Riva,“ promluvil hlubokým, tvrdým hlasem a silně stiskl ruku vraha. Vincent jen přikývl, to jméno už někde zaslechl. Na Lucienově ruce si povšiml dvou větších jizev a pečeti, kterou nosí jen elfí korzáři, kteří pro vlastní zábavu dělají problémy královně. Na zlomek sekundy se usmál při vzpomínce na svoji bouřlivou minulost a na první století svého života s otcem dobrodruhem.

„Tohle je Amos Riva, můj bratr. Je němý,“ pohlédl Lucien na štíhlejšího elfa se stejně zamračenou tváří a pohledem. Dlouhé hnědé vlasy mu padaly po ramena a drahý oděv mu slušel víc než Lucienovi. Vincent kývl i jeho směrem a posadil se za stůl.

„Potřebovali jste mě?“ řekl hlubokým hlasem a nadzvedl obočí. Dlouhoruký každému nalil pohár červené pálenky a řekl:

„Vincente, nepozval jsem tě sem kvůli úkolu, ale kvůli nebezpečí.“

Elf se na něj překvapeně podíval. Dlouhoruký by přece měl vědět, že on miluje nebezpečí, že se v něm cítí schopný a potřebný. Ale tady očividně šlo o něco jiného. O něco většího a důležitějšího.

„Tito členové našeho rodu zaslechli věci, které mi dělají starost, Vincente. Nějací přivandrovalci, elfové, nějaký gang či co, se po tobě shánějí.“ Hrabě se snažil hovořit klidně, ale hlas se mu tu a tam zachvěl, jako by si opravdu dělal starosti. Vincenta to znovu překvapilo.

„Přišli z nějakého dalekého ostrova a chtějí tě oddělat.“

„Jaký pro to mají důvod?“ opáčil elf a propletl si dlouhé prsty.

„Prý se domluvili synové dvou generálů, které jsi na objednávku odstranil,“ vložil se do rozhovoru Lucien a pohlédl Vincentovi hluboko do očí. „Přísahali, že si tě najdou a zabijí.“

„A vy jste se to dozvěděli jen tak? Čistě náhodou?“ zeptal se Vincent podezřívavě.

„Od dvou vězňů, které jsme měli na lodi. Byli to poddaní těch dvou bohatých a mocných rodů, a když jsme je nechali zbičovat, vypadlo z nich tohle. Mě i bratra napadlo, že Daniell za tvé bezpečí dobře zaplatí, a rozhodli jsme se mu to pro každý případ oznámit. Dlouhoruký si tě váží jako elfa i jako profesionála, proto jsme předpokládali...“

„Hm,“ Vincent se zabořil do sametového křesla, „vskutku zajímavé. Jak poznám, že nelžete?“

Amos se podíval na Luciena a kývl hlavou.

„Dlouhoruký nám věří, vyřizujeme pro něj jisté záležitosti na moři. Ty jsi, Vincente... možná tenkrát byl ještě mladý a nevzpomínáš si na loď, kterou potopili mořští netvoři. Na té lodi byl tvůj otec, dobrý přítel našeho otce. Společně cestovali, loupili a objevovali. Proto jsme ti jako dárek přinesli tohle,“ natáhl se korzár ke kožené tašce zavěšené na židli. Na stůl položil starou knihu v tmavohnědé vazbě. Vincent se tázavě podíval nejdřív na knihu a pak na Luciena.

„To je deník tvého otce. Našli jsme ho pod palubou staré lodi. Úkolem našeho otce zřejmě bylo doručit ti ho, proto se vydal do sunnredského přístavu, když ho zastihla bouře a... odvedla daleko od nás. Možná jsme ztroskotanci a nestojíme ani za stránku v knize pirátských legend, ale máme čest a tu nám nikdo nemůže upřít. Vzpomínka na otce je vážná stejně jako vzpomínka na matku, Vincente. Prosím,“ dokončil Lucien a podal Vincentovi knihu.

„Jakou souvislost má tahle kniha s nebezpečím, které mi hrozí?“

„Možná tvůj otec znal nějaká řešení životních problémů. Nečetli jsme ji, protože to byl tvůj otec a kniha je psaná jeho rukou, slova pocházela z jeho mysli. Kdybys nezůstal na pevnině, nejspíš bys byl dnes jedním z nás. Ještě stále není pozdě. Jsme tu, abychom ti tohle předali a nabídli ti pomoc.“

„A já vám za to děkuji, přestože vím, že by mě vaše pomoc přišla draho,“ usmál se Vincent ironicky, zatímco němý Amos jen několikrát zavrtěl hlavou.

„Možná. A možná ne,“ opáčil Lucien s upřímným úsměvem.

„Pokud mě budou hledat dvě velká loďstva, očividně se musím rozloučit se životem.“

„To neříkej, Vincente,“ řekl ustaraně Dlouhoruký. „Postavím se za tebe, i kdyby mě to mělo stát hlavu. Dlužím ti toho tolik.“

„Nedlužíš mi nic, Danielli. Vždycky jsem si svoji výplatu poctivě odpracoval. Vám oběma děkuji, přiznám se, že jsem to nečekal. Ale nemějte o mě strach. Pokud mě ti dva šlechtičtí synové neznají, nenajdou mě. I já mohu být vzorným občanem Sunnredu.“

Amos i Lucien se hlasitě rozesmáli a dopili svoje číše, ale Dlouhoruký se stále tvářil zachmuřeně. Nespokojeně vydechl a podíval se na místo, kde Vincent před okamžikem seděl, ale neuviděl už ani stín. Trojice elfů osaměla.

„Zajímavý je ten tvůj mládenec, Danielli,“ promluvil starší pirát a naznačil, že by si dal ještě jednu číši. Dlouhoruký jen zavrtěl hlavou, když si uvědomil, jak moc si oblíbil toho zlého elfa a jeho zkaženou duši. Na okamžik ho napadlo, že nebezpečí je už blízko a jednoho dne Vincent nebude. Srdce mu vyděšeně poskočilo, ale rozum ho uklidnil: On se o sebe umí postarat...

„Kdo ví, přátelé moji, kdo ví,“ opáčil zelenooký elf. „Hlavně aby neskončil v královnině vězení jako jeden z našich...“

„Z toho, co o něm víme, zákon porušil mnohokrát a jednou, když byl mladší, nazval královnu svou věčnou družkou ve špatnostech. Mluví o ní, jako by znal celou historii před velkými válkami. Je se-

čtělý a chytrý... jen někdy příliš zlý. Cituji ty dva chytrolíny, kteří se teď čvachtají na dně moře," usmál se znovu Lucien a otočil se k Amosovi. Ten se jen pousmál a přikývl.

„Z toho mám právě strach... Doufám, že k tomu setkání nikdy nedojde," zavřel Dlouhoruký oči ve snaze skrýt nespokojenost a zažehnat katastrofu, která se mu odvíjela před očima.

* * *

Půlnoc dávno odbila, ale Valerie byla stále vzhůru. Prohlédla si celý dům, prolistovala staré knihy, které Vincent vlastnil, sehnala čerstvé mléko, salát, ovoce a připravila večeři. Seděla na posteli v pokoji na prvním poschodí a četla si při svíčke. Její myšlenky se však toulaly jinde... Částečně v prázdném obřím domě, který opustila, částečně u zločince, který tu nebyl.

Proč tohle dělám... u všech bohů, nezbláznila jsem se? vyskočila najednou z postele a popadla svůj červený plášť. Ale když už se chystala vyjít z místnosti, zarazila se. I on je sám. Stejně jako já.

Zavěsila plášť zpátky na věšák, neslyšně se vrátila do postele a topila se v tichu samoty. Přesto ji samota tolik netížila. Čekala. Cítila se užitečnou. Cítila, že k někomu patří. V tom temném a tichém paláci, vedle vraha a ztělesnění nevraživosti a nenávisti se cítila bezpečnou. Podívala se do stropu a mávla rukou, aby uhasila svíčku.

Zahřmělo, ale ona čekala dál. Něco v hloubi její křehké duše říkalo, že se brzy vrátí.

Neslyšela ani otevírání, ani zamykání dveří. Slyšela jen vítr zpívat za zavřeným oknem v chodbě. Neslyšně vstala a vydala se k oknu. Chystal se nečas, pršet mělo začít každou chvíli a v zahradě nikdo nebyl. Nebyla překvapená ani necítila strach. Věděla, že se vrátil a že je doma. Vydala se zpět do své komnaty s úmyslem usnout, ale zarazila se. Chtěla ho vidět. Možná je to jen moje hloupá ženská zvědavost, přemýšlela, zatímco stoupala po schodišti do třetího patra.

Dveře Vincentovy komnaty byly pootevřené. Pod nimi prosvítal proužek světla. Valerie se usmála: Tak přece je doma.

Položil knihu na postel. Svlékl svůj oděv a složil ho jako pokaždé. Při pohledu na knihu si uvědomil, že kolem sebe celý večer cítí laskavou magii. Posadil se na postel a vzal knihu do rukou. Nevěnoval pozornost tmavohnědému, téměř černému oku elfky, které ho udiveně sledovalo. Znovu zahřmělo. Vincent se ani nepohnul. Očekával každý hněv přírody, každý úder, každou kapku deště... Vždy byl připraven na zkázu, která byla kdysi dávno zapsána v Knihách počátku i konce.

Pro Valerii to byla novina. I ona věřila, že by se ve spánku dočkala toho dne, v klidu a míru, jako každý elf vědomý si své existence. Pozorovala Vincenta a nepřemýšlela. Myšlenky se staly zbytečnými. Něco si četl. Knihu v silných hnědých deskách, kterou si odněkud přinesl, sehnal, možná ukradl.

Neodsuzuji tě... napadlo ji, když sledovala, jak pozorně listuje starými zažloutlými stránkami deníku svého zesnulého otce.

Tak tys zažil tohle všechno. Tati... V koutku jeho rtů se objevil tajemný úsměv. Rozpustil si vlasy. Stříbrné prameny mu padly na prsa a orámovaly mírně protáhlou tvář. Lícni kosti s pomocí stínů ještě více vystoupily, oči měl upřené do toho, co bylo napsáno, a tenké rty prozrazovaly temný úsměv.

Valerie ucukla. Elf se jí už nezdál tak strašný, spíš odpudivý. Znovu se přimkla ke dveřím a uviděla ho ve stejné pozici. Obraz byl stejný, ale dojem jiný. Černé oči zářily jiným jasem.

Nebe se protivilo samo sobě a nutilo temná mračna, aby se ještě jednou srazily nad svatou elfí zemí. Hrom byl silný a hlasitý, stejně jako blesk, který na nočním nebi zanechával jasné stopy.

Valerie o krok ucouvla a hladká tmavá prkna pod jejíma nohama zaskřípěla. Vyděšeně vzdechla, což konečně upoutalo Vincentovu pozornost.

Otočila se a vyběhla ke schodišti, ale před ní se zjevil on. Zastavila se a zvedla zraky. Stál před ní, silný a vysoký, stejně jako včera touhle dobou. Naprázdno polkla. Venku se rozpršelo. Valerie si zakryla tvář rukama. Nevydala ani hlásku. Jeho zjev byl v záblescích světla z nebes tak strašný, že se na něj nemohla dívat. Roztřásla se po celém těle a její strach Vincenta podráždil.

Pozoroval ji, jak před ním stojí se sklopenou hlavou a staženou tváří. Možná čeká ránu? Trest? Možná si myslí, že ji udeřím za to, že mě pozorovala při čtení? Vincent nachýlil hlavu. Díval se na ni ještě chvíli a kladl si při tom klíčovou otázku: Co ty holka tady, u všech bohů, pořád ještě děláš?

Jemně ji vzal za ruce a sundal jí je z tváře. Stále nedostal odpověď. Pustil ji. Zastřeným hlasem rozbil ticho noci, která měla být jen jeho: „Jdi si lehnout. Dobrou noc.“

III.

Nad přístavním městečkem Sunnredem se klenulo zamračené nebe. Černé mraky se z oblasti nehnuly už dva dny, a co bylo nejdivnější, nabývaly purpurového odstínu. Jako by šlo o předzvěst toho, čemu staří elfové říkali krvavé deště. Vítr nevál prudce, ale vzduch ztěžkl. Sunnred nebyl zkrušen nespokojeností, ani vraždou generála, ani zmizením mladé šlechtičny. Vše probíhalo tak, jak bylo zvykem. Elfové v tomhle městě věděli, že není záhodno strkat nos do cizích věcí. Lupiči, zloději, vrahové – tahle řemesla byla nejlépe placená a snaha je vymýtit byla neúspěšná. Přestože královna, která nastoupila na trůn po smrti krále Klaruse, proti zločincům tvrdě bojovala, dobře však věděla, že se všichni, kdo jsou vrahy v srdci, dokážou umně skrývat a vždy přežijí.

Vincent seděl na posteli a v klidu a tichu pil svou ranní kávu. Za okny se na něj šklebila temná mračna. Jako by mi počasí bylo nakloněno, napadlo ho a upil ze šálku. Dnes se mu nikam nechtělo, ale tušil, že se to v okamžiku změní. Vincent měl rád, když se něco dělo, rád se stýkal s ostatními měšťany, aniž by se kohokoli zeptal. Rád pozoroval a poznával.

Zívl a opřel se o polštáře. Přestože spával dobře, cítil v kostech jakousi únavu. Vtom se ozvalo zaklepání na dveře. Pocítil rozladění nad tím, že mu ona, nezvaný host, opět kazí zasloužený klid.

„Neruším?“ zeptala se Valerie, když vešla do ložnice. On, v nedbalých, nic neodpověděl. „Přinesla jsem ti snídani, Vincente,“ položila ták s čerstvě napečeným chlebem, slaninou a sýrem na postel.

„O žádnou jsem se neprosil,“ zaškaredil se na ni.

„Vím, že ne.“

„Proč jsi stále tady?“ konečně vyslovil otázku, na kterou už třetí den hledal odpověď.

Elfka se usmála a svěsila hlavu. „Ptáš se, jen abys prodloužil rozhovor. Jsi na to moc starý.“

Vincent na ni udiveně pohlédl, ona se otočila a vyšla ven. Jen zavrtěl hlavou a pomyslel si: Ženy...

Snídaně se ani nedotkl. Neměl chuť. V žaludku cítil jakýsi neklid a nervozitu, něco, co už dlouho nezažil. Uklidňoval se, že je to možná od příliš dlouhého spánku. Kdysi ho dlouho trápila nespavost, ale nikdy se ji nesnažil léčit. Pro něj to bylo varování od těla i ducha, kterým nedopřával oddechu. Žádná vražda není nepotrestána. Každému bohové počítají hříchy, říkával. Za bezesných nocí přemýšlel o všem možném, srovnával nesrovnatelné, snažil se najít důvody pro existenci nějaké banální věci nebo se neúspěšně vracel do minulosti. Tu žádal o pomoc, žil ve vzpomínkách na první století své bujarosti... Ale i tohle období už bylo dávno pryč. Vždycky zůstával sám, nikomu jinému se neoddával, jen odrazu v zrcadle s černýma očima.

Pohled mu padl na zažloutlé stránky deníku. Co se v nich ještě skrývá? Přečetl jen začátek a mnoho toho nepobral. Psal snad jeho otec v hádankách? Co znamenají verše starých písní ve starém elfím jazyce, které začínal trojitou výškou, což nedávalo smysl ani jemu, který se hudbě věnoval před dávnými roky. Atonální věci, hermetické, uzavřené a nesrozumitelné. Lze je vůbec pochopit? Pro nájemného vraha trochu náročné, napadlo Vincenta.

Vstal a přistoupil k oknu. Stejně jako předchozí noci mraky přinesly déšť. Opřel se o kamennou stěnu. Ucítil, jak ho chladný vítr hladí po nahé hrudi a tváři. Úchvatná vůně podzimního šeríku se šířila celou elfí zemí. Tu vůni Vincent v mládí zbožňoval. Pozoroval, jak kapky deště bubnují do bujné zelené trávy kolem jeho domu. Potom se s úsměvem zadíval na to, co ho jako mladíka vždy fascinovalo. Do kaluže vody padaly kapky deště, jedna za druhou, jedna a druhá v páru, a ještě tisíce dalších... A když je na svých rukou přinesl vítr, celé to vypadalo ještě kouzelněji. A co teprve v noci,

když kapky v odlescích blesků zářily jako perly, které se mohly rovnat se svatými slzami elfí panen.

„Nádhera,“ řekl si tiše pro sebe a nemohl se na tu krásu vynadávat.

* * *

Valerie stála v koupelně nad velkou prohlubní plnou studené vody, oblečená v tenkých hedvábných šatech. Tmavé šaty ze zeleného sametu namočila. Byly zaprášené a špinavé a ona se sama sebe začala štítit. Proto se je rozhodla vyprat voňavým mýdlem, aby si je zítra mohla znovu obléct.

Věděla, že Vincent stále pobývá ve své komnatě. Mohl přijít, kdy se mu zachce, a vyrušit ji při práci. Měla za to, že by mu nepřekážela. Nebála se ho tak jako před několika dny... ani včera. Jasně jí dal najevo, že ho nezajímá, čehož si svým způsobem vážila. Nebezpečí pro ni představovali pouze ti, kteří chtěli pošpinit její panenskou čest. Vincent takový nebyl, a proto s ním zůstávala. Představoval pro ni jistotu, realitu, v žádném případě nebezpečí. Šlechtici, její přátelé, pro ni byli jen skupinou hlupáků, kteří nikdy nepomohli nikomu jinému než sobě. Pro ni byl hlavním nepřítelem člověk, nebezpečí větší než všechna ostatní. Nedokázala se smířit s hloupostí elfích šlechtických synů, kteří nevěnovali pozornost tomu, co lidé v téhle době provádějí elfí zemi, ani co dělali při královnině korunovaci.

Z chodby zaslechla kroky. Dveře do koupelny byly otevřené. Vincent ji spatřil v tenkých šatičkách, pilně zabranou do práce. Prohlédl si mladé tělo skloněné nad kamennou vanou i mladé ruce drhnoucí těžký zelený samet. Pomalu zvedla hlavu k němu. Ve Vincentovi se rozhostilo ticho. Chystal se na procházku do města, které na něj toho odpoledne čekalo. Ji opět nechá o samotě. Z jeho pohledu to zřetelně vyčetla. Vrátila se zpět k práci. Vincent bez pozdravu odešel.

* * *

Bezstarostně a sebevědomě se procházel městem ve svém tmavomodrém kabátě, tentokrát jen s jednou ukrytou dýkou, a vychutnával si déšť. Město bylo pochmurné a prázdné, což Vincenta příliš netěšilo. Prohlížel si pouliční osvětlení, které hořelo s pomocí elfí magie větru i dešti navzdory. Bledý stříbrný plamen požehnaný královnou osvětloval cestu ztraceným.

Ztraceným, ztraceným... opakoval si Vincent v duchu. Přemýšlel o královně, jejím dvoru a její Říši, kterou od Elightu dělí jen několik námořních mil. Co kdyby odešel tam, kdyby připlul lodí, zjistila by to? Pochopitelně že ne. Co kdyby začal drancovat její prostorný ostrov, brát majetek lidem z Říše, zabíjet na objednávku v její zemi? Zavřela by ho, mučila a možná i zabila, jak měla ta půlelfka obdařená mocí obou světů – lidu slunce a lidu měsíce – kdysi ve zvyku?

Nikdy neprozradil, proč na ni rád myslel a vytvářel si o ní představy. Rád snil o nereálných setkáních. Rád se díval na neznámou ženu na kouzelném obraze, který mu byl popsán v jednom dopisu. Elfka s tajemným úsměvem a smutnými zelenými očima... Kde jsi, ženo... a slyšíš mě vůbec, jestli jsi všemocná? ptával se mnohokrát.

Zastavil se před jednou z výloh a zadíval se na úzké, vypasované šaty z rudého sametu s dlouhými teplými rukávy. Byly zdobené zlatou výšivkou a jemnou oranžovou krajkou. Vzpomněl si, jak si mladá elfka ničí své tenké ručky ve studené vodě. Usmál se na svůj odraz pod temnou kápí ve skle.

Setřela si pot z tváře a dala šaty sušit do jedné z četných komnat obřího domu. Ve chvíli, kdy chtěla připravit večeři, uslyšela pád něčeho skleněného. Lekla se, pomalu se vydala ke dveřím a vykukla z nich v naději, že nikoho neuvidí. Její instinkt byl silný, ale neopatrnost ještě větší.

Dva muži v úzkých černých oděvech a se zakrytými tvářemi popadli Valerii pod paží. Elfka zaječela jako raněné zvíře, ale umlčelo ji několik prudkých úderů. Jeden do tváře a druhý do břicha, který

jí vyrazil dech. Přestože se málem zhroutila, její hbitost a bojovnost převládly. Vytrhla se jim z rukou a vyběhla po schodech k Vincentově ložnici.

Udýchaná zamkla dveře jeho komnaty a opřela se o ně.

„Co se to u všech bohu děje?“ zašeptala a otřela si krev, která se jí řinula ze rtu. „Ksaku...“

Násilníci začali tlouct do dveří – přesně věděli, kam se ukryla. V dívce se probudil strach. Bezpečí zmizelo, zůstala sama. Přecházela po místnosti jako zvíře v kleci. Nevěděla, kdo po ní jde, ani co chce, ale rozum jí říkal, že jí jde o krk. Otočila se k vysoké komodě z drahého tmavého dřeva. Otevřela první zásuvku a našla jednu Vincentovu dýku. Vydechla s úsměvem, vzala ji do rukou a pohlédla ke skříni.

Když vyrazili dveře, maskovaní neznámí vešli dovnitř. Okno bylo otevřené a hedvábné závěsy povlávaly v silném větru.

„Nemohla vyskočit, je to příliš vysoko,“ řekl jeden hlubokým hlasem. Druhý se naklonil z okna, ale v tu chvíli elfka vyskočila ze skříně a vrazila mu ostří dýky do krku. Hlasitý vzdech a přidušený křik se zaryly do duše dosud nevinné dívky. Vedena instinktem a větrem zároveň, otočila se k druhému muži. Nebyl to člověk, ale elf, stejně jako ten, co ležel s proříznutým hrdlem na zemi.

Kvůli její nepozornosti se k ní nepřítel přiblížil a uštědřil jí několik dalších úderů. Ačkoli se udržela na nohou, byla zraněná, což nepříteli využil. Vyrazil jí dýku z ruky a vrazil jí facku. Valerie vyplivla sliny a krev a zřítela se na Vincentovu postel. Násilník ji hrubě popadl za ruce:

„Tak ty jsi jeho souložnice... Styď se za sebe i za svoje tělo, které smilní s banditou a vrahem.“

Ta slova se vpálila do srdce mladé elfky jako rozžhavené železo. Její čest byla uražena a hněv jí dal sílu. Odstrčila lupiče od sebe, sebrala dýku z postele a připsala si další smrt vlastní rukou.

Seděla na podlaze, vedle ní dvě mrtvá těla. Po její bledé tváři stékaly slzy bolesti a ponížení. Ve vrahově domu se stala vražedkyní své rasy. Strhla jim masky. Byli to elfové. Krásní a sofistikovaní elfové, kteří sem očividně přišli napadnout Vincenta a někoho pomstít.

* * *

Vešel do domu a nahlédl do jídelny. Valerii tam nenašel. Když nahlédl do jejího pokoje, ucítil zklamání. Nakupoval zbytečně. Odložil dva balíčky na neustlanou postel a pomyslel si, že odešla.

Když se blížil ke své ložnici, uslyšel hlasitý ženský vzlyk. Rychle prošel vyraženými dveřmi.

Seděla uprostřed místnosti v kaluži krve, tvář zakrytou rukama, tenké bílé šaty špinavé a potrhané. Okamžitě pochopil, co se stalo. Mlčky k ní přistoupil. Zamračeně si prohlédl tváře dvojice šlechticů, kteří ho té noci měli připravit o život, a místo toho udělali vražedkyni z jeho nezvaného hosta.

Sehnul se k Valerii a zlehka ji vzal za zápěstí. Sundal jí ruce z tváře a uviděl opuchlé červené oči plné slz. Bolestivá grimasa na dívčině jinak sebevědomé tváři ve Vincentovi probudila bolest a lítost, to co už po staletí vůči nikomu necítil, ani vůči sobě samému a svému osudu.

Vykroutila se mu a zakryla si opět tvář. Nepřála si, aby kdokoliv viděl její utrpení, smutek a bolest.

Objal ji a přitáhl si křehké ženské tělo do náruče. Přitiskl si její hlavu na prsa, pohladil tenké černé prameny vlasů splývající až na lopatky. Zavřel oči a poprvé zalitoval, že tuto nevinnou dívku zavlekl do světa násilí a krve. To jsem nechtěl... Proč jsi jen neodešla... Drahé dítě... Ještě silněji stiskl její vlasy a opřel svou bradu o její temeno. Valerie neviděla temný a hněvivý výraz v jeho tváři.

Proč jsi tu nebyl...? Šli po tobě, ne po mně... Bolestivý vzlyk na jeho hrudi jej tížil stále víc a víc.

Usnula za několik hodin a Vincent pocítil úlevu. Spala v jeho ložnici, na jeho posteli. Dlouho pozoroval její nateklá víčka a slzy jako perly stékající jí po tváři. Zbavil se mrtvol a očistil krev z drahých parket. Nikdy ho nenapadlo, že v jeho ložnici dojde k něčemu takovému. Už nevinil mladou elfku za její příchod, nýbrž sebe za svůj odchod. Podcenil nebezpečí, na které ho upozorňovali ti dva piráti, a nyní byl odpovědný za všechno, co se stalo.

Jak se k ní má chovat? Je mladá, nezkušená, určitě nemá za sebou ani jedno století, a hle, co jí osud přichystal – stala se vražedkyní. Vincent se znovu podíval do zrcadla. Cos to provedl, šílený elfe... zeptalo se ho zrcadlo. Otočil se, svlékl se a uložil na pravou stranu postele. Noc ještě byla mladá a Vincent pokračoval ve čtení deníku svého otce. Láh v lampě stále hořel, zatímco on pozorně četl, ale jeho myšlenky se neustále stáčely k dívce, jejíž bezúhonnost byla toho večera nenávratně pošpiněna.

IV.

Elfí země se probudila do nového rána. Situace v Elightu po velkých válkách byla naštěstí dobrá a na reformy nové vládkyně si nikdo nestěžoval. Sunnred dýchal čerstvou elfí magií a množstvím příslušníků elfí rasy. Místní si dokázali vážit míru, kterému se momentálně těšili, protože jejich městečko bylo nejčastěji na ráně Východňanů, kteří se dodnes nepoddali královně a její vládě.

Vincent seděl za svým pracovním stolem a psal dopis. Dnes byl čtvrtý den týdne a toho dne podle zvyku psával a posílal dopisy. Nikdy nikomu neřekl, dokonce ani Dlouhorukému, že píše dopisy osobě, které sice žije daleko, ale chápe, proč on žije tak, jak žije. Elf byl na první pohled plný tajemství a sám sebe považoval za zásobárnu hříchů, protože za tři století své existence je spáchal naprosto všechny.

Zavřel obálku, uklidil ji do zásuvky a rozhodl se počkat na noc. Jeho listonoš přicházel přesně dvě hodiny před půlnocí a tahle korespondence byla někdy tím jediným, na co se těšil.

Valerie se probudila a uvědomila si, že je v jeho komnatě. Uviděla ho za stolem a svinula se do klubíčka jako housenka. Nějakou chvíli ho pozorovala při psaní. Když Vincent sklidil dopis do stolu, otočil se a věnoval jí něžný pohled.

„Dobré ráno, elfko,“ lehce se usmál. Neodpověděla. Její pohled byl plný nedůvěry a odporu. Došlo mu, že zlo dnešní noci poznamenalo mladou ženskou duši navždy.

Pomalů vstal a vykročil k ní. Škubla sebou, možná reflexivně, možná strachy. Vincent zavrtěl hlavou: „Nechci ti ublížit.“

Nenáviděla ho i sebe samu za to, že u něj zůstala, ale jeho upřímná, přesvědčivá slova byla jako balzám na čerstvou ránu. Valerie

zavřela oči a uvědomila si, že to nebyl sen. Stala se vražedkyní – kvůli němu.

Vincent si k ní přisedl a prohlížel si ji. Nedokázal přečíst její myšlenky. Svou magií do ní nepronikl, její mysl byla uzavřená. Pochopil, že jeho konejšivá magie nepomůže, protože ji nikdy nepoužíval. Svěsil hlavu a pak se na ni znovu podíval: „Dala by sis snídani?“

Dva ranění elfové si vyměnili upřímný pohled. Valerie se nadechla čerstvého ranního vzduchu. Její oči, dva temné drahokamy barvy země, už nebyly stejné. Rty přišly o někdejší živý ruměnec, lícní kosti se staly výraznějšími, stejně tak přirozený bledý odstín její pleti. Celá tahle změna se před Vincentem odehrála během okamžiku. Věděl, co to znamená, a jen přikývl. I jemu se to přihodilo před mnoha lety.

Vstal a nabídl jí ruku. Valerie se na něj tázavě podívala. Přikývl, jako by chtěl říct, že i vrah a zločinec jí stále může nabídnout jistotu.

Přijala jeho pozvání a vstala z postele. Cestou domem pozorovala jeho tvář i postoj a na své ruce cítila tu jeho, která ji vedla. Po kolikáté? Proč jsem mu dovolila, aby mě vedl? Kam mě vlastně vedeš, prokletý elfe? Mysl se jí bouřila, ale navenek zůstala klidná a tiše s ním držela krok.

Vincent se zastavil před její komnatou a řekl: „Obleč se. Něco máš na posteli, elfko. Pak přijď do jídelny. Posnídáme spolu.“

Valerie sklopila hlavu. Čelo jí zbrázdily vrásky a nespokojený výraz na její tváři Vincenta překvapil. Přistoupil k ní, zvedl jí hlavu a podíval se jí do očí.

„Musíš jíst. Jsi hubená,“ usmál se. Elfka však zůstala vážná. Beze slova vešla do komnaty a zavřela dveře. Temný elf se otočil k jídelně a odešel připravit snídani.

Valerie našla na posteli dva pečlivě zabalené balíčky. Posadila se jako tělo bez duše. Nechtělo se jí nic dělat, na snídani neměla chuť. Zadívala se na obraz na šedé kamenné zdi vedle své postele. Zob-

razoval vysokou a štíhlou černovlasou elfku, která seděla na trůně zahalená ve zlatě. Její tvář vyzařovala moudrost. V jedné ruce držela žezlo podobné stříbrnému meči, ve druhé červené jablko. Valerie naklonila hlavu a uvědomila si, že jde o portrét velké vládkyně elfího království. Srdce se jí stáhlo. Podívala se na dary. Nakonec se rozhodla je rozbalit a užasla. Lupič, zločinec, vrah... a takový vkus? K čemu?

Když Vincent pokládal na stůl čerstvě upečený chléb, mléko a talíř s čerstvým kozím sýrem a slaninou, ve dveřích se objevila Valerie ve svém novém úboru. Šaty barvy krve jí padly jako šité na míru. Černé vlasy měla vyčesané a její kulatá tvář vypadala mnohem krásnější. Přestože nedávala najevo ani špetku vděku nebo spokojenosti, vypadala úchvatně. Dlouhé rukávy střižené do zvonu dokonale ladily s jejíma tenkýma rukama, které držela složené v klíně.

Vincent naklonil hlavu a laskavě se pousmál. Poté jí pokynul, ať vejde do jídelny a posadí se.

A tak spolu snídali, dva cizinci a zároveň známí, naproti sobě. V místnosti vládlo ticho těžší než jindy. Vincent se několikrát chtěl na něco zeptat, ale pokaždé se kousl do jazyka. Při pohledu na dívčin hrdý výraz ho napadaly věci, které mu nikdy předtím nepřišly na mysl. Ale přiznal si jedno: přestože mu tahle elfka narušila plány a zvyklosti, nijak zvlášť mu to nevadilo. Po očku se díval, jak si ladnými a vznešenými pohyby maže máslo na chleba, jak pije mléko z drahé křišťálové číše, a uvědomil si, že po tom nočním incidentu s ní musí jednat trochu jinak. Zaslouží si pozornost, řekl si Vincent v duchu, usmál se, sklonil hlavu a pokračoval v jídle.

Valerie si jeho úsměvu všimla a významně se na něj podívala. Svým způsobem byla ráda, že mlčel, a jeho grimasy se rozhodla ignorovat. To ostatně uměla nejlépe. Dělat, že nic neví, a vědět vše. To bylo v každé vyšší společnosti nejmoudřejší. Hlavou jí proběhlo množství vzpomínek. Kvůli jejímu příjmení si jí mnozí vážili, ale

také ji nenáviděli. Nikdo si ale nedovolil jí ublížit, byla oblíbená kvůli svým radikálním názorům na lidi. Nenáviděla lidi z celého srdce a odmítala historii líčící je jako nejsilnější bojovníky, když elfí země ještě nebyla osvobozená. Dopila mléko, zavřela oči a zahnila vzpomínky. I Vincent přestal jíst a podíval se na ni.

„Odmítáš?“ zeptal se nakonec elf se zamračeným pohledem.

„Ano,“ odpověděla Valerie bez rozmyslu.

„V pořádku,“ Vincent pokračoval v jídle.

Po snídani se Vincent opět vydal do města. Neoznámil jí to, nepovažoval to za nutné. V jejích očích viděl velký hněv a nechtěl, aby se změnil v něco většího. Ve svém tmavém plášti nesl dopis, který bylo zapotřebí předat listonoši. Zastavil se nejdříve v hostinci a poté u Daniella.

„Žena? U tebe?“ vykulil své velké zelené oči hrabě. „Nedělej si ze mě blázny! Jak dlouho?“

Vincent se zamračil a vážně odvětil: „Čtyři dny.“

„Víš, že se nikdy neptám, ale tys s ní...“ Daniell zamával rukama v prapodivném gestu.

„Jistěže ne,“ řekl Vincent a posadil se na židli. „Ale nechce odejít.“

„Jak to? Proč? Řekls jí... totiž... ví, kdo jsi?“

„Není hloupá. Je urozeného původu.“

„Ach tak...“ Dlouhoruký si přiložil ruku na ústa a ukazovákem si uhladil svou špičatou hnědou bradku. Změřil si pohledem nájemného vraha a došel k závěru: „Přišel sis pro radu. Zabít ji, nebo ne? Vyhnat ji, nebo ne? Zvykl sis na její přítomnost, že?“

„Zachránila mi život,“ pohlédl na něj Vincent.

„Nepovídej. Ona tobě? Nechtěj mě prosím rozesmát. Ty bys ji-ného zabijáka poznal zdaleka.“

„Výhrůžku jsem nebral vážně. Zahrával jsem si.“

„Jak prosím?“ zamračil se hrabě.

„Vplížili se mi do domu. Ti dva, co chtěli pomstít své otce. Víš, o čem mluvím.“

Dlouhoruký zvedl obočí a zachmuřil se ještě víc při vzpomínce na dvojici pirátů, kteří jeho věrného vraha varovali. Posadil se naproti Vincentovi do sametového křesla. Vedle Daniella stála na stole bílá svíce, jejíž plamen ozářil jeho ustaranou tvář: „Co udělala?“

„Oba zabila.“

„Cože?“

„Mojí dýkou, kterou jsem nechal v zásuvce.“

„Pokud je to tak,“ usmál se Daniell, „pak má to děvče potenciál.“

„Neříkej to,“ zamračil se Vincent. „Na to je moc mladá.“

„Tys nebyl?“ zvedl zaměstnavatel jedno obočí. Na pár okamžiků se rozhostilo ticho. Dlouhoruký si vždy stál za tím, co řekl, ale na Vincentově tváři opět nerozeznal jedinou emoci. Seděl hrdě a vyzařoval sílu jako rytíř, který se vrátil z dlouhé války. Jenže elfí rytíři, kteří oddaně sloužili královně, se měli ke komu vrátit. Vincent ne, a to Daniell dobře věděl.

Nalil do dvou číší nejlepší víno a nabídl Vincentovi. Ten se napil, jako vždycky. Nikam nespěchal, byl klidný. Jeho dům byl bezpečný – strážila ho ona.

„Nějaké novinky?“ přerušil ticho Vincent.

„Nic zvláštního. I když... Dostal jsem divný dopis z Feymu. Děje se tam něco zvláštního a místní nevědí, jak to vysvětlit. Prý se nad městem rozprostřela nějaká magie. Obyvatelé často zahlédnou jakýsi fialový dým, jsou vyděšení, potácejí se a tápou. Tržiště a obchody jsou už několik dní zavřené. Nebe je údajně purpurové... ale možná jen přehánějí.“

„Magie, říkáš?“ zamračil se Vincent, který právě do Feymu dnes poslal svůj dopis.

„Prý ano. Ale což, to není náš problém. Ty buď aktivní tady na pobřeží. Pevnina zatím není důležitá, tu pro tebe mám až na později,“ mrknul Dlouhoruký.

„Chápu,“ potměšile se usmál Vincent a vypil víno až do dna.

Když se rozloučil s Dlouhorukým, vyrazil domů. O Feymu už dávno slyšel nejrůznější historky, kterým nikdy nevěřil. Věděl však, že magie dokáže zázraky, zvláště když s ní někdo experimentuje. Chtěli po něm, aby vstoupil do nejrůznějších bratrstev, ale odmítl. Pracoval sám, jakkoli pro něj byla magie přitažlivá. Zahnal ty myšlenky a vychutnával si svěží vzduch po dlouhých deštivých dnech.

Když došel před svůj dům, v kuchyni zahlédl světlo. Neslyšně se připlížil ke dveřím a podíval se, co dělá jeho přítelkyně.

Celým domem se šířila vůně nějakého chutného jídla, ona seděla za stolem a četla si v knihách. Byly to knihy o magii, staré svazky, které zajímaly je málokoho a které buď ukradl, nebo za ně draze zaplatil v antikvariátech. Valerie byla očividně pohroužená do četby. Cokoliv by ji teď mohlo vyděsit, věděl elf. Jeho vzezření by ji vyděsilo zcela jistě – a zejména oči. Z dálky vypadaly ještě temnější, alespoň si to myslel. Vincent svěsil hlavu a odešel se převléknout do své komnaty.

Tohle je mocná magie. A kdo je u všech bohů ten démon, o kterém se nemluví? Proč tu ksakru není jeho jméno? Možná jsem o něm slyšela na hodinách dějin černé magie... mračila se Valerie, když listovala knihou. Zaslechla pomalé otevírání kuchyňských dveří. Zvedla zrak a uviděla Vincenta v bílé hedvábné košili a dlouhých bílých kalhotách. Jeho vzhled ji překvapil. Najednou to nebyl vrah v černém, ale obyčejný elf. Jako všichni ostatní? zeptala se v duchu, když se jejich pohledy střetly. On jen přikývl na pozdrav a pousmál se. Pak se podíval k peci na chleba:

„Tady se chystá něco dobrého.“

Valerie sklopila oči zpátky ke knize. Vincent se podíval, co to tak dobře voní.

„Čerstvý chléb se smetanou... to jsem nejedl celá staletí,“ otočil se a spokojeně se usmál. „Ale něco jiného poutá tvoji pozornost,

elfko,“ usmál se potměšile a pohled mu padl na starou zaprášenou knihu a dva otevřené staroelfské slovníky.

„Hm. Zajímavé. Takže tebe zajímá Niffelhim,“ pokračoval příjemným hlasem.

Elfka ho probodla pochybovačným pohledem, ale hned se zarazila. Je starší, nejspíš to vše studoval a ví, o čem mluví. Chvíli ho pozorovala a pak zavřela knihu.

„Vidím, že o magii něco víš. Jsi vzdělaná,“ oslovil ji znovu. Jen se narovнала, vstala ze židle a vzala knihy do rukou. Vincent ji popadl za paži, ve tváři vztek. Knihy jí vypadly na zem.

„Mluv se mnou, elfko. Zblázníš se.“

Valerie svěsila hlavu na prsa. Její rty byly stále bledé a studené, pevně sevřené. Vincent si toho všiml, příznaky transformace nešťastné mladé duše znal víc než dobře. I on se tak cítil, když poprvé v sebeobraně zabil. Avšak tenkrát přijal svůj osud a vybudoval si novou profesi. Žoldák a vrah. Mladé elfce bez jediného prožitého století to nepřál. Ještě chvíli ji pevně držel, ale pak uvolnil sevření.

„Mluv. Povečeř se mnou,“ řekl s mírnějším výrazem ve tváři.

Elfka se zhluboka nadechla a snažila se uklidnit. Podívala se na něj a posadila se za stůl. Vincent sebral knihy ze země a odložil je na dubový stolek v rohu místnosti. Pomocí jednoduché magie zapálil několik svíček a vydal se k peci na chleba.

Valerie také vstala a z police vzala dva porcelánové talíře. Vincent si ji prohlédl, štíhlou a tenkou, jak bere příbor. Mysl se mu rozjasnila, těšilo ho, že se mu podařilo ji přesvědčit, byť výhrůžkou.

Záhy se teplý a čerstvý elfí chléb ocitl uprostřed dřevěného stolu. Naproti sobě znovu seděly dvě bytosti a snažily se jíst bez nepříjemně tísnivého ticha.

„Kde přesně žiješ?“ zeptal se Vincent odměřeně.

Dívka se zadívala do prázdna, jako by se opět snažila vyhnout rozhovoru, ale nakonec odpověděla.

„Na panství De Felyl.“

„Zajímavé. Dostal jsem z tebe větu,“ usmál se elf a vložil do úst další sousto chleba. „Jak moc ovládáš magii, elfko?“

„Dostatečně,“ odvětila úsečně a pokračovala v jídlu.

„Studovala jsi ji? Kam až jsi došla?“

„Dokončila jsem většinu studií. Zbývá mi ještě červená magie.“

Vincent s respektem pokýval hlavou. „Pěkné, vážně... Takže ještě ničivá magie a hotovo?“

„Tak nějak.“

„Nebud' skromná. Magie je silná, zvláště ta červená. Elfové se znalostmi magie jsou velmi vážení, možná víc než kdy dřív. Pokud chceš, mé knihy jsou ti k dispozici. Čti, uč se... Jen pod mojí střechou neprováděj žádné experimenty. Na to budeš mít čas jinde.“

Elfka zvedla hlavu. Vincent nemohl tušit, že se jí těmi slovy dotkl, že utekla ze svého domova, ani že se tam nechce vrátit. Vyhání mě, napadlo Valerii. On v klidu večeřel a doufal, že z ní dostane ještě nějaké slovo, větu, myšlenku. Když pochopil, že čeká zbytečně, znovu jí oslovil:

„Kde ses naučila tak vařit? Šlechtična jako ty přece okamžitě dostane všechno, co si zamane, proto mě to trochu udivuje.“

Zamračila se: „Pokud ti překážím, řekni to na rovinu. Neprovokuj mě, už to stačilo.“

Vincent udiveně přestal jíst: „Co to má znamenat?“

„Chceš si povídat, ne? Víš, rozhovor nemůže plynout normálně, dokud se ke mně chováš jako nepřítel. Pokud ti vadím, stačí říct.“

Elf pocítil rozladění a vstal od stolu.

„Pokud ti je náš rozhovor nepříjemný, tak si se mnou nepovídej,“ opáčil hněvivě.

„Vždyť jsem ani nechtěla, dokud jsi mi nezačal vyhrožovat,“ zvýšila Valerie hlas, což Vincenta ještě víc rozzlobilo.

„Takhle se mnou v mém domě mluvit nebudeš,“ procedil skrz zuby a odhodil ubrousek na stůl. Elfka rovněž vstala a vydala se k němu.

„Jinak co? Svážeš mě?“

Hlas se jí zachvěl, v očích zaleskly slzy. Vincent zavrtěl hlavou a zamířil ke dveřím: „Jsi volná od chvíle, kdy jsem přesekl provaz, co tě poutal k mé posteli.“

Valerie ho probodla pohledem a položila ruku na stůl. V okamžiku, kdy elf vycházel z místnosti, vycítil, jak něco ostrého krájí vzduch, a hbitě se vyhnul úzkému kuchyňskému noži, který se zabodl do dveří. Hněvivě pohlédl na elfku a vrhl se k ní.

Hrubě ji popadl za ruce a srazil k zemi. Nad ní se opět cítil silný a nadřazený. Sledoval ji s hněvem v očích a se sevřenými rty, zatímco se snažila vykroutit z jeho sevření, ale tentokrát stisk nepovolil. Chtěl ji tvrdě ztrestat. V její tváři se zrcadlil strach, stejně jako tenkrát v jeho ložnici, a zdobily ji čisté slzy uplakané mladé duše.

Valerie hned zalitovala svého chování. Uklidnila se a zavřela oči. Dělej si, co chceš... zasloužila jsem si to, pomyslela si a uvolnila se pod ním, oči stále zavřené.

Elfův pohled se zatemnil. Rozmáchl se pravačkou a zanechal na bledé dívčí tváři stopu po úderu.

„Nevděčný fracek,“ zavrčel a popadl ji za bradu. Opět pod jeho ranou omdlela. Prohlédl si ji, pak vstal a začal přemýšlet, co s ní. „V mém domě, pod mou střechou se takhle chovat nebudeš,“ rozhodl se Vincent udělit dívce další cennou lekci.

V.

Valerii probudil vlhký chladný vzduch a zurčení potoka. Pomalu otevřela oči a uvědomila si, že se nenachází ve Vincentově domě, nýbrž někde venku. Zkusila se pohnout, ale nešlo to. Tvář ji stále páčila od rány, kterou si vysloužila jen svou vlastní hloupostí, a aby situace byla ještě horší, zjistila, že je svázaná. Silný provaz jí vestoje poutal k nějakému stromu a ruce měla připevněné nad hlavou.

K čertu! Elfka se rozpálila vzteky doběla. Smýkala sebou a křičela, volala o pomoc, snažila se vysvobodit. K její smůle nikdo nedorazil.

„Výborně...,“ vztekala se, „Mohl mě svázat ještě pevněji! Jako tenkrát v jeho ložnici! Had! Zvrhlík! Jen počkej, až se odtud dostanu... Ještě o mě uslyšíš, mizero!“

Po několika hodinách trýznivého svíjení a volání o pomoc provaz povolil natolik, že si elfka uvolnila ruce. Přicházela noc a ona byla jen v tenkých bílých šatech.

„Dokonce mě i svlékl! To je neslýchané! Jestli mě takhle někdo uvidí, ještě mě nahlásí strážným jako šílenou. Vždyť jsem v noční košili! A ani nevím kde...,“ otáčela se Valerie dokola ve snaze najít cestu k nějaké vsi nebo dokonce k městu. Pak popadla suchou větev, použila magii a zapálila ji.

Je mi zima... Ach, zlý osude! zaťala zuby, když pochopila, že jí ani posvátný severní vítr není nakloněn. Bud' proklet, elfe! zaklela znovu a třesoucí se vztekem vyrazila, kam jí vedl instinkt.

* * *

Proklínaný elf temné myslí a ještě temnější duše ležel na pohovce ve své denní komnatě. Četl si v deníku svého zesnulého otce a přemýšlel o jeho moudrých slovech. Svíce na zdobeném dubovém

stolku svým plamenem osvětlovala zažloutlé stránky v kožené vazbě. Vincent odpočíval, uvolněný, konečně v klidu sám ve svém domě. Jednou rukou přidržel knihu, druhou si přejížděl po bradě a přemýšlel o tom, co čte. Na elfku si zatím ani nevzpomněl, vytlačil ji ze své mysli stejně jako vše ostatní z minulosti.

Vincent patřil mezi osoby nenavyklé cizí bezohlednosti. Cítil se využitý, připadal si hloupě, že se vůbec rozhodl si s dívkou povídat. Dokonce ho napadlo, že by bylo lépe, kdyby ji jeho nepřátelé usmrtili, ale tu myšlenku zahnal. Její duše byla příliš mladá a nezkušená pro život pravého elfa.

Najednou sebou trhnul a probudil se z prchavého snu. Při pohledu na deník na své holé hrudi mu došlo, že dřímá. Otočil se k oknu, na kterém seděl havran s dopisem v zobáku. Nebylo to pro něj překvapení, nýbrž očekávaná odpověď.

Poté, co převzal dopis, nabídl svému příteli několik šťavnatých červů. Posadil se za stůl a otevřel dopis, který poslala jedna velmi důležitá osoba. Ta elfí duše měla v jeho životě zvláštní místo a na její dopisy vždycky rád čekal a ještě radši je četl.

Můj milý Vincente!

Dědeček a já se máme dobře, díky za optání! Tak jako ty, i já se velmi těším na dopisy z protějšího pobřeží. Co bych ti napsala... Já i dědeček jsme živí a zdraví. Moje magie sílí, protože se pořád vzdělávám soukromě. Chci, abys na mě jednoho dne byl hrdý, milý můj bratře...

Seznámila jsem se s jedním milým chlapcem... Nemusíš se hned zlomyslně usmívat, prosím... ale vím, žeš to už udělal... Je z dobré rodiny a o něco mladší než já... ale je milý. Velmi milý. Lotar je stále nemohoucí... pokud víš, o kom mluvím. Snad si vzpomínáš... Brzy ti pošlu nějaké železo, abys mohl pokračovat s výrobou. Získala jsem i nějaké recepty... možná ti pomohou.

V našem městečku vládne nějaká divná síla. My elfové s větší magickou zkušeností ji cítíme a můžu ti říct jedno – je to něco velmi silného. Dějí se tu neobyčejné věci. Několik elfů bylo nalezeno mrtvých, dokonce i znetvořený novorozenec. Lidé se bojí o svůj život, můj milý bratře. Doufám, že se to vyřeší co nejdřív. Ty neměj starost... jen žij volně jako dosud.

Náš drahý známý, vůdce Serpentova kultu, je stále těší velké úctě... navzdory tomu, že si odsloužil trest v královnině vězení... dokonce se mu narodil syn! I já ho někdy hlídám... věř mi, bratře, bude stejný jako otec, až vyroste – vidím mu tu divokost v očích. Vyřídila jsem mu tvé pozdravy, jak jsi mě poprosil...

Co ještě dodat, můj nejdražší a jediný bratře... Vždycky mi zůstaneš ve vzpomínkách, nestrachuj se... Kéž bychom mohli porušit sliby a ještě jednou se vidět! Ale nesmíme, naše elfí čest nám v tom brání.

Milujeme tě, Vincente, dědeček i já... bezvýhradně!

Měj se dobře... a dělej to, co si svoboda žádá!

Tvoje sestra v krvi i ve zbrani

Vincent dočetl, usmál se a přitiskl své tenké rty na jemný bílý papír. Poděkoval stříbrnému měsíci a propustil havrana na svobodu.

Odešel do ložnice, uložil dopis do truhly a zamkl ji. Znovu se podíval na své tělo ve velkém zrcadle a vzpomněl si na tu nezvanou a nudnou elfku. Sláva bohům, aspoň trocha klidu..., vydechl Vincent spokojeně, posadil se na postel a svlékl se. Nemusím dál předstírat slušnost, usmál se ďábelsky, když mu došlo, že může znovu zažívat nepopsatelné pohodlí a spát nahý. Pomalu zavíral oči a někde v hloubi své duše popřál své sestře a dědečkovi příjemný a požehnaný spánek...

* * *

Valerie kráčela hlubokým lesem takřka celou noc. Snažila se nevnímat strašidelné zvuky divoké zvěře a ubírala se cestou vedoucí bůhvíkam. Byla sebevědomá stejně jako před několika dny v hospodě, v níž se dopustila té fatální urážky, protože věděla, že se jí už nic horšího nemůže stát. Najednou se v ní probudila kuráž a rozhodnost podobná té, kterou pocítila, když vbodla Vincentovu dýku do těla nepřítelé. Ten pocit ji hnál tmou ještě rychleji, aby co nejdřív vyšla z lesa pod širé nebe.

Po chvíli se zastavila, neboť jí došlo, že tudy už jednou prošla. Vždyť já chodím dokola! Valerie zaťala zuby a vztekle mrštila pochodní na zem. Za sebou zaslechla zašustění. Hrud' se jí sevřela a ona překonala touhu se otočit a zjistit, co za ní je. Zavřela oči a pomalu ztrácela naději. Jestli to tak má být... tak ať mě sežere divá zvěř. A jeho možná bude trápit svědomí...

„Slečno?“

Z přemítání Valerii vytrhl laskavý hlas. Otočila se a okamžitě poznala elfa poustevníka. Slyšela o něm nejrůznější historky, někdy dobré, jindy špatné – a dokonce ho jednou už potkala.

„Poustevníku? Jste to vy?“ vydechla s úlevou, vykročila k němu a vzala ho za ruku. „Sami bohové vás poslali... Bloudím tady skoro celou noc a nemůžu najít cestu do města!“

„Dítě drahé...“ promluvil vlídně stařec. „Co tu vůbec děláš?“

„Kdybych vám to řekla, stejně byste mi nevěřil.“

„Ať to tedy zůstane tajemstvím,“ mrkl potměšile poustevník a navrhl, aby do rána přečkala v jeho chýši. Slíbil, že hned po svítání jí ukáže cestu do města. Valerie s důvěrou a nadšeně souhlasila. Staří poustevníci zpravidla nezvané návštěvníky odmítali. Tento však ve vystrašené a znavené dívce viděl neklid a velké temné tajemství, kterému se rozhodl přijít na kloub, až přijde čas.

Valerie seděla u ohně před dřevěným domkem někde v srdci temného hvozdů a přemýšlela o elfím zločinci a pomstě. Ale čím

víc přemýšlela, tím více si uvědomovala, že Vincentův hněv už na vlastní kůži pocítit nechce. Zahleděla se do plamenů a vzpomněla si na jeho ložnici, na dýku přitisknutou na jeho hrud' a na své selhání. Znovu si uvědomila, že ona, tak slabá, mladá a nezkušená, se nemůže postavit jemu, který v životě viděl téměř vše.

„Tvé myšlenky nejsou klidné, elfko,“ probral ji hlas poustevníka. Odpověděla mu unaveným pohledem a pousmáním.

„Děkuji vám za večeři... Jestli se vrátím domů živá, odměním vás.“

„Dítě moje,“ zavrtěl elf hlavou. „Ty víš, že my vyvolení nepřijímáme žádné odměny. Požádala jsi mě o pomoc, tak ti pomůžu. Ale pamatuj si: jednou bude někdo potřebovat pomoc od tebe a ty ho nesmíš odmítnout. To by znamenalo prokletí pro tebe i celý tvůj rod.“

„Jako bych už prokletí neměla dost...“ Valerie zamyšleně sklopila hlavu.

Poustevník si tu odpověď velmi dobře uložil do paměti. Z dívčiny tváře vyčetl, že něčeho velmi lituje. Ale mávl nad jejím problémem rukou s tím, že ta, která ho vyvolala, ho také musí sama řešit.

Poté, co úsvit políbil Elight, poustevník ukázal Valerie cestu do Sunnredu. Dívka mu děkovala, ale když znovu osaměla a rozladěně si uvědomila, že ji čeká více než půldenní cesta pěšky, i na jeho hlavu dopadly její nadávky.

Den byl dusný a město znovu očekávalo déšť. Celou cestu Valerie cítila napětí ve vzduchu a mraky lemovala úchvatná tmavě purpurová barva, která se přelévala do majestátního nachu. Tento úkaz si dívka nedokázala vysvětlit. Když se slunce chýlilo k západu, konečně vyšla na cestu, odkud už viděla světla přístavního městečka.

* * *

Když vešla do brány své obří šlechtické usedlosti, všimla si, že na místo dorazily kočáry členů její velké rodiny ze všech koutů Eligh-

tu. Ani se tomu příliš nedivila a rozkázala sluhům, aby jí připravili koupel a slavnostní šaty.

„Jestli je mrtvá, nemá smysl čekat, až se najde její tělo! Nezvěstná je už několik dní a není možné, aby byla ještě naživu!“ zvolal elf středních let s dlouhými tmavými vlasy, výrazně črtanou tváří, orlím nosem a pronikavým hlasem. Jeho nespokojenost rostla a oči mu zářily zlatým leskem.

„Nemluv tak, je to tvá příbuzná...,“ odvětila nějaká starší paní a rozhlédla se po ostatní šlechtě shromážděné kolem kulatého stolu ve velké jídelně.

„Vím, že je to má příbuzná, ale nemůžeme tu zůstat věčně! Na svém panství mám spoustu práce! Víš, jakou má povahu a jak je agresivní, kdo ví, kdo ji vyzval na souboj... Ručím hlavou za to, že už nežije!“ zopakoval elf a zvedl hlavu ještě výš.

Dvoukřídle dřevěné dveře se prudce otevřely a udeřily do zdí. V místnosti se rozhostilo ticho a pohledy všech se stočily k nečekané příchozí v šatech z tmavomodrého sametu, s vyčesanými vlasy a přísným pohledem.

„Ještě nejsem mrtvá, Klayi Reandersi,“ ozvala se zvonivým hlasem cestou ke kulatému stolu. Velké zlaté oči nejhlasitějšího elfa nyní vypadaly ještě větší a hněvivější.

„Nejsem mrtvá, mí drazí příbuzní,“ zopakovala Valerie a otočila se. Všimla si, že některé potěšilo, že je stále mezi živými, ale na některých tvářích postřehla velké zklamání.

„Dnes nebudete slavit konec mého rodu,“ probodla Klaye ostrým pohledem a elf pochopil, že Valerie už není dívka, kterou lze snadno manipulovat. „Žádám, abyste se rozešli. Nemusíte mi plánovat pohřeb, ještě jsem naživu. Kromě toho, mé panství se po smrti mých rodičů nebude dělit mezi tuto prokletou rodinu. Rozejděte se. Panství De Felyl vládnu jen já,“ uzavřela Valerie a usedla do čela stolu. V nastalém tichu se všichni pomalu rozešli, pouze pohled bratra Valeriina otce byl dlouhý a výmluvný. Dívka pochopila, že jí hrozí

větší nebezpečí ve vlastním domě, než když pobývala u nájemného vraha.

Dlouho seděla za kulatým stolem a přemýšlela. Po bledé tváři stékaly slzy, ale její myšlenky byly spíš smutné než chmurné. Uvědomila si, že kromě bohatství a dobrodružství – pokud tak lze nazvat několik požehnaných dnů strávených s vrahem – nemá absolutně nic. Hleděla z okna a severní vítr jí vysoušel slzy. Při tom odpustila Vincentovi každou ránu, kterou jí uštědřil, a zachtělo se jí spatřit ho alespoň ještě jednou.

* * *

Vincent se probudil po dlouhé a klidné noci. Závěsy v ložnici byly odhrnuté a slunce ho zdravilo zlatými a teplými paprsky. Přimhouřil oči a rozhodl se vstát a odejít do kuchyně. Užíval si ticho, zatímco se myl a snídal, a pak vešel do pokoje, ve kterém přespávala neznámá dívka, aby ho uklidil.

Na posteli našel dvoje šaty, které jí daroval. Prohlédl si je, a aniž věděl proč, přejel prsty po purpurové látce a zlatém lemu dekoltu. Hlasitě si povzdechl a zavrtěl hlavou.

Mohla jsi být chytrá... ale ne. Ted' shniješ v lese, hloupá elfko, pomyslel si. Nebyl z těch, co poukazují na chyby druhých. Srovnání sebe sama s vražednou zbraní si nikdy plně nepřiznal, ale ani je neodmítl. Dnes nastal den, kdy se seznámí s tím šlechticem, který si jistě žádá nějakou vraždu. Elf vzal oboje šaty, ustlal postel a uklidil pokoj. Na cestě z místnosti se podíval na obraz na stěně.

Tentokrát stála, se sebevědomým a pronikavým pohledem mířícím k němu. Nad ní se klenulo noční nebe poseté stříbrnými hvězdami, které ozařovaly dlouhé havraní vlasy a dokreslovaly vzhled všemocné světice. Ve válečném úboru s dlouhým pláštěm přes ramena nevypadala jako obyčejná královna. V jedné ruce držela žezlo, ale červené jablko z druhé dlaně zmizelo.

Vincent se přiblížil k obrazu, aby se přesvědčil, že ho nešálí zrak. Jablko skutečně nebylo v královnině levici jako obvykle. Když si vzpomněl na cenu obrazu a na osobu, od které ho koupil, podivil se. Naklonil hlavu a zašeptal si pro sebe: „Má královno, něco není v pořádku?“

Jako by slyšela jeho slova, oči na obraze se pomalu zavřely. Elf nevěřícně upustil šaty na zem a přistoupil blíž. Na královnině tváři uviděl temné slzy a za sebou uslyšel silný hukot větru.

Otočil se k oknu a uviděl zlaté slunce, které během pár okamžiků zakryl temný mrak. Nebyl to obyčejný oblak, ale něco prokletého, mocného. Zlo větší než obyčejné zlo, jakým je nájemný vrah. Vincent přistoupil k oknu a rukama se opřel o zed'. Magický mrak se táhl přes celé nebe a nabýval fialové barvy, která se před jeho očima míchala s nache. Poprvé po mnoha letech Vincent ucítil něco víc než obyčejný adrenalin. Pocítil úžas a bázeň, to, co cítila Valerie, když jí předváděl svou sílu a převahu. Elf vydechl a sklopil oči. Nastal čas? zeptal se své minulosti, přítomnosti i dnů budoucích. Znovu si povzdechl a otočil se zpět k portrétu královny.

Pomalů jako rytíř, kterého vybrala její ruka, poklekl na pravé koleno. Sklonil hlavu, aby se nedotkl její cti, protože zřetelně cítil, že je přítomná. V uších mu rezonovala hudba velké bitvy, vznešený rytmus vedoucí k vítězství. Jeho mysl byla nyní čistá, duše zcela klidná. Zhluboka dýchal a vnímal, jak vítr vanoucí místností sílí. Pomalu zavíral oči a čekal na něco, čekal na výzvu nebo na – smrt.

Zaslechl třepetání silných křídel. Napadlo ho, že jde o havrana, ale mýlil se. Na okně přistál bílý sokol. Posel i symbol. Vincent vstal a sokol mu skočil na ruku a zaťal drápy do elfovy bílé a jemné kůže. Na noze měl připevněný dopis. Vincent z dravcovy nohy pomalu sundal nachovou tkanici. Potom vzal bílý papír a rozvinul ho. Na první pohled byl dopis prázdný, ale po chvíli se na něm začaly objevovat staré elfí znaky, které znali jen vzdělaní a nejstarší příslušníci rasy.

Vincent na papír použil magii, která byla možná trochu jiná, ale stejně silná jako ta odesílatelova. Slova se stala zřetelnějšími. A první, co elf rozeznal, byla královská pečeť.

Vrahu...

*Obracím se na tebe ne jako královna všech pohanských krajů
a hrdá vládkyň všech sedmi elfích zemí, ale jako válečník, který
potřebuje tvoji pomoc.*

Očekávám tě v chrámu bohů Noci hned poté, co odbije půlnoc.

Nemo

Vincent zůstal bez dechu. Ty dvě věty si přečetl třikrát. V první chvíli ho napadlo, že jde o nějakou past, ale pak mu došlo, že takovou magii znají jen ti nejzkušenější a že se ještě nenašel nikdo, kdo by dovedl zfalšovat královskou pečeť. Podíval se na posla, dravce barvy nevinnosti. Jen jedna osoba na světě nosila do bitev prapor bílé barvy s vyšitým stříbrným sokolem. Žena, kterou nikdy neposkvrnil muž, královna, které přezdívali Ticho, protože vládla ze stínu spravedlivě a čestně, půlelfka, která byla kdysi řeznicí lidského rodu a největší válečnicí, jakou elfí dějiny pamatovaly. Po Vincentově tváři se rozlil hrdý úsměv. Hrud' se mu nadmula pýchou – vždyť se na něj obrátila významná osoba, o níž slýchal vyprávět už jako chlapec, když se s otcem plavil na pirátské lodi.

Sokol v okamžení neslyšně zmizel a zanechal Vincenta jeho myšlenkám. Elf očima zkoumal purpurové nebe klenoucí se nad Sunnredem a napadlo ho, že jeho sestra v dopise nepřeháněla. Netušil proč, ale srdce se mu na okamžik sevřelo touhou. Jeho pohled i mysl se najednou zachmuřily – jako vrah nebyl zvyklý cítit smutek, přestože jej velmi dobře znal.

Rozhodl se obléct a vydat se k Dlouhorukému pro další objednávku. V myšlenkách byl stejně jinde a setkání se zadavatelem úkolu pro něj nebylo důležité.

Počkal, až padne tma, aby k hraběti dorazil v přesně určenou hodinu. Cestou ven vzal do zahrady šaty, které Valerii koupil, polil je lihem a zapálil. Když zíral do plamenů, proběhl jím zvláštní, ale intenzivní pocit. Neklid, došlo mu a zamračil se.

V okamžiku, kdy Vincent odešel, se plameny zvětšily.

* * *

K Dlouhorukému se opět vyšplhal jako nezvaný stín. Vlezl dovnitř otevřeným oknem na severní straně a pak jako obvykle čekal v komnatě na prvním poschodí. Při čekání si prohlížel místnost. Pracoval pro svého zaměstnavatele roky, ale ani jednou si nedovolil se ho na nic vyptávat. Teď se však zarazil: Od koho ví Dlouhoruký o netvoru, který vládne pevnině? O co jde? Co přede mnou skrýváš?

Čekal na Daniella a stále pociťoval silný neklid. Stál u okna s rukama založenýma na prsou a temným výrazem ve tváři a pozoroval okolní přírodu, kterou na první pohled rozrušil nějaký přicházející úkaz. V jeho mysli stále zářily ty dvě věty. Možná je on jedinou osobou v celé elfí existenci, kterou kdy takto oslovila královna sedmi elfích zemí. Opět se uklidnil, sebevědomě vzhlédl k purpurovému nebi a pochopil, že přece nežil svůj život zbytečně. Nikdy.

Jeho pozornost upoutal hluk z vedlejší místnosti. Daniell konečně vešel a úsměv na jeho tváři prozrazoval, že má pro Vincenta přichystán důležitý úkol.

„Můj příteli!“ zahlaholil nadšeně, vzal vraha kolem ramen a odvedl ho s sebou do pokoje pro hosty.

Uvnitř v červených sametových křeslech seděli dva bohatí elfové a popíjeli víno. Atmosféra v místnosti byla napjatá a nepříjemná a Vincenta napadlo, že před ním dozajista stojí nějaká výzva.

„Seznamte se,“ Daniell pokynul rukou k jednomu z elfů: „Tohle je hrabě Klay Reanders, jeden z předních elfů jižní provincie Elight. Přesněji... druhý nejvýznamnější po hraběnce Therii.“

Štíhlý, ale podsaditý elf vstal a nabídl Vincentovi ruku. Jeho ramenatý doprovod zůstal sedět a sledoval každý Vincentův pohyb. Vrah se zamračil, nabízenou ruku hraběte Reanderse nepřijal a tomu ramenatému se na tváři objevil zvláštní úsměv. Dlouhoruký do situace nemíchal. Jeho úkolem bylo představování a uzavírání obchodů – což byl eufemismus pro objednané vraždy.

„Těší mě, elfe,“ řekl Klay hlubokým hrubým hlasem a díval se Vincentovi přímo do očí. Vrah se na okamžik pocítil nadřazený všem v místnosti. Jasně cítil, jak se hrabě Reanders ve svém hejskovském oděvu třese jako osika a vůbec si není jist objednávkou, kterou chce zadat.

Další chátka. Jaká hloupost na mě zase čeká? zvedl Vincent oči v sloup a posadil se za stůl. Daniell mu nalil víno, posadil se, položil ruce před sebe a začal vážně jako vždy: „Pánové, přejdeme k věci.“

Naproti Vincentovi seděl Klay, který najednou přitvrdil: „Vražda člena mé rodiny. To je jeho úkol.“

Měsíční elf přikývl a pronesl: „Kdy a kde?“

„Budu spokojený, když zítra bude po všem. Dědictví a dokumenty mi připadnou rychle, proto se můžu vrátit na jih Elightu v klidu.“

„Kde se nachází?“ přerušil ho Vincent a znovu ho přinutil, aby se na okamžik zachvěl. Daniell to postřehl, ale nic neřekl, přešel napětí mlčky a dopřál si doušek nakyslého červeného vína.

„Nevím. Ona... myslím, že bude přebývat na své usedlosti,“ odpověděl elf a vzal svůj pohár.

Vincent zůstal klidný, ale útroby se mu rozlilo rozladění a zhnusení. Ona? Musím zabít... ženu?

Dlouhoruký věděl, že Vincent nikdy takový úkol nedostal. Přestože ženy sám neměl dvakrát v lásce, Daniell doufal, že Vincent bude protestovat. Ale jeho zabiják dále zachovával klidnou tvář.

Vincent přikývl a vstal od stolu. „Jedná se tedy o dědictví?“ zeptal se nečekaně a Daniell ho probodl pohledem. Klay jen mávl rukou a zaškaradil se: „Kéž by šlo jen o dědictví. Věř mi, elfe, celá země ti bude

vděčná, že ze světa sprovedíš tak únavné stvoření... Strašně drzý a samolibý fracek... nechápu, jak ji její zesnulí rodiče vůbec trpěli.“

Vrah sklopil hlavu a na jeho tváři se objevil tajemný úsměv: „Jméno?“

„Cože?“ zeptal se Klay zmateně, a pak se usmál: „Ach, její jméno... Valerie. Jmenuje se Valerie.“

Vincent se podíval na hodiny: „Pánové, velice mě těšilo. Musím jít, práce čeká.“

Dlouhoruký udiveně a zamračeně pozoroval Vincentovo chování a nechápal, co se děje. Copak je tak zvrácený, že zabije mladou elfku, aniž by se na cokoli zeptal? V očích se mu zračil děs, když sledoval, jak si Vincent podává s Klayem ruku. Opravdu jsem tě takhle zničil, příteli můj? Vincente, co se to z tebe stalo...? Elf zavřel oči a počkal, až vrah podle zvyku zmizí jako stín.

„Šikovný mladík!“ řekl spokojeně Klay.

„Ještě jste ho nepoznal,“ odvětil Daniell tiše, opřel se v křesle a nalil si víno.

„Jaká je cena?“ zeptal se elf.

Dlouhoruký si bolestně povzdechl a poprvé v životě se vyhýbal odpovědi na tuto otázku. Zavrtěl hlavou a podepřel si ji rukou. Pocit viny ho sžíral víc než vraha, a to mu vadilo. Ptal se, co se to stalo z toho vystrašeného mladíka, se kterým se před dvěma a půl stoletími náhodou seznámil v přístavu mezi piráty. Nikdy mezi nimi nepanovalo velké přátelství, ale Daniell si ho vážil jako dosud nikoho.

Kdybych neodešel z vojenské školy, kde jsem stejně neuspěl... možná by to takhle nedopadlo, Vincente! Možná bychom žili spóřádané životy, měli rodiny! A ne takhle, žít ve stínu tímhle psím životem... Hrabě sklopil oči ve snaze zakrýt smutek i vinu, ne před elfy, kteří seděli proti němu, ale před sebou samým.

„Pane... jaká je cena?“ zopakoval Klay otázku, tentokrát hlasitěji.

„Domluvíme se, až bude úkol splněn. A teď odejděte,“ odvětil elf a otočil se ke zdi.

VI.

Když vešel do chrámu bohů Noci, Vincent nikoho neviděl, zato okamžitě pocítil duši takřka každého zesnulého elfa. Nevěnoval tomu pozornost, jen doufal, že se avizovaná schůzka uskuteční. Chrám kdysi býval i jeho útočištěm. Nikdy neprosil bohy o pomoc, ale rád ve zdejším tichu obnovoval svůj duševní klid. Černá a bílá barva mramoru do něj vlévaly jistotu, jakou nabízí jen černobílý svět. Pro něj byly věci jen černé, nebo bílé. Nic mezi neexistovalo. Ne tady, ne v tomhle období jeho života.

Často ho napadlo, že jej trojice bohů Noci, Nielle, Sektica a Zith, jimž byl chrám zasvěcen, na jeho cestě doprovází. Všechno, co měl, byl jen vítr, který ševalil rozkazy. Nebo to snad byl jeho rozum?

Pochodně v držácích u vchodu do chrámu náhle zhasly. Vincent sebou prudce trhl a ucítil, že zůstal sám. Zklidnil se, aby zaslechl případný hluk a mohl tím směrem zaútočit. Stále v něm hlodala pochybnost, zda nejde jen o past nastraženou mstiteli rodiny, kterou zničil.

Přes rameno postřehl půltucet vysokých a štíhlých elfů v posvátných bílých hábitech. Pomalu se otočil a prohlédl si je. Tři se postavili z levé, tři z pravé strany. Paprsek měsíčního svitu protrhl temnotu a v tu chvíli postřehl stříbrný prach, který elfové za sebou zanechávali. Věděl, že jde o požehnané stříbrné elfy, výtečné bojovníky a věrné strážce, které si elfí panovníci pečlivě vybírali. V jejich tvářích spatřil rozhodnost a statečnost. Každý držel v rukou slonovinovou hůl zakončenou tmavomodrým drahokamem nabitým mocí. Všech šest najednou přiblížilo drahokamy k sobě a zašeptali verše Ticha.

Vincet zaslechl známou melodii. Elfové se rozestoupili a uvolnili vchod přicházející panovníci. Vítr zesílil a ochladl, venku zahřmělo a ohně se opět rozhořely. Odbila půlnoc.

Lehké kroky a cinkání dvou mečů za pasem příchozí probudily ve Vincentovi jistotu. Ve vchodu do chrámu rozeznal obrys ženské postavy, formující se ze staré kouřové magie. Postava pomalu nabírala konkrétních obrysů a Vincent zůstal bez dechu.

Byla o něco nižší než on, štíhlá a křehká, ale vyzařoval z ní silný duch. Dlouhé havraní vlasy padaly na dokonale padnoucí nachový válečný úbor. Ruce měla zakryté pevnými stříbrnými rukavicemi, pod nimiž očekával bledou a jemnou kůži... Ale ty oči, nepřirozeně zelené oči nebyly elfí. Ty oči nesly prokletí jiné rasy, kdysi dávno požehnané Nocí.

U boků jí visely dva dlouhé tenké meče, symboly její dávné válečné profese. Bývala tanečnicí. Za magické melodie větru a ticha protančila královna celé tisíceletí svého mládí po bojištích, hubíce ty, kterým se zachtělo vyhladit elfí rod, ale na její vážné tváři nezůstala jediná stopa lítosti. Tenký plášť utkaný ze stříbrné příze za ní ladně vlál, zatímco se pomalým krokem blížila k vrahovi.

Zastavila se před ním a probodla ho pronikavým pohledem. Sevřela rty, čelo se zamračilo. Ve chrámu stále panovalo ticho a bylo slyšet jen praskání pochodní.

Vincent zatajil dech. Navenek klidný, ale uvnitř překvapený a částečně i nadšený. Napohled slabá a mladičká, královna byla zkušená a dobře věděla, co elf cítí. Ladně se otočila ke svým strážcům.

„Nechte nás,“ přehlušil ticho její příjemný, hlubší hlas. Otočila se zpět k Vincentovi.

Stříbrní elfové jeden za druhým vyšli z chrámu. Královna se zahleděla elfovi do očí a jeho neklid zmizel. Stále si v duchu udržoval odstup, královna s ním však hovořila jako rovná s rovným.

„Potřebuji tvou pomoc, Vincente,“ řekla s důrazem na jeho jméno. Elf se zachvěl a opět zatajil dech.

„... ale nepoklonil ses mi,“ na jejím čele se objevily nespokojené vrásky.

Vincent zůstal stát vzpřímeně a odpověděl příjemným a klidným hlasem: „Nepoklonil.“

Pomalou přistoupila k Vincentovi ještě blíž. Ucítil vůni šeríku a noci v jejich vlasech, vůni svěžesti a nadpřirozeného světa magie, která ji obklopovala. A nikdo se tě nikdy nedotkl, napadlo ho, leč ona mu ani v myšlenkách neodpověděla na tradiční otázku každého muže: Proč?

„Já vím, Vincente, že ty nejsi obyčejný vrah. Víím také, že máš sestru ve Feymu. Mohu s klidným svědomím říct, že jste si neuvěřitelně podobní.“

„Co ode mě chcete, má královno?“ zeptal se konečně.

„Chci, abys tentokrát pomohl mně. Musíš někoho usmrtit, Vincente. Musíš zničit nebezpečí, které hrozí celému elfímu lidu.“

Vincent užasl. Copak jemu, obyčejnému vrahovi, může být svěřen úkol bránit ty, které zabíjel? Je to snad onen osudový zvrat, o kterém psal jeho otec na každé stránce svého deníku? Ve Vincentově tváři se objevil zmatek. Královna mu položila ruku na rameno.

„Mně je hůř než tobě, můj milý Vincente,“ vzdechla a sklopila zraky.

Navzdory své vůli, navzdory hlasu rozumu, se elf odvážil dotknout její ruky na svém rameni.

„Někdo vyvolal elfího démona staršího než celý elfí svět. Stvořili ho bohové, když se zříkali svých špatných vlastností. Vtělili je do jedné bytosti a... vyčarovali Niffelhima,“ objasnila královna tiše a znovu k němu zvedla oči. „Potřebuji tvoji zručnost a znalosti magie, Vincente, abych se mu mohla postavit. Pokud to nepůjde tímhle způsobem... přijdou drastická opatření a za kompromis s netvorem, jako je Niffelhim, draze zaplatím.“

Vincent pozorně poslouchal a palcem zlehka hladil její dlaň. Pak se ze zvyku zeptal:

„Co mě čeká, když odmítnu?“

Královna se na něj laskavě podívala a věnovala mu unavený úsměv: „Neodmítneš.“

Elf se usmál, pak sklopil hlavu a nepřestával hladit její ruku. Když přejížděl prstem po její dlani, ucítil, že je královna velmi slabá. Její sílu vysávalo monstrum, které někdo vyvolal, možná náhodou, možná úmyslně... Ale když se ponořil do jejích očí, uvědomil si, že pokud úkol nepřijme a odmítne pomoci v boji proti zlu, zpronevěří se své cti i všemu, v co kdysi věřil. Zklame ji, ženu, která stojí přímo před ním, která takto slabá urazila dlouhou cestu, aby si s ním promluvila. Přestože královninu magii neznal, cítil kolem sebe mocnou energii. Ptal se, jaký je to asi pocit, když je tahle tisíciletá bytost v plné síle. V tu chvíli pochopil, proč si jí lid váží. V těch očích barvy přírody jasně stálo, že v ní sídlí požehnání i netvor.

Spustila ruku z jeho ramene a potichu řekla:

„Zítra před půlnocí dostaneš můj dopis. Plán je připraven a nebudeš sám, Vincente.“

Otočila se k němu zády, ale v úmyslu odejít ji zarazil jeho příjemný hlas:

„Má královno...“

Klečel na kolena, jako to dělali její rytíři na znamení úcty. Mile se usmála, přistoupila k němu a nabídla mu ruku: „Dej mi polibek míru.“

Vincent se jí podíval přímo do očí a přijal její ruku, na které zanechal chladnou stopu svých rtů.

„Buď požehnán, elfe,“ kývla královna hlavou a potom lehkým krokem vyšla z chrámu zanechávajíc za sebou vůni noci a šeríku.

Uplynula dlouhá chvíle od jejího odchodu a elf se otočil k oltářům, které krásnilo voňavé kvítí. Klekl si před jeden z nich, sepal ruce, sklopil hlavu a smál se při tom sám sobě. Tohle jsem nedělal už dlouho... pomyslel si a ucítil něco, co už dlouho ne. Hrdost, které mu vehnala slzy do očí.

Dlouho jsem vás, mí bohové, o nic neprosil... Ale nyní musím, a opět ne pro sebe. Já tentokrát nejsem důležitý... a nebyl jsem ani v jednom okamžiku své existence, promlouval elf ke svým bohům a cítil, jak chrámem věje vlažný, příjemný vítr. Modlil se a vzpomínal při tom na královnin úsměv.

Prosím... ne za sebe... Prosím... za svou sestru... a modlím se za ni. Elf opřel čelo o sepjaté ruce a zůstal před oltářem až do svítání.

* * *

Valerie pozorovala purpurové nebe s velkou nedůvěrou. V elfech cítila neklid a zvláštní strach, který se šířil nejen městečkem, ale i jeho okolím. Její dům byl prázdný. V jejích komnatách panovalo mrazivé ticho. A v jejím nitru se usídlil chlad. Neustále srovnávala své současné duševní rozpoložení a nedostatek citu s nebezpečím, hněvem a jistotou, jaké zažívala u nájemného vraha.

Valerie stála na terase s výhledem na město a opřela se na kamenné zábradlí. Dny byly na toto roční období nezvykle chladné. Vítr se často prudce zvedal, jako by se vzpíral nějaké silné energii, která se ho pokoušela ovládnout. Někde v dálce zřetelně zaslechla výkřiky, které mohli zaregistrovat pouze starší mágové nebo někdo se silně rozvinutými smysly. Valerie mezi takové elfy patřila.

Její znalosti magie byly na vysoké úrovni a mnohé rodiny k ní chovaly respekt, stejně jako její učitelé na univerzitě. Rozhodnutí studovat červenou magii ale bylo jen na ní, neboť červená, ničivá magie byla na univerzitách přísně zakázána a elfové ji mohli studovat pouze na vlastní zodpovědnost. Knihy, které našla u Vincenta na policích, v ní probudily velký zájem. Dozvěděla se z nich množství faktů a zjistila, co jí na hodinách historie dávných časů zatajili.

Zahřmělo. Hodiny odbily pět odpoledne. Valerie se znovu zahleděla na nebe a zeptala se: Kde jsi, elfe? Nebe znovu hlasitě odpovědělo a fialově rudá oblaka ozářil blesk. Ta oblaka vypadají

jako otevřené rány. Co když na nás sešlou krvavý déšť? přemýšlela dívka a odebrala se do svých komnat.

Natáhla se na postel a pohlédla na noční stolek, na kterém stály tři knihy a velký svazek starých lester. Dívka se opřela o zelené polštáře, vzala knihy do rukou a otevřela je. Dějiny nadpřirozeně silných bytostí se neshodovaly, což nedokázala pochopit. Démon, o kterém toho hodně přečetla, neměl jméno. Ale Vincent ho znal. Valerie byla zmatená. Zadumaně si poklepala prstem na horní ret. Ksaku... co se to s tebou děje? Valerie listovala stránkami. Co je to s tebou, panovnice?

V elfích dějinách se o vládkyni sedmi pohanských oblastí a Eligh-tu mnoho nepsalo. Ilustrace ženy, kterou ve skutečnosti viděli jen nemnozí elfové a sluhové na jejím dvoře ve vznešené Říši, vyvolaly v mladé elfce zvědavost. Vzpomněla si na svůj pokoj ve Vincen-tově domě a na umělecké ztvárnění vážné a moudré ženy. Musela to být ona... Ale jakou souvislost s ní má on? tonula Valerie v pochybnostech. Sevřela rty a mezi starými papíry našla dopis, který nedokázala přečíst. Kdo k čertu zná tyhle znaky? Vše si znovu prošla, ale marně. Vrátila knihy na noční stolek a zavrtěla hlavou.

Ve svém mládí a nezkušenosti nechápala, co všechno se skrývá v minulosti, kterou ve skutečnosti nikdo netajil, pouze na ni mladá pokolení zapomněla. Byť pomalu, časy se bohužel měnily i v elfím světě, kam se opět chtěla vetřít lidská rasa a vyvolat rozkol jako před tisíci lety. Valerie si toho byla vědoma, a přece ji kvůli tomu její někdejší přátelé nenáviděli, neboť oni spojenectví se sobeckými lidmi ospravedlňovali a podporovali.

Vítr zafoukal silněji a rozvířil zelené hedvábné závěsy ve Valerieině komnatě. Dívka ležela na posteli a zastesklo se jí po bezstarostných časech, kdy se její mysl nezaobírala záhadami a tajemstvími. Mávnutím ruky zhasla svíce. Chyběla jí tma i ta nepohodlná postel ve vrahově domě, napětí i strach o vlastní život. Ačkoli byla momentálně v podobné situaci, za svého největšího nepřítele po-

važovala rodinu a vražda Vincentovou rukou by pro ni byla vysvobozením... Zavřela oči, a než usnula, její poslední myšlenka patřila jemu.

* * *

Vincent seděl za stolem v jídelně. Před ním stál prázdný talíř a sklenice studeného mléka, které se ani nedotkl. Podepřel si hlavu rukou a zakryl unavené oči. Tvář měl bez výrazu, ale jeho duše byla neklidná. Ten neklid mu jistým způsobem vyhovoval. Už dlouho před vykonáním úkolu necítil nic, a možná se v něm právě probudil cit, o kterém si myslel, že už dávno zmizel.

Čekal na půlnoc. Čekal na dopis.

Byl velmi zvědavý. Vzpomínal na královniny oči. Kromě velkého nebezpečí, které hrozilo všem a nejvíc možná jí, v nich viděl i smutek. Zamračil se. Přestože v myšlenkách královnu provokoval a zahrával si s její trpělivostí, ty zelené oči nechtěl vidět zalité slzami.

Vstal, bolestivě si povzdechl a dal ruce v bok. Pravicí se dotkl rukojeti polodlouhé čepele, kterou nosil za pasem doma. Podíval se na hodiny. Netrpělivost v něm narůstala, jako ve dnech, kdy se jako mladík, takřka dítě, na otcově lodi plavil po mořích a doufal v brzké přistání na ostrově. Při vzpomínce na otce se bezděky usmál. Mnohokrát mu říkával: Synu, víra je všechno. Nezapomeň na to. Ale ta slova ve Vincentově světě ztratila význam. Věřil jen v sebe sama, protože o všechno, co měl, přišel. Zůstal jen on sám, po mnoha letech – stále stejný.

Na okně znovu přistál pták s královniným dopisem. Elf hrdě přistoupil k sokolovi a dopis převzal. Když ho otevřel, ucítil kolem sebe zlou energii a mocnou magii. Zastavil se a zadržel dech. Pohled mu zabloudil k plameni svíčky, který se zamihotal, jako by si s ním pohrával vítr. Silná a nezvaná magie v okamžiku zmizela. Vincent s ulehčením otevřel vzkaz.

Vrahu...

*Za svítání vyraž k Yeile a odeber se do zakázané části města.
Tam nalezněš další instrukce.*

*Jste si podobní, elfe. Možná i víc než to... Děkuji ti za pomoc.
Věř, elfe... a dnes večer si dvakrát rozmysli, než vezmeš dýku
do ruky.*

A věz, že nejsi sám.

Nemo

Vincent složil vzkaz a zahleděl se do noci. Musí opustit své zázemí a vydat se do opuštěné oblasti, do městečka s názvem Yeile. Slyšel o tom kraji spoustu historek, ale nikdy se tam nedostal. V tento čas se tam prý scházivali staří elfí válečníci, veteráni dávných bitev, aby oslavili období míru a zavzpomínali na boje o elfí zem. Šlo o důležité datum, čas, kdy léto umíralo, čas, kdy byla elfí země bohatá plody vyčerpávající práce rolníků, pracujících v úmorných vedrech, a kdy úplněk uprostřed nebeské klenby zdravil příchod zimy.

I tys tam byla, několikrát, pomyslel si Vincent dívaje se na dopis ve svých rukou a na tváři se mu znovu objevil náznak úsměvu. A významnému muži jsi tam postavila chrám... Vybavil si četné historky o vůdci severních elfů, který se stal důležitou součástí královny doby. Vzpomněl si i na další historky otcovy generace, která byla vládkyni zcela oddaná. Generace starých válečníků, která si uměla vážit cti a cenila si kouzla spravedlivé bitvy, generace elfů, kteří pěstovali a zpívali staré bardské písně a předávali vyprávění z pokolení a pokolení. Vincentovy vzpomínky na okamžik ožily a probudily v něm čistou touhu po novém životě.

Vzápětí se však v jeho nitru objevila prázdnota a chlad. Při pohledu na pochmurný měsíc, který se zvedal nad horizont a zářil z plných sil, Vincent přijal bolestnou skutečnost, kterou přehlížel celou dobu. Zůstával vždy sám se svými myšlenkami, vykonával úkoly bez odmlouvání a otázek – a postupem času se z něj stal

spolehlivý zabiják. Nyní pocítil, že je čas, aby něco změnil, a pevně se rozhodl, že v tom vytrvá, dokud mu zdraví bude sloužit.

Vydal se do ložnice, oblékl si svůj kožený oděv a připravil dvě dýky. Do vaku si nachystal několik drobností potřebných na cestu do míst, kde stále spaly dějiny, potom se posadil ke stolu a začal psát dlouhý dopis, který bude doručen zítra. Dopis čtvrtého dne v týdnu tentokrát vynechá. Vždycky jsem neúplný. Zůstanu neúplný. Sestra se nebude zlobit...

Pohlédl do zrcadla. Černé oči šílence ho stále pronásledovaly, ale tentokrát byly zdánlivě o něco klidnější. Vincent se tomu podívil, ale dělal, jako by se nic nestalo.

Než opustil svůj dům, pečlivě prošel a důkladně prohlédl všechny místnosti. Potom vyšel z domu a vydal se do své kovárny, kde kdysi dávno trávil hodiny a hodiny výrobou obdivuhodných čepelí a dýk. Do tlumoku uložil ještě jednu lehkou tenkou dýku se zdobenou rukojetí. Přestože kolem viděl spoustu nedokončené práce, měl za to, že většina je už hotová, a tak s klidným srdcem tajnou místnost opustil. Naposledy se ohlédl, bolestně si povzdechl a zavřel oči: Sbohem, můj domove.

Když znovu otevřel oči barvy čiré tmy, jako oheň uprostřed noci v něm vzplála silná touha. Vešel do stáje, vyvedl z ní svého vraníka, vyskočil mu na hřbet a vyrazil k usedlosti De Felyl.

* * *

Valerie seděla u kulatého stolu v sále v přízemí. V tlumeném světle svíčky její pocit ohrožení pomalu slábl. Neptala se proč. Neměla čas klást si takovou otázku. Studovala staré elfí spisy. Vítr zesílil a jeho hlas strašidelně rezonoval v prasklinách staré majestátní budovy. Plamen svíčky se v jeho hrůzném šepotu chvěl stále častěji. Valerie přestala číst a odložila spisy na stůl. Pohled jí zabloudil k závěsu, který se pohnul v poryvu větru a odhalil vysokou a štíhlou mužskou siluetu.

Dívčiny smysly jakoby zamrzly při pohledu na zjevivšího se démona jejích tužeb. V hrdlu se jí něco vzpříchlo a na prsou ucítila stejný strach jako při jejich prvním setkání. Zadusila v sobě výkřik, který se jen taktak nerozlehl kamennými zdmi aristokratické vily De Felyl.

Vystoupil zpoza závěsu do tlumeného světla svíčky. Jeho tvář byla smrtelně vážná, hrůznější než kdy předtím. Jeho oči probodávaly mladou elfku, varovaly a možná i prozrazovaly důvod, proč byl tu. S klenutou hrudí, vysoký a štíhlý opět vyvolal silný dojem v dívčině šedé duši a ona ho v ten moment začala s bázní uctívat. Vincent k ní pomalu vykročil. Vstala ze židle. Podívala se na něj neohroženě, jako by se ptala: Co děláš v mém domě? Ale neohroženost se z ní rázem vytratila, neboť odpověď velmi dobře znala.

Valerie svésila hlavu na prsa. Nechtěla se už dívat na toho, nad kým nemůže zvítězit, ani nechtěla vzdorovat pohledem. Důvod jeho příchodu mohl být jen jeden. Přišel jí vzít život, po dobrém či po zlém, byla to jeho práce. Navzdory všemu si odmítala přiznat, že strýc zašel tak daleko a objednal její vraždu. Všechnu svoji nenávist zaměřila výlučně na něj, věčného nepřítele rodiny, který bažil po těžce nabytém bohatství svého bratra, jejího otce. Vincentovi nedávala za vinu svoji jistou a brzkou smrt, neboť už dávno věděla, co je tento hříšník zač.

Přesto zvedla hlavu a věnovala mu ještě jeden pohled. Tentokrát laskavější, protože její tvář už nebyla tak strnulá. Strach zmizel.

Vincent se pomalými kroky přibližoval. Pozorně si prohlížel její tmavou hedvábnou noční košili a tmavomodrý bavlněný plášť. Dlouhé rozpuštěné vlasy jí padaly přes prsa i záda. Prohlédl si i její tvář a při pohledu na její bledý krk se zamračil. Pomalu ji obcházel, pak se zastavil za ní a odhrnul jí vlasy z prsou a zad, aby odhalil její půvabný bledý krk. Dotkl se prsty její klíční kosti a prošla jím touha. Na špičkách svých dlouhých prstů ucítil vzrušení.

Zahnal ten pocit, spustil druhou ruku k pasu a tasil dýku. Při tom vdechoval chladný noční vzduch skrz její dlouhé havraní vlasy – a jejich vůně mu byla známá. Přitiskl ostří na pravou stranu jejího krku. Cítil, jak v elfce roste hrůza a přání, ať všechno skončí co nejdřív. Naslouchal všem posledním modlitbám v mysli své oběti, ale ani v jedné její myšlence nenalezl obvinění ani lítost. Když noční můra v její hlavě ustala, zavřela oči a zašeptala poslední část modlitby, která nesla jeho jméno.

Vincent se zarazil. V obou se rozhostilo ticho.

Valerie už necítila čepel na svém krku. Pomalu vydechla a otočila hlavu vpravo. Elf držel dýku v pravé ruce a oči upíral na zem. Dívka pozorně zkoumala jeho postoj a výraz tváře, zatímco on nahlížel nicotu a materiální pomíjivost, jimiž se řídilo jeho konání. Otočila se k němu a vyděšeně na něj pohlédla. Záhy jí pohled oplatil. Jeho tvář zůstala stejně vážná jako dřív a znovu si ji přeměřil od hlavy k patě. Pak přimhouřil oči a vztyčil hlavu. Přiblížil se k ní o další krok a v tu chvíli ucítil hluboký povzdech sladkého strachu, který si přál ucítit u jiné osoby. Objal ji kolem pasu a hrubě si ji přitáhl k sobě. Zatímco se jí prsa dmula strachem, bleskurychle odhalil její rameno a mávl dýkou.

V jejích očích postřehl nedůvěru. Pohlédla na svoje rameno a spatřila přeříznuté ramínko košile. Zachytila látku, která jí zakrývala ňadra, a znovu na Vincenta překvapeně pohlédla. Už se nemračil, tvářil se laskavě a hleděl na ni s obdivem. Schoval dýku do pochvy za pasem a dotkl se jejího ramene. Pozorně sledoval své prsty a při tom si vzpomněl na lehkou látku královniných stříbrných rukavic. Pomalu otevřel ústa, stočil pohled k elfce a s rukou stále se dotýkající jejího nahého ramene tiše řekl:

„Tak jemná kůže.“

Dívka vydechla možná zděšeně, možná vzrušeně, ale nestihla říct ani slovo. Její ústa se ocitla nenávratně uvězněná mezi Vincen-
tovými chladnými rty.

Stála před ním, mladá a zranitelná, a líbala vraha, jak nejlépe uměla, protože líbala poprvé. Nevěřila vlastním rtům, že líbají právě ty jeho, odmítala si přiznat, že právě je celé ty dny líbat toužila, a pomalu se oddávala jeho uklidňujícím pohybům. Byl středobodem jejího světa, osobou, po které navzdory jeho minulosti toužila nejvíc. Zcela zmizel strach, že ji může při líbání zabít. I tak by jeho polibek přijala jako požehnání a ne jako hřích.

Vincent měl při líbání zavřené oči. Z jejich rtů cítil nejistotu a ruce, které držely ty jeho, se chvěly strachy, ale nevěnoval tomu pozornost. Věděl, že s touhle elfkou nemůže postupovat jako s jinými. Byla na něj příliš mladá, ale sobeckost, touha po uspokojení a představa jiné ženy ho zbavily zábran.

Pravicí jí sklouzl na řadra a ruku z pasu přemístil na její hlavu. Pomalu ji zatáhl za vlasy a hlavu jí zaklonil, aby měl přístup k štíhlému krku. Jeho úzké měkké rty zasypaly nevinou šíjí něžnými polibky, které narušily i majestátní večerní ticho, jež se rozhostilo v okamžiku jeho příchodu.

Dívka se odtáhla, narovнала a věnovala mu dlouhý zmatený pohled. Vincent ji mlčky vzal do náručí a pomalu ji odnesl na druhé poschodí do ložnice.

Když ji položil na postel, vzpomněl si, jak ležela svázaná v jeho ložnici. Při pohledu na ni pochopil, že se elfka znovu cítí vězněná a že se tak v jeho blízkosti cítila vždy. Aniž by z ní spouštěl pohled, pomalu si svlékal svůj kožený oděv. Hleděli si bez přestání do očí a jejich pohled byl v jednu chvíli chladný, ale pak se v něm zřetelně probudila touha a pud jednoho a upřímný souhlas druhého.

Vincent jí svlékl plášť, pak noční košili a přeměřil si její postavu. Uvědomil si, že kvůli jejímu vzpurnému chování se na ni nikdy nedíval tak dychtivě jako teď. Ani na tom bledém těle, ani na její tváři nenašel výčitku, pouze si potají přál, aby její oči byly zelené a rty o něco červenější...

Byla pro něj překrásná, a to jen této noci, kdy se rozhodla mít u sebe muže.

Navzdory strachu a nejistotě se odvážila zvednout ruku k jeho tváři, zatímco ležel na boku nad ní, a pohladila ho tak, jak to dosud činila jen ve svých představách. Prsty se dotkla jeho rtů, zatímco on ji pozoroval a stále nechápal, proč nekřičela ani nevolala o pomoc. A v tu chvíli pochopil, že si tohle Valerie celou dobu tajně přála. Jeho duše se po tomto zjištění uklidnila stejně jako mysl. Ostatně nebyl tak zvrhlý ani perverzní, ani necítil vinu jako na začátku.

Silnými pažemi dívku popadl a přitáhl ji k sobě v naději, že se na něj podívá se strachem. K jeho překvapení se Valerie usmála a věnovala mu tichý, spokojený vzdech. Pohladil ji po bledé tváři, políbil ji o něco něžněji než poprvé a pobláznil tak mysl mladé elfky, která zatoužila po hříchu.

Vincentovy polibky byly silné a dlouhé, jako by se o své zkušenosti chtěl s Valerií dělit během celého aktu, který by měl podle elfích morálních zásad probíhat především z lásky. Když cítil to mladé tělo pod sebou, nadřazenost a pocit moci ve vrahovi narůstaly do krajnosti, přesto ani na okamžik nepoužil hrubost ani sílu. Valeriiny roztoužené vzdechy byly rajskou hudbou pro jeho uši a svolením ke každému dalšímu polibku a doteku.

Její myšlenky se zcela vytratily. Když ji líbal, už necítila nebezpečí, nýbrž mu chtěla polibek a hlazení co nejlépe oplatit, aby na ni nezapomněl, až nadejde ráno, stejně jako ona nezapomene na něj. Dotýkala se jeho vlasů, krku, hrudi a břicha a zaplavily jí city. Sdílela s ním polibky plné něhy a hříchu a uvědomila si, že se zamilovala. Oba přemýšleli o svých věcech, byly jeden druhému vzdáleni, ale aspoň v něčem se potkali – v dotecích, které spolu sdíleli.

Hodiny ubíhaly a svíce dohořívaly a poslední vzdechy obou hříšníků byly stále hlasitější. Naprostou rozkoš našli teprve v bolesti, občasném kousnutí a nakonec splynutí obou těl v jedno.

Vincentovy stříbrné vlasy byly rozhozené částečně po jejích zádech, částečně po prsou. Valerie ho pozorovala s obdivem, líbala ho víc, než si myslela, že líbat lze, a pamatovala si každý jeho pohyb, každou kapku potu, kterou jejich znavená těla sdílela. Vztyčila se a otiskla poslední polibek na jeho rty a ve Vincentovi se znovu probudil silný cit a touha.

Kéž bys byla ona... pomyslel si, sklopil zraky a vtiskl na něžné rty mladé elfky olověný polibek. Pevně ji objal a podělil se s ní o poslední vzdech před vyvrcholením a pokáním.

VII.

Valeriina hlava byla opřená o jeho prsa. Dívka spala, dýchala pomalu a klidně. Vincent nespál. Byl vzhůru. Pohledem propaloval strop a toužil po temném nočním nebi a hvězdách. Několikrát zabloudil očima k spící elfce. Pravou rukou objal její ramena, ne proto, že by chtěl, ale protože si myslel, že to ona očekává. Ticho noci a Valeriiny ložnice ho rozrušilo. Přišel sem, aby ji zabil, ne aby provedl tohle. Avšak neobviňoval se, ani nepřemýšlel o tom, jak to zdůvodní Daniellovi. Pohlédl znovu na dívku, potom na tenkou bílou příkrývku, ozdobenou několika malými červenými skvrnami, a uvědomil si, že její panenství bylo dosud nedotčeno. Dopřál si hřích a zničil mladý život.

Zavřel oči, aby utlumil pocit viny. Jeho myšlenky křičely, zatímco naslouchal jejímu tichému dechu. Nechápal, proč dívka vedle něj spí tak klidně, stejně jako nechápal silné city, které k němu chovala, aniž by se bála, aniž by se za to před kýmkoli styděla.

Naslouchal tichému hlasu větru a vzpomněl si na královnina slova: Věř, elfe... a dnes večer si dvakrát rozmysli, než vezmeš dýku do ruky.

Jeho duše se okamžitě uklidnila a věci mu rázem začaly být jasnější. Podíval se na dívku, kdoví pokolikáté už toho večera, a probudila se v něm stejná touha jako během aktu.

Aniž by si dovolil jen na okamžik zamhouřit oka, počkal na úsvit a zanechal elfku v její teplé komnatě a hlubokém spánku. Když vycházel z její ložnice, ani jednou se neohlédl. Pocit viny zmizel. Osvěžil své tělo a zmírnil napětí posledních dnů.

Když otevřel vchodové dveře jejího domu, do chřípí mu pronikl chladný vítr. Zahleděl se k východu. Úsvit už pozdravil téměř celý Elight. Vincent se narovnal a vypjal hrud' na znamení všem duším, které kolem něj stále bděly, polím, která spala, a vodě, která šumí, že

nezradí tu, do níž se zamiloval mnohem dříve a které svoji lásku vy-
znal při pohledu do jejích očí zelených jako divoké jezero. V duchu
přísahal sobě i zemi, na níž stál, že vyvine veškeré úsilí ke splnění
úkolů, který před ním stojí.

Jeho mysl byla prázdná. Vědomím se mu rozléhal její hlas a po-
bízela ho k cestě. Vyrazil na svém vraníkovi směrem na jih. Za ním
zůstávala jen stopa stříbrného elfího prachu. Yeile čekalo.

* * *

Když otevřela oči, Valerie ucítila chlad. Podívala se k oknu, které
bylo otevřené. Neotočila se na druhou stranu postele. Věděla, že
tu už není, i to, že nemá smysl po něm cokoli chtít. Když cítila jeho
rty na svých celou uplynulou noc, když počítala jeho dotečky a vde-
chovala vůni jeho těla, pochopila, že požitky cítila jen ona. Zavřela
oči a napadlo ji, že navzdory všemu se jí od něj dostalo požehnání.
Důvodem jeho příchodu do jejího domu byl pouze další úkol. A on
ho odmítl vykonat.

Vstala z postele zavinutá do bílé přikrývky a přistoupila k oknu.
Úsvit byl studený a zubaté slunce se snažilo svými paprsky pro-
razit purpurová mračna. Valerie se podívala směrem k velkému
ozdobnému plotu, který obkružoval park a celou její usedlost. Před
vchodem zastavil známý kočár. Elfka se zamračila a zaskřípala zuby,
proklínaje zloducha, který dorazil nepozván.

Z velké dvorany se ozýval hluk. Klay už rozkazoval sluhům, aby
sbalili šperky a ostatní cennosti do jeho zavazadel, neboť pospíchal
domů.

„Ale... pane hrabě...“ ozvala se jedna služka, ovšem hrabě ztratil
trpělivost a pozvedl pravici k úderu.

„Dotkni se té dívky a zůstaneš bez rukou,“ zahřměl silný ženský
hlas. Elfův užaslý pohled a otevřená ústa potvrdily každou Valeriinu
pochybnost a pocítila ještě větší nenávist k vlastnímu rodu.

„Cože? Cože?!“ vykřikl nepříjemně překvapený Klay, když před sebou spatřil Valerii živou a zdravou.

Dívka pomalu sešla po schodišti, odstrčila služku od násilníka a pohlédla mu hluboko do očí:

„Tohle je naposledy, cos v mém domě na někoho zvýšil hlas.“

Klay pohledem provrtával Valerii a sálala z něj touha jí ublížit. Pak si povšiml krvavých skvrn na hedvábné přikrývce a zamračil se. Otevřel ústa a se zaťatými zuby zasyčel: „On... byl s tebou...“

Elfka vypjala hrud' a levou rukou si přidržovala přikrývku. Stála před ním hrdě, dávajíc na odiv nebojácný pohled a zlobu.

„Ano. Byl,“ odvětila. V pozadí se dal tušit údiv sluhů a chův, ale ignorovala to. Věděla, že Klay se neodváží jí nic udělat před ostatními, byť včerejší návštěva naznačovala, že si nemůže být zcela jistá.

Klay opět zaskřípěl zuby a vztekle si odplivl: „Takže teď jsi souložnicí nájemného vraha?“

Valerie zůstala klidná, nadzvedla levé obočí a opáčila sebevědomým tónem:

„Lepší být konkubínou vraha než zrádce rodiny. A teď zmiz z mého domu, ohavný tvore!“

Klay se beze slova otočil na patě a vztekle vyrazil ven z Valeriina domu. Dívala se za ním a cítila, že nebezpečí na chvíli pominulo. Vlhký vzduch ji šlehal po nahých ramenou, zatažené nebe nevěstilo do příštích dní nic dobrého.

Tři rodinní sluhové a oddaní přátelé na ni nedůvěřivě hleděli. Zírali na kus jemné látky, kterým zahalila své mladé tělo, nikdo však nic neřekl. Valerie se nehodlala nikomu ospravedlňovat, a když uslyšela Klayův odjíždějící kočár, poprosila bohy, aby byl Vincent někde daleko a v bezpečí.

* * *

Stál u okna a pozoroval purpurové svítání stejně jako v posledních dnech. V jeho tváři se zračily obavy a zmatek. Nechtěl si připustit zlo, které přicházelo z pevniny. Udělal chybu, že nebezpečí podcenil. Uhladil si tmavohnědé vlasy za špičaté ucho a spustil pohled ke vchodu do svého domu. Na návštěvy bylo příliš brzy, natožpak na příchod listonoše. Přesto na jeho prahu bíle zářil dopis.

S podivným neklidem sestoupil po schodech, prošel úzkou chodbou a ocitl se v předsíni. Otevřel dveře a zvedl dopis. Pak se zadíval na rozladěné slunce zvedající se na východě. Jeho obavy zesílily.

Vrátil se na první poschodí. Dopis byl zapečetěný zvláštní rudou pečetí, s jakou se ještě nikdy nesetkal. Použil magii a zažehl dva svícný v obývacím pokoji, pak roztáhl závěsy a znovu se otočil k oknu. Otevřel dopis a užasl, jakmile uviděl podpis.

Dlouhoruký... můj trýzniteli... můj nepříteli... můj příteli.

Tento dopis píše jen z jednoho důvodu a ani ten ti nepovím. Svět se ho dozví a ty také. Nikdy jsem nepochyboval o tvých kontaktech a vím, že se mě budeš snažit najít.

Chci ti říct jedno. Úkol jsem nesplnil. Ne proto, že bych nechtěl, ale proto, že jsem přemýšlel. Pochopím tvůj hněv i zklamání. Ale pochopím i tvůj potměšilý úsměv, až zavřeš tento dopis.

Odešel jsem, možná na čas, možná navždy. Důvod může být jen jeden a i ty se ho dozvíš. Říkám ti to, co nesmím říct. Neděkuji ti, ani od tebe nic nechci. Věnuji ti deník svého otce, pokud ho chceš. Najdeš ho v mém domě v truhle, otvírej ji opatrně. Na ostatní nesahej. Tolik cti doufám máš.

Nehledej mě alespoň tři dny. Hledej mě, až nebe nebude purpurové.

Vincent

Daniellovo srdce naplnila spokojenost a štěstí. Když zavíral dopis, potměšile se usmál, pak se zadíval na slunce a proklel ho, jak měl

ve zvyku. Znovu otevřel dopis a snažil se z Vincentova krásného rukopisu vyčíst jeho city, ale i tentokrát marně. Chladný a odtažitý jako vždy, kývl zelenooký elf s úsměvem. Přepásal si svůj domácí plášť, dopis vložil do kapsy a v duchu Vincentovi blahořečil.

Měl radost. Nedokázal uvěřit tomu, že někdo vyslyšel jeho modlitby, jeho touhu po spáse Vincentovy duše. Věděl jsem to. Věděl jsem, že nejsi tak zkažený, jak se zdáš, můj dobrý příteli, pomyslel si Dlouhoruký Daniell a dál pozoroval úsvit při čekání na ranní čaj.

Když seděl za stolem a četl román, který se mu v noci nepodařilo dočíst, zaslechl hluk a povyk. Rozmrzelý, že někdo ruší jeho klid, požitek z čaje a čekání na snídani, pohlédl ke dveřím pokoje.

Do místnosti vtrhl zadýchaný a zarudlý hrabě Reanders. Vypadal jako divoká šelma bažící po krvi nebo jako obyčejný člověk sršící vztekem. Daniell zřetelně viděl, jak jediné, po čem hrabě touží, je udělat nějakou hloupost, ublížit někomu a vybít si tak svůj hněv. Zároveň věděl, čemu vděčí za tuhle nečekanou návštěvu. Jeho oblíbenec vyprovokoval jednoho z nejbohatších a nejmocnějších elfů v celém Elightu tím, že z nějakých svých důvodů odmítl spáchat hřích.

„Vy!“ zaječel Klay a ukazovákem namířil na Daniella. „Vy jste mě podvedl!“

Elf jen udiveně nadzvedl obočí. „Dobré ráno i vám, vážený hrabě.“

„Dobré ráno si strčte za klobouk! Váš vyhlášený vrah je k ničemu! Nezabil ji! Je ve své vile živá a zdravá!“ hulákal šlechtic jako šílenec. Daniell jen klidně stál, sledoval ten výbuch hněvu a přemýšlel o tom, jak moc je vyšší rasa podobná lidem, když začne být sobecká. Naštěstí, pomyslel si Dlouhoruký, mezi námi není tolik těch, kterým tak moc záleží na penězích. Není mnoho chamtivých, ale i na téhle straně zeměkoule jsou. Podobáme se lidem stále víc... Elf sklopil zraky a nevěnoval pozornost hluku, který tropil Klay Reanders.

„A co víc! Ten váš mladík ji poskvřnil! To není to, co jste mi slíbil! To tedy ne! Jen si zavírejte oči před ostudou a nedokončenou prací!

Nedostanete ode mě ani jeden jediný stříbrňák! Váš zabiják je ve skutečnosti zbabělec! Bojí se zabít ženu!“

Dlouhoruký se zhluboka nadechl, otevřel oči a zamračil se. Pomalým a ladným krokem předstoupil před hraběte a pronesl: „Mého přítele nikdo nebude nazývat zbabělcem.“

Klay se zmateně zamračil, ale Daniellův rychlý pohyb ho zmátl. Hra světla a stínu by jen těm nejzkušenějším prozradila Dlouhorukého smrtonosný pohyb. Osudový okamžik nastoupil teprve, když se chamtivý hrabě chytil za krk a pohlédl na svoji dlaň. Daniell otřel svou tenkou dýku do bílého kapesníku. Klay se snažil něco říct, ale dusil se vlastní krví. Štíhlý tmavovlasý elf se při pohledu na něj uklidnil. Když mrtvé tělo dopadlo na podlahu, Dlouhoruký schoval dýku pod plášť do pochvy za pasem.

„Černá krev koluje žilami zrádců svého rodu. Hanba, že něco takového v elfím světě existuje,“ odvrátil hlavu od mrtvol ve své komnatě. Přesto se na jeho bronzové tváři rozlil zvláštní úsměv a znovu nadzvedl obočí. „Možná je čas navštívit hraběnku Therii. Bude mi za tohle vděčná, haha...“

Pohladil si vousy, otočil se a pohlédl na svůj odraz v zrcadle. Vlastní oči ho v okamžení proklely, a tak se odvrátil. „Dost bylo takového života. Už stačilo...“

Během několika chvil se připravil a zavolal sluhy, kteří netrpělivě čekali na jeho příkazy a výsledek návštěvy. „Tohle někam odnese a spalte. Ale nejdřív mi osedlejte koně. Musím něco zařídit.“

Dvojice jeho věrných sluhů učinila, jak řekl. Když si oblékal tmavý plášť, pomyslel na Vincenta a znovu ho v duchu oslovil uctivým oslovením Příteli...

* * *

Po celodenní jízdě v sedle si Vincent chtěl oddechnout. Podle slunce odhadoval, že je okolo třetí hodiny odpolední. Les, ve kterém

se rozhodl odpočinout, byl vzdálen ještě čtyři hodiny jízdy od opuštěného města a kolébky elfích dějin – Yeile. Elf seskočil z koně a tiše a bolestně si povzdechl. Jeho třísla toužila po oddechu stejně jako ztuhlá záda.

Vincent se rozhlédl. Zřetelně slyšel zurčení řeky Mentry, která se na východě vlévá do Říšského moře. Rozhodl se odejít k ústí a osvěžit se společně se svým vraníkem. Příroda kolem byla nedotčená, ale okolní klid dělal Vincentovi starosti. Všechno jako by spalo, pouze vítr někoho volal a volal... ale marně.

Elf poklekl k vodě a tentokrát se svého odrazu nelekl, ani nepocítil žádný odpor. Co se to děje? Že by sebeúcta? Sklonil se ještě blíže k hladině, pak zavřel oči a vnímal všemi ostatními smysly.

Vál lehký, ale studený vítr. Kolem něj se neslyšně komíhala stébla trávy. Paprsky slunce se marně snažily probít skrz hustá purpurová mračna, aby zahřály královskou půdu. Řeka na své cestě do moře tiše šuměla. Vincent najednou vnímal přírodu osobitým způsobem. Nezapomněl na okamžiky z dětství, kdy ho otec učil, jak přiblížit smysly přírodě a jak zklidnit vlastního ducha. Domníval se, že už to všechno dávno zapomněl, ale hlas větru v dálce, šepot a zurčení řeky, čarovný tanec čerstvé trávy i teplo zbitého slunce probudily v jeho těle i mysli kouzlo. Zhluboka se nadechl. Cítil v sobě čistotu a svěžest jako novorozeně požehnané sněžnými Melereky. Pomalu se opřel rukama o zem, stále na kolenou před mocnou řekou. Pravou rukou nabral svatou a divokou vodu a umyl svou bledou a hříšnou tvář. Opět se nadechl vlhkého vzduchu, znovu si nabral vody a osvěžil se.

Otevřel oči, ale citlivost smyslů neztratil. Pohlédl na přírodu kolem sebe s nezměrnou úctou. Na jeho tváři se rozlil spokojený úsměv díky prozření, možná nejdůležitějšímu za celou jeho existenci.

Otočil se ke svému vraníkovi. I kůň se už občerstvil a byl připraven k odjezdu. Vincent se zvedl z mokré trávy, vzal koně za uzdu a podíval se mu do očí.

„Kůň a jeho pán...“ řekl Vincent, hleděl koni do očí a hladil ho po černé hřívě. „To my nikdy nebyli, přáteli.“ Zvíře pro něj představovalo symbol svobody. Položil mu ruku na plece a ucítil divoké srdce tlouct a bít pro to, co on sám pocítil před chvílí.

Vincent se naposledy rozhlédl po téměř spící přírodě, pak nasedl na koně a vyrazil k městu, které porazili dva nejsilnější nepřátelé – člověk a čas. Slunce opět prohrálo. Purpurové mraky znovu zvítězily.

Po několikahodinové jízdě se Vincent dostal na dohled trosek Yeile. Zastavil před otevřenou městskou bránou. Zchátralé kamenné zdi nabyly zelenomodrý odstín. Rozvalená pevnost skoro celá zarostla hustým břečťanem, který odrazoval nezvané návštěvníky svou ostrou vůní.

Vincent seskočil z koně, vzal ho za uzdu a vešel do Yeile. Vedl koně za sebou a zvědavě si prohlížel zbytky kdysi významného města. Zub času zde hlodal už dlouho, přesto elf nechápal, proč královna nenechala toto místo obnovit. Na některých domech si všiml prohlubní a děr, stejně tak v centru města. To, co by si někdo vyložil jako symbol zániku, Vincent považoval za připomínku lidských nepřátel, kteří zaútočili na Yeile před mnoha a mnoha lety. Teprve teď pochopil, proč královna odmítla obnovu. Zdi opuštěného města mu v okamžení přirostly k srdci a už se v něm necítil cizincem.

Cestou městem náhle kolem sebe ucítil silnou energii a zaslechl něžný ženský hlas zpívat známou elfí píseň. Otočil se, ale nic nezahlédl a vše utichlo. Buď jak buď, Vincent věděl, že tu není sám. Přestože nepatřil mezi nejstarší elfy starého věku, dokázal vycítit moc z plodné černozemě strážící kosti hrdinů. I nadále tu přebývalo mnoho duší a on je nechtěl rušit. Vůči mrtvým vždy choval úctu. Vůči mrtvým, kteří si úctu zasloužili.

Vydal se do severní části města. Prošel kolem polorozpadlých oblouků a arkád starobylého chrámu a v dálce zahlédl světlo. Rozhodl se přiblížit pomalu a opatrně, tak jako to dělal dosud.

Když dorazil před chrám Severního elfa, chladnokrevný Vincent užasl.

Vchod do svatostánku byl jako vytesaný z křišťálu. Nad vchodem hořel světlemodrý plamen. Od vchodu vytesaného z ledu vedly dolů schody zdobené symboly chabrosti, hrdosti a vítězství.

Elfem projela posvátná úcta. Svého vraníka nechal venku a sám vešel do temného chrámu. Když se ocitl v samých útrobách zimy, pocítil nepopsatelný chlad. Několik stop od něj stála vysoká socha vytesaná z modrého mramoru. Rozeznal výraz tváře mocného elfa, jeho ruce i trup. Socha, ověncená sněhovou korunou, upírala diamantové oči k nebi. Nad ní se nacházela kupole vyrobená z netajícího magického ledu dovezeného ze severu království. Vincent nadšeně vydechl a prohlédl si celý chrám.

V hloubi stavby hořely bílé svíce, které přispívaly k chladné atmosféře prostoru. Sloupoví bylo mohutné stejně jako velké bílé mramorové desky, na kterých Vincent stál. Nohy kamenného elfa byly zasypány množstvím lilií. Stál vzpřímeně a dotýkal se ledového hvězdného nebe. V jedné ruce držel stříbrný meč a ve druhé dítě, jehož hlava spočívala na jeho mohutné hrudi. Vincent si symboly vykládal podle svého, stejně jako zbytek interiéru. Po vrstvách ledu pomalu stékala rudá tekutina, jejíž odlesk rámoval staré elfí tvary vyprávějící dávný příběh.

Ani si nevšiml, že se nebe zatáhlo. Ticho purpurové noci náhle přerušila tlumená melodie flétny. Vincent uslyšel dusot kopyt svého koně, který vyděšeně mizel kdesi v dálce. A když se prudce otočil, uviděl svého nepřitele.

Démon. Polobůh. Netvor. Ve vchodu do chrámu se rýsovala silueta bytosti starší než sám svět a pomalu se přibližovala. Postava byla o dvě hlavy vyšší než Vincent. Jeho tvář byla vyschlá stejně jako křehké, ale houževnaté tělo s náznaky svalů. Bytost obklopovala stejná temná magie, která byla cítit v celém chrámu. Tělo netvora bylo od prsou až po pás ovinuté černým koženým řemenem. Oči

stvoření byla z neznámého důvodu převázána tmavou látkou. Tenké bílé vlasy se na týlu sbíhaly ve tři dlouhé copy, které vlály kolem démona jako nadnášené větrem. V dlouhých rukou držel flétnu a pohyboval se díky prastaré magii na oblacích fialového a purpurového kouře, které prosvítaly pod jeho úzkým černým hávem. Jeho pleť měla nádech fialové barvy a v měsíčním světle působila průsvitně. Hrál na flétnu a pohyboval se pomalým vlněním v bocích. Ovládl atmosféru v chrámu a demonstroval svoji temnou sílu a převahu nad obyčejnými elfy. Místy byl neobyčejně rychlý. Vincent ho cítil kolem sebe, přestože stál pouze před ním a dál naplňoval útroby chrámu elfí hymnou.

Vrah zůstával klidný a ve střehu. Pozoroval nepřítele a nedával najevo strach. Jeho magie byla víc než silná, stejně jako jeho vzhled. Vincent pochopil, že s ním nemůže bojovat syrovou magií. Musel si nejdřív rozvrhnout techniku a plán, bylo mu jasné, že případný střet by pro něj dnes večer skončil porážkou. Elf se napřímil jako rytíř a nespouštěl z démona oči. V ten moment melodie utichla.

Flétna z černého dřeva začala v bledé ruce nabývat tvar tenké hole, kterou na špici zdobila stříbrná zahnutá dýka. Vincent si uvědomil, že taková bytost se může živit pouze nitrem jiné bytosti – emocemi nebo strachem. Vincent neměl ani jedno, ani druhé.

Démon pochopil, že do elfa nepronikne ani hudbou, ani magií, a rozhodl se k němu přijít co nejbliž. V okamžiku stál Vincentovi tváří v tvář a dával tak najevo svou sílu a nadřazenost – alespoň tak si to elf vykládal. Démon položil Vincentovi pravici na rameno a sklonil se k němu, aby ho očichal. Pak pomalu odhrnul rukou několik pramenů jeho stříbrných vlasů a prohlédl si jeho tvář. Zkoumal nepřítele a seznamoval se s ním, zrovna jako Vincent. Najednou Niffelhim zlehka přejel ukazovákem po Vincentově tváři. Elf začal zuby, ale ani nehlesl. Démon se zlomyslně usmál a zmizel v oblaku fialovopurpurového dýmu.

Vincent osaměl. Zhluboka se nadechl a dlaní si přejel po tváři. Démon mu na ní zanechal malou ránu jako výzvu a varování před porážkou. Elf si toho byl moc dobře vědom, ale jako nájemný zabiják nemohl a ani nechtěl snášet hanbu odmítnuté výzvy. Vzpomněl si na svůj slib královně, který nepronesl nahlas, ale který byl stejně posvátný, jako by přísahal před sochou mocného Severního elfa.

„Ted' už to ví,“ ozval se známý ženský hlas. Vincent se otočil. Pod sochou stála královna ve světlé říze. Na ramenou jí zářily dvě stříbrné spony přidržující bílý plášť. Za pasem se leskly dvě čepele a tvář měla ještě bledší než při prvním setkání. Černé vlasy jí splývaly po prsou i zádech a útlé ruce spočívaly v klíně. Stála před elfem vzpřímeně a vznešeně jako poprvé. Vincent zřetelně postřehl, že tuto ženu trýzní únava a silná magie. Vraha píchlo u srdce.

Královna zvedla ruku a pokynula mu, ať přistoupí. Elf poslechl, poklekl na koleno a sklonil hlavu na znamení úcty. Pomalu mu zvedla hlavu. Ve vážné tváři se zračila vyčerpanost. Studený vítr profukoval celým chrámem, přinášel svěžest a vyháněl napětí.

Zatímco klečel, cítil na bradě její štíhlou a měkkou ruku. Ona se dívala ke vchodu do chrámu a do nadcházející noci. Ač slabého srdce, myšlenkami se upínala k vítězství. Pak pohlédla na Vincenta, ve kterém se probudil cit. Věnovala mu okouzlující úsměv a přiblížila se k němu. Ve stejnou chvíli zaplnili chrám elfí kněží, minstrelové, sněžní Melerekové a půltucet stříbrných válečníků.

Vincent přítomnost druhých osob cítil, ale soustředil se jen na mocnou ženu před sebou. Vítr svým hlasem pozdravil nově příchozí. Všichni sledovali nájemného zabijáka, jak klečí před panovnicí elfího království a sedmi pohanských zemí. Královna položila obě ruce na jeho ramena a zašeptala magické pročišťovací formule. Elf poznal starobylé verše a překvapeně se na ní podíval. Královna upřeně hleděla k ledovému nebi Severního elfa, jako by od něj žádala požehnání. Vincent ucítil, jak jeho tělem i myslí prochází moc magie a zkušenost každé osoby přítomné v chrámu. Na okamžik

se mu udělalo slabo a neslyšně vydechl. Královna ho přidržela za ramena. Vincent ucítil stisk jejích rukou a bezděky se usmál. Magie zmizela a chrám byl najednou prázdný.

Sňala ruce z jeho ramen, odstoupila o pár kroků a pokynula mu, aby vstal. Elf ji poslechl a dovolil si přistoupit k ní. Protože byl vyšší, její hlava se ocitla těsně před jeho hrudí. Znovu si vyměnili pohledy plné hrdosti. Byli si tak podobní. Vincent se zamračil.

Ty... i ty jsi zabíjela, pomyslel si při pohledu do divokých zelených tůní jejích očí. Královna jeho myšlenky slyšela, ale neodpověděla. Vzápětí si uvědomila, že by jej mohl ovládnout chlad, kdyby po pročištění ignorovala takovou otázku. Chtěla odejít, ale postavila se mu po bok a odvětila: „Ano.“

Vincent k ní otočil hlavu. V jejích vlasech cítil silnou vůni jarní noci, na bledé šíji a ramenou postřehl několik starých jizev. Jeho nitro se na okamžik zachvělo.

„A nikdy jsi nelitovala?“ zeptal se a na okamžik si připadal jako děcko, které se dožaduje odpovědi na otázku, jež mu možná osvětlí výjev, přikouzlí staré časy nebo zničí jeho naděje. Ona se ponořila do jeho tmavých očí a dovolila jeho mysli, aby si na jeho otázku odpověděla sama.

„Ne,“ odvětila zvučně, napřímila se a věnovala mu ještě jeden záhadný úsměv. Pomalým krokem se vydala k východu. Vincent pozoroval, jak odchází, osvobozen od trýzně a zbaven hříchů, kterých nelitoval stejně jako ona. Naklonil hlavu a usmál se, ale vzápětí za sebou ucítil pronikavý pohled.

Otočil se a uvědomil si, že někomu stále ještě nevzdal hold. Pohlédl na Severního elfa a poklonil se mu s velkou úctou.

„Děkuji ti,“ oslovil sochu stručně a v duchu Severního elfa velebil za jeho dějinnou úlohu, hrdinství a nový život, který před dávnými časy tak žárlivě chránil.

* * *

Valerie sledovala, jak noc svým pláštěm pomalu ovíjí elfí království i městečko Sunnred. Podle síly a teploty větru vytušila, že podzim bude krutý a nelítostný. Purpurové mraky halily kraj tak jako temné myšlenky její mysl. Při vzpomínce na předchozí noc pocítila znepokojení a strach. Vzdechla a sklopila oči. Spáchala snad hřích? Vůči ostatním, vůči rodině, přátelům, známým – ano. Vůči sobě nikoli, zaleskly se dívčiny tmavé oči. Narovнала se a znovu se zahleděla na město. Věděla, že nemá smysl hledat Vincenta ani si myslet, že má na něj právo. Občas jakoby pocítila špínu a krev z jeho rukou na své kůži, ucítila v sobě hřích kvůli touze po ještě jednom olověném polibku... Ale ani jednou ji nenapadlo litovat. Nic od něj nechtěla. Jejich vztah, pokud by se tak jejich známost dala nazvat, setrvačností dospěl do vyvrcholení z jí neznámého důvodu. Ani si ho nepřála zjistit, protože tušila, že by ji pravda zklamala. Elf jako Vincent mohl být pouze tajemným hříšníkem, bez jakékoli naděje na změnu.

Branou do parku vjížděl kočár. Zamračila se, zavřela dveře na balkón a sešla do přízemí, aby přivítala hosta u dveří. Věděla, že Klay se toho dne už nevrátí, proto ji zajímalo, co je to za elfa, který se blíží k jejímu domu. Při pohledu na něj ji zachvátil nepříjemný pocit a nezvyklý strach.

„Dobrý večer,“ řekl elf krapet zadýchaně. Valerie jen kývla hlavou. Byla si jistá, že ho nikdy předtím neviděla. Vypadal promrzlý, jeho sličnou tvář rámovaly tmavohnědé vlasy a zvýrazňovaly veselé zelené oči, zatímco jeho zelená tunika prozrazovala, že patří k rase zlatých elfů.

„Omlouvám se, mladá dámo, že přicházím neohlášen. Ale mám pro vás několik otázek.“

„Jestli mě chcete zabít, nemusíte se moc snažit,“ usmála se Valerie sarkasticky a její nepříjemné pocity rázem zmizely. „Pojďte dál.“

Zlatý elf jí úsměv oplatil, uklonil se a vešel do domu. Zatímco ho Valerie vedla do obývacího pokoje, pozorně si prohlížel její chůzi a pohyby. Nebála se, že by jí mohl ublížit. Z jejích tmavých očí sršelo

sebevědomí a mládí. Pocit, jako by jí celý svět ležel u nohou, získala po předchozí noci. Elf se usmál a pomyslel si: Vincente, Vincente... Věděl jsem, že máš vkus, můj milý příteli...

„Posad'te se. Co vám mohu nabídnout?“ řekla Valerie. Elf jen zavrtěl hlavou a posadil se do křesla. Pak se podíval do krbu na plameny pomalu polykající dřevo. Věděl, co to znamená, když je oheň zpomalený a rozladěný. Dívku trápí buď pochybnosti, nebo vina, nebo zločin.

Valerie vycítila, že v ní Daniell čte jako v otevřené knize, ale nebránila se tomu. S ubíhajícími minutami cítila stále silnější spojení mezi příchozím elfem a tím, kterému odevzdala svoje panenství.

„Řekněte, co vás zajímá?“ pronesla bez dalších okolků.

„Nebudu se dál omlouvat kvůli této nečekané návštěvě, slečno,“ upřel na ni své zelené oči. „Jen mi povězte, kdy jste ho naposledy viděla?“

Zamrazilo ji a mírně se zachvěla. Na okamžik zavřela oči a opřela se o křeslo, a pak uhnula očima.

„Nemějte mi to za zlé, ale musím to vědět,“ pokračoval elf laskavě a vstal.

Valerie mu věnovala mírně nahněvaný pohled: „Proč?“

„Protože je to můj přítel,“ přistoupil k ní Daniell. Vzápětí si vyměnili pohledy plné otázek, pochybností a jakéhosi skrytého smutku. Vzal ji za ramena a ještě hlouběji se ponořil do jejích očí, pátraje po odpovědi v její mysli. Věděla, jakou magii používá a jak je zkušený, proto mu Valerie ušetřila námahu a zašeptala:

„Dnes v noci...“

Daniell přikývl a uvolnil stisk. Na okamžik se zhloubal do svých myšlenek. Dívka vycítila, že něco není v pořádku, ale odmítala ptát se na cokoli v souvislosti s Vincentem. Věděla, že pokud se ho vydal hledat někdo, kdo si říká jeho přítel, je vrah v nebezpečí.

Dlouhoruký se jí znovu upřeně zadíval do očí.

„To není možné,“ zavrtěl nevěřicně hlavou a položil jí ruku na prsa. Celá zaskočená jen vyděšeně vydechla a sledovala, co dělá. Pomalu spouštěl ruku po její hrudi až na břicho. Tam se jeho dlaň na chvíli zastavila. Zavřel oči a zlehka se usmál. Energie, kterou cítil z jejího těla, z jejího lůna, a posvátnost skutku, který Vincent vykonal, v Daniellovi probudily naději, že přece jen není vše ztraceno. Věděl jsi, co děláš, mizero nevypočitatelný... pomyslel si, pak pohlédl na dívku a pevně ji objal.

Protože netušila, jak si tohle gesto neznámé osoby vysvětlit, Valerie odmítla objetí opětovat. Znovu na ni pohlédl a přikývl. Na jeho světlé tváři se rozhostil úsměv a z očí mu sršely radost a požehnání.

„Budeš-li cokoli potřebovat, hledej Dlouhorukého. Ten tvůj příbuzný tě už víc nebude obtěžovat,“ odvětil Daniell o něco klidněji a znovu ji objal. Valerie zmateně sledovala, jak nečekaný host odchází z jejího domu šťastný a spokojený.

Při pohledu na jeho odjíždějící kočár spustila ruku na břicho. Co to mělo znamenat...? Podívala se na místo, kde Daniell zastavil svou dlaň, a málem se jí podlomily nohy.

Ach bohové... sklopila oči a chytila se za hlavu kvůli tajemství, které neznámý elf odhalil jako první.

VIII.

Vincent se ubytoval v rozpadlé pevnosti, do které ho zavedli dva sněžní Melerekové. Stěny malé komnaty na jižní straně byly sešlé, místnost dýchala svěžestí a silnými vzpomínkami na staré časy. Rukama se dotkl tvrdého, šedého kamene. Drsný povrch a prach zanechaly stopy na jeho měkké bílé dlani a v koutku Vincentových úst se objevil lehký úsměv. Tělem mu proběhla vlna spokojenosti. Otočil se k oknu, severák zde byl o něco mírnější. Přistoupil blíž a znovu si prohlédl purpurová oblaka. Vzápětí se zamračil a proklel démona, který se odvážil zanechat na jeho tváři stopu urážky.

Posadil se na lůžko, svlékl svůj kožený oděv a zul si vysoké boty. Třísla ho bolela tak, že si ztěžka povzdechl. Toho večera si hodlal odpočinout pod křídly jiné mocné bytosti. Chladná místnost mu rázem byla milejší než jeho uklizená velkolepá ložnice. Jeho tělo povzbuzovala a sytila silná energie. Cítil se klidný a blažený. Lehl si a zhasl svíčku hořící u postele. Několikrát se nadechl čerstvého vzduchu a zavřel oči v naději na zasloužený odpočinek.

Uplynul okamžik ticha.

Na tváři ucítil dotek. Zahřmělo. Odmítl otevřít oči a podívat se na osobu, která ho hladila. Ale svým nadějím se podvolit neodmítl. Nastavil tvář něžné a chladné dlani. Vychutnával si její dotek všemi smysly, vnímal ho celým tělem. Poprvé po mnoha letech ucítil sladký strach, který miloval. Chtěl se nadechnout z plných plic, ale rozmyslel si to. Raději se ani nehnul. Neznatelně se usmál a uvolnil lícní svaly. Opřel si hlavu o polštář a dál si vychutnával, jak ho dlouhé tenké prsty hladí po tváři a přechází na jeho úzké rty.

Nemožné... Elf vzdechl a zachvěl se. Náznak úsměvu z jeho tváře zmizel. Ten něžný dotek byl zároveň bolestivý, krásný a měkký. Ještě pevněji sevřel víčka, nechtěl odhalit svůj stud. Zaťal zuby, protože

nechtěl ukázat bolest v téhle noční můře i nejkrásnějším snu. Ale dotek už neucítil.

Neodcházej... pomyslel si Vincent a bolestivě, hlasitě vzdechl. Ještě ne...

Elf otevřel oči a rozhlédl se. Neviděl nic zvláštního kromě otevřeného okna, kterým se proháněl silný mrazivý vítr. Posadil se na posteli a setřel si pot z čela. S dalším bolestivým povzdechnutím se ptal sám sebe, jestli se mu to jen zdálo, nebo zda skutečně cítil dotek, po kterém tak toužil. Pak svěsil hlavu. Byl to jen sen... jako už tolikrát. Poté se uklidnil, znovu nabyl chladnokrevnosti a vzpomněl si na Valerii. Na chvíli pocítil výčitky, že poskrvrnil to mladé tělo, byť s jejím souhlasem. Neměl to udělat, toho si byl vědom, ale nelitoval. Pomalu zavrtěl hlavou, aby myšlenky zahnal.

Vstal z postele a prošel se po malé komnatě. Toužil po klidu, ale cítil se jako divoké zvíře spoutané city. Nechápal, co se děje, a ze všeho vinil mladou elfku, svůj mužský pud a to, co mělo být akt lásky. Jeho svědomí však říkalo něco jiného. Hřích, který se v poci-tech chladnokrevného vraha skrýval, byl v jeho snu zřetelně vidět.

Nechtěl jsem, aby to byl jen sen... Opřel se holými zády o kamennou zeď. Zavřel oči a svěsil hlavu na prsa. Stříbřité vlasy zakryly jeho tvář i pohled plný touhy. Přestože doufal, že to nikdo neviděl, temný měsíc za purpurovými mračny znal všechna jeho tajemství. Sledoval život, přání a utrpení každého měsíčního elfa, dokonce i těch, kteří ho postupně zapomněli uctívat.

Vincentův zostřený sluch zaregistroval takřka neslyšné zavzlykání. Elf pohlédl ke dveřím a zbystřil. Vzlyk byl tichý jako jarní vánek, ale skutečný. Pomalu přistoupil ke dveřím a otevřel je. Na chodbě byla větší tma než v jeho komnatě. Elf se zarazil, protože se mu zázrálo, že se opět nachází v polospánku. Tělem mu projel sladký pocit strachu, přesto pokračoval směrem, odkud ten tichý zvuk doléhal. Jeho kroky neslyšně mířily ke komnatě na severní straně staleté budovy.

Pohyboval se zlehka a potichu jako přízrak nebo duch. Zastavil se až před dřevěnými dveřmi na konci severního křídla. Ženský hlas byl tlumený a tichý, jako by jej nikdo nesměl slyšet. Zpod starobylých dveří prosvítala světle modrá barva, znamení moci a smutku. Vincentovými žilami se začal šířit skutečný chlad zimy a poznal moc té, která se nacházela za zdí. Zachvěl se, neslyšně vydechl a přitiskl obě ruce na dveře. Na okamžik zůstal nerozhodně stát, ale pak se uklidnil, sebral síly a pomalu pootevřel dveře.

Královna klečela v bílé hedvábné noční košili před velkou sochou elfího boha smrti. Po tvářích jí stékaly stříbrné slzy a vzlykala tichou bolestí z hloubky srdce přeplněného mocnou magií. Havraní vlasy jí splývaly po ramenou a zádech a částečně zakrývaly i bledou tvář a unavené oči. Z těla jí sálala magie zimy a minulosti, moc moudrosti a nepopsatelného smutku. Nevšimla si, že ji pozoruje nezvaný elf, a ze rtů jí splynulo bolestivé zasténání.

Vincentovi se najednou podlomila kolena a v prsou ho bodlo jako nikdy předtím. Na okamžik se mu zastavil dech a srdce rozbušilo jako o závod. Pozoroval ji ze tmy jako nějaký zloduch, díval se na její bolest a zklamání, poslouchal její vzlykání... Viděl ji na kolenou.

Ucítil, jak mu z čela stéká pot přes tvář až na prsa. Jeho tělo už nebylo chladné. Cítil v sobě oheň hněvu a touhu po ničení. Ten mocný výjev překrásné a nejvyšší půlelfky s mečem a jablkem v ruce narušila čistá bolest a lítost. Jeho hrdinka byla nyní na kolenou, plakala před božstvem smrti a na rozdíl od většiny bojovníků neskrývala svůj smutek.

Proč pláčeš, královno? sklopil vrah oči k zemi. Už nechtěl být dál chladnokrevný. Přijal rozhřešení z jejích rukou, byl uchráněn muk, která by ho čekala na onom světě. Dokonce ucítil lítost, že ztratil cit a že už nerozumí smutku. Nenáviděl ženský pláč a známky slabosti. Znovu pohlédl pootevřenými dveřmi, přimhouřil oči a zapamatoval si další vzlyk, který ztlumila ve své hrudi.

Ten vzlyk ho vrátil do doby, kdy sám poznal bolest a truchlil po otci. Kdysi dávno, když nadešel čas a jeho otec, pirát a bandita, po šesti stech letech života vyplul do námořní bitvy, ze které se už nevrátil, dokázal Vincent ukázat slzy. Otec mu řekl, co stálo v deníku moudrosti: Neplač, syne můj. Uvidíme se na místě, kde platí zákony Ticha. Poté starý pirát věnoval synovi úsměv a políbil ho na čelo na znamení požehnání. Přestože už ztratil veškerou naději, na poslední slova svého otce si dodnes velmi dobře vzpomínal a nezpochybňoval existenci bohyně Ticha, která bdí nad ztracenými elfími dušemi.

Další vzlyk půlelfky probodl Vincentovy útroby, a když pochopil důvod té strašné bolesti, v koutku úst se mu objevil úsměv. Po jeho chladné a bledé tváři skanula slza, která odnesla prokletí divoké duše a mocného těla.

Vincent za sebou nechal nepříjemný pocit studu, otevřel dveře její komnaty a vešel dovnitř, jako by byl zván. Královnina ramena se zachvěla a bolestivé vzlykání utichlo. Pomalu vstala, otočila se k němu a upřela na něj křišťálové oči. Spatřila jeho vážný a silný zjev, klidný výraz tváře a tmavé oči sršící sebevědomím. Elf se odvážil, přistoupil k ní a dlouhým smutným pohledem jí řekl vše. Bez jakékoli magie jí oznámil, že nemá smysl plakat kvůli něčemu, co on sám už dávno přijal.

Královniny oči se opět zalily slzami. Silný smutek v očích zelených jako divoké jezero neustupoval a Vincent pochopil, že slovy ji neutěší. Na znamení úcty sklopil hlavu na prsa, a pak se na královnu znovu podíval žádaje o svolení, aby k ní mohl přistoupit blíž.

Královna na něj laskavě pohlédla a natáhla k němu ruku. Elf k ní pomalu přišel, poklekl na koleno a vzal ji za její útlou ruku. Jemnost její kůže mu připomněla jeho sen, načež zvedl hlavu a tázavě se na ni podíval. Její odpověď pochopil, když zavřela oči a takřka neznatelně mu stiskla ruku. Vincent překvapeně otevřel ústa a hleděl na ni, jak stojí před ním, posvátná a čistá jako světice

v hedvábném bílém oděvu. Potvrdila jeho pochybnost a splnila mu přání prostřednictvím snu. Usmál se na ni a rozhodl se oplatit jí něžnost ještě něžnějším dotekem. Přitáhl si její tenkou ruku ke svým tenkým rtům a zanechal na ní měkký dotek polibku úcty a odpuštění. Královnino srdce posmutnělo ještě víc. Znovu zavřela oči a neskrývala při tom slzy kvůli ztrátě... jednoho z nejlepších.

Vincentovy tmavé oči si prohlížely královniny tenkou bílou řízu, její pas, ňadra, dlouhý bledý krk a hlavu. Zatímco se topil v jejích slzách, pocítil jakési ulehčení. Tlak v jeho hrudi byl náhle snesitelnější, napětí zmizelo. Pomalu se zvedl, přistoupil ke královně a položil jí ruce na ramena.

Protože byla menší než on, ocitla se tváří těsně u jeho hrudi. I ona pocítila ulehčení. Vzlykání utichlo. Zvedla k němu pohled a zhluboka se nadechla. Modré světlo kolem ní zesílilo, i její magie si vyložila Vincentův dotek jako rozloučení. Zavřela oči a stále odmítala přijmout osud, který sama určila svým činem, tím, že si odmítla špinit ruce a vystavit nebezpečí ty, kteří jsou hodni žití. Cítila na sobě jeho pohled a vítr, který té noci pěl svou strašidelnou píseň.

Spustil ruce z jejích ramen a dotkl se prsty měkkých dlaní. Podívala se na něj. Slzy na její tváři už uschly, ale smutek nemizel. Elf pochopil, jak těžké je břímě viny, kterou královna cítí, a zatímco jí hladil ruce, ponořil se do jejích očí a přiznal sám sobě: Pro ty oči bych zemřel... i milionkrát.

Jako by slyšela jeho myšlenky, královna vyprostila své ruce z jeho a otočila se k němu zády. Přistoupila k oknu. Vítr v okamžení rozevlál tenké černé prameny jejích vlasů. Ve Vincentových očích vypadala ještě kouzelněji, ještě svatěji než kdy předtím. Nenápadně se zjevil za ní a udělal to, po čem vždy toužil. Nadechl se skrz její vlasy a ucítil moc noci, jara, léta i zimy... Ta silná vůně šeríku v něm probudila další přání, čistší než jakékoli jiné v posledních dnech.

Chtěl bych ti utírat slzy z tváře, má královno. Chci být jedním z tvých rytířů. Čestných rytířů. Chci pod tvým vedením bránit elfí

zem. Chtěl jsem... oslovil ji měsíční elf v myšlenkách. Ucítil, jak se její tělo nepozorovaně zachvělo, odtáhl se a zalitoval, že si něco takového dovolil. Otočila se k němu s vážnou a klidnou tváří jako při jejich prvním setkání. Její postoj byl pevný a vzpřímený, jako by stála před protivníkem. Vincent pocítil neklid. Neměl jsem... zavřel oči a nepozorovaně zaťal zuby.

Půlelfka se k němu přiblížila pomalými kroky. Prohlédla si jeho postoj a napětí jeho těla. Pomalu svésila hlavu, zavřela oči a přitiskla ruku na levou stranu jeho hrudi. Necítil nic, ani v tu chvíli nevěděl, co má to gesto znamenat. Podívala se na něj.

Kdybych přežil... mohl bych? zeptal se jí znovu a nebál se odpovědi. Copak by se on, bezectný vrah a zosobnění hanby každého významnějšího elfího města, kal a špína celé vyšší společnosti, mohl po tom všem, co vědomě páchal, stát rytířem? Tuto otázku kladl té, která soudí a která je v rozsudcích neomylná. V jejích rukou sídlila část jeho zítřejšího dne. Hleděl jí do očí a čekal na odpověď a nemyslel na následky. Hrál s odkrytými kartami.

V koutku jejích rtů stále nenacházel úsměv ani znamení. Ani na okamžik neměl strach, ani necítil žádnou silnější emoci. Očekával jen jednu rozumnou odpověď. Královna pozvedla hlavu, zvedla ruku z jeho srdce a zlehka přikývla.

Vincent udiveně pootevřel ústa, avšak reakci na nečekané oznámení si nechal na později. Uctivě sklouzl pohledem od královniny hlavy k nohám, znovu poklekl na jedno koleno a políbil jí ruku.

Jsi svěťce... Na věky věků svěťce.

Vstal a zhluboka se nadechl, jakoby nadnášen jakousi novou energií, silnější než jakákoli magie, kterou kdy poznal. Ustoupil o pár kroků, poklonil se, otočil se na patě a vyšel z její komnaty přemáhaje se, aby se neotočil a nepohlédl na ni ještě jednou. Zmizel ve tmě chodby a cestou do své komnaty byl naplněn vším tím, o čem si myslel, že už pro něj bylo dávno mrtvé. Navenek udržoval chladnokrevnou masku, ale připadal si silnější a mocnější než kdy

dřív. Poznával tu sílu ve své hrudi a nejvíc v srdci, na místě, kam přiložila svou dlaň.

Cos mi to udělala, má královno... usmál se vrah sám sobě, svému neštěstí i požehnání.

* * *

Královna se znovu otočila k soše boha smrti. Po tváři jí znovu skanuly dvě tiché slzy a pak se otočila k tmavému sametovému závěsu. Rozoznala siluetu jí známého muže. Pohled na rytíře v tmavé zbroji a s vlasy barvy uhlí jí přinesl klid jen na okamžik. Pomalu se k ní přiblížil a hleděl na její tvář a smutné oči. Bez váhání ji objal kolem ramen a přitiskl na svou hrud', a ona objetí opětovala. Zasténala, když ucítila sílu oceli jeho zbroje a pohled jeho očí. Pohladila ty černé vlasy a zavrtěla hlavou, neschvalujíc, co se stalo, a toužíc vše napravit. Slova byla mezi nimi zbytečná. Jejich objetí bylo víc než úcta, víc než obyčejná známost. Rytíř položil ruce na její ramena a nabídl královně útěchu. Strhaná bolestí se zaposlouchala, jak vítr zpívá starou bardskou píseň o vrahovi, kterému se dostalo milosrdenství, pak zanechala na rytířově tváři polibek a nabídku tak odmítla.

Přestože královninu bolest nechápal zcela, rytíř zmizel ve tmě a nežádal vysvětlení. Ona se posadila do křesla a zakryla si dlaní oči. Rozhodla se počkat na osudový úsvit a slunce, které stále vedlo bitvu s purpurovými mraky.

* * *

Seděl na posteli s tváří otočenou k otevřenému oknu. Bojovné slunce vyslalo tenké zlaté paprsky, kterým se podařilo probít skrz hustá zlá mračna a dotkla se vážné, odměřené tváře měsíčního elfa. Jeho oči byly zavřené, jeho mysl klidná a ostražitá, tělo uvolněné a připravené jako tělo rytíře před velkou bitvou. Vítr utichl, příroda

mlčela, ale úsvit přicházel v plné síle. Vincent cítil, že i dnešní den bude temný jako dny předchozí a že slunce bude znovu poraženo. Jeho instinkt mu říkal, že vše dobře dopadne. Příští ráno přivítá elfi země s radostí.

Pomalou otevřel oči a zhluboka se nadechl chladného vzduchu. Vsedě měl dokonalý přehled o tom, co se kolem něj děje. Komnata byla klidná a venku se odehrával nekonečný boj světla s tmou.

Sepjal ruce a pomodlil se k bohům. Právě teď byla správná chvíle, aby se k nim obrátil se svými přáními. Já... ten, kdo jsem, který existuji, který žiji na této svaté zemi... obracím se k bohům.

Zatímco se obracel k nejvyšším, pronikavým pohledem sledoval vše, co se dělo venku. Uvolnil se a jeho tělo se stalo neposkvřeným chrámem, čistým prostorem, který vlastnil a kterým se pyšnil.

Já... modlím se za sílu a odpuštění, které jsem už dostal a které jsem dal. Modlím se za odpuštění Jejího hříchu, neboť ona mé hříchy smazala. Sklopil oči a tiše vydechl. Modlím se za pokání... Modlím se za nový život a jeho štěstí.

Elf ucítil, jak ho z modlitby vytrhává divoké hučení chladného severáku a dává mu stejné znamení jako předtím. Je čas. Hudba ve Vincentových uších i hlas věrného přítele mu oznámily, že musí vyrazit právě teď. Vstal, omyl svou bledou a vážnou tvář chladnou vodou z královniny studny, oblékl si kožené oblečení a za opasek zasunul dvě zakřivené dýky. Stříbrné vlasy mu splývaly na ramena a záda. Úzké rty měl sveřepě sevřené. Cítil se připraven k boji s neporazitelným.

Do Vincentovy komnaty vešel jeden ze sněžných Melereků. Starý elf si jej mlčky přeměřil. Vincent k němu seděl zády, přesto cítil všechny magovy myšlenky i nedůvěru, kterou jako všichni ostatní k vrahovi choval. Otočil se a podíval se mu do očí. Melerek přikývl a pokynul mu. Měsíční elf se zhluboka nadechl a ucítil sílu, která jím procházela jako vzpomínka na každou královninu stříbrnou slzu, jež kvůli němu zdobila její bledou a svatou tvář.

V okamžiku, kdy vyšel z pevnosti, ucítil na sobě nepřítelův pohled. Klidně krácel za sněžným Melerekem. Prošli kolem chrámu Severního elfa, zahnuli vlevo a ocitli se před další polorozpadlou svatyní. Vincent hned pochopil, že jde o obřadní síň, jejíž kupole sloužila ke shromažďování magie nad nebeskou klenbou. Vešel postranním vchodem, jak mu starý mág ukázal.

Jeho chřípí okamžitě vzrušila vůně šeříku a napětí pominulo. Elf vystoupal po schodišti do poschodí a skrz výklenky nahlédl dovnitř kupole. Půltucet stříbrných elfů a královna elitní stráž hlídali zbylé vchody do kruhové stavby. Tři staří mágové a jeden bard stáli na vrcholech obří pěticípé hvězdy, na níž se kdysi provozovala stará magie. Ve Vincentovi ten symbol probudil dávné vzpomínky. Dřevěná jasanová podlaha a hvězda vyřezaná v ní znamenaly spojení dvou pohlaví, plod, lásku, nenávist a válku stejně jako černou, bílou a červenou magii. Melerekové vytáhli ze svých šedých rób několik větévek vonného fialového šeříku a položili je na podlahu.

„Vincente,“ oslovil ho moudrý ženský hlas. Spatřil svou královnu v tmavofialovém úboru. Tvářila se vážně, zelené oči vyzařovaly klid a v koutku jejích úst postřehl náznak tajemného úsměvu.

„Královno...,“ oslovil ji a uctivě sklonil hlavu. Přistoupila k němu, pohlédla hluboko do jeho černých očí a řekla ve staroelfštině: „Bud’ požehnán, elfe.“

Pomalým krokem se od něj vzdalovala a vrah při pohledu na černý sametový plášť, který za ní vlál, v duchu vyslovil hříšné, nebojácné a sobecké přání. Za tebe, má královno, zemřu se ctí, sklopil elf oči.

V tu chvíli Melerekové zvedli ruce k nebi a ve starobylé řeči vyslovili pokání, které rozbilo ticho posvátné ranní hodiny. Vincent je pozoroval z prvního trámu v rohu místnosti, ze stínu a tmy, jako kdysi zabíjel. Bard zahrál na křišťálové flétně jednu z čarovných melodií, kterou elf poznal a hned pochopil, jaký je plán. Šestice stříbrných elfů vysílala svoji magii z drahokamů na slonovinových holích ke středu kupole. To samé začali dělat i Melerekové, kteří při

tom vzývali své bohy černé magie, aby před měsíčního elfa přivolali nepřítel. Vincentovým tělem proudila silná energie, kterou cítil až v kostech. Pozorně sledoval, co se děje. Bard bez přestání hrál hypnotizující melodii a zrychloval tempo, stejně jako se zrychlovala slova, kterými staří mágové vyvolávali elfího démona.

Po chvíli se pod kupolí začala z fialového a purpurového kouře tvarovat podoba královnina trýznitele. Oči měl zakryté černou páskou, dlouhé bílé copy vlály ve větru, vzpřímený a šlachovitý trup se snažil vymanit ze silné hypnózy. Otevřel ústa, ve kterých se zaleskly špičaté zuby, a vydal démonický křik na znamení hněvu, že jej sem přivolali proti jeho vůli. Vincent věděl, že nesmí Niffelhima podcenit. Sledoval jeho bolestivou grimasu, ale i vyčerpání mágů, kteří padali pod jeho křikem. Bard byl na pokraji sil a ztrácel rytmus, přesto dál hrál melodii, která pomáhala mágům netvora na několik sekund zadržet, aby Vincent mohl splnit svůj úkol.

Všichni, i elf, který byl od něj nejdál, cítili démonův hněv. Vincent se podíval na jednoho z mágů, ale stále nedostal signál k útoku. Pochopil, že se musí spolehnout na svůj instinkt a hlas větru. Pozoroval dál tisíciletou bytost, jak se svíjí vzteky a touhou ničit. Niffelhimův jekot každým okamžikem slábl a démon se pomalu zklidňoval. Vincent už věděl, jak vše provede. Bard hrající na flétnu ztrácel dech a vrah už neměl nač čekat. Bard omdlel a Niffelhim se zcela uklidnil. To byla dobrá příležitost.

Elf se vrhl z okraje prvního poschodí jako hladové zvíře na svoji kořist a ve skoku tasil obě dýky. Vítr zaječel, jak nejsilněji dovedl. Vincentova mysl sálala radostí, když mířil na Niffelhimovu hrud', ale démon ve zlomku vteřiny ucukl a čepele ho jen škrábly na rameni, zanechávající za sebou stopu v podobě počátečního písmena vrahova jména.

Ve stejnou chvíli bard vypustil duši. Démon sebou škubl a rozehnal magii Melereků, která ho dosud poutala, rozběhl se a otočil k tomu, kdo mu právě oplatil jizvu na tváři.

Vincent dopadl na kolena a ztěžka a zklamaně vydechl, ale záhy zaujal obranný postoj a čekal na démonovu odvetu. Nepřítel si ohmatal rameno, sevřel rty a natáhl ruku, ve které se mu objevila flétna z černého dřeva. Elf pochopil, že nesmí otálet. Rozběhl se, bez obav o svůj život se vrhl skokem démonovi vstříc a zaměřil se jen na Niffelhimovo srdce.

Démon zvedl pravačku a zastavil Vincenta v čase i prostoru. Elf byl zcela bezmocný a krev v jeho žilách začala vřít. Vzápětí ucítil, jak mu kostmi prochází nepopsatelný chlad, proto zaťal zuby a pokusil se rozbít magii stejně jako démon, leč bez úspěchu.

Niffelhim si ho dlouho prohlížel. Zkoumal tvář toho, který se opovážil ho napadnout a urazit jeho božskou čest. Ač slepý, analyzoval vrahovy pocity a hněv. Proč to děláš, elfe? Z jakého důvodu? zeptal se démon Vincenta, zmrazeného ve vzduchu mocnou magií, a naklonil hlavu na stranu. Odpověď nezískal z vrahovy mysli, ale z jeho temného srdce, které vykřiklo posvátné jméno elfí země.

Niffelhim se rozlítil a z flétny v jeho ruce se rázem stala dlouhá černá hůl zakončená zahnutým ostrším. Rozmáchl se holí k vrahovi a probodl ho. Vincent se nehledě na bolest zhluboka nadechl a proklel sebe sama, neboť selhal.

Démon pomalu vytáhl čepel z elfa, který hlasitě vykřikl, a potom mrštil jeho tělem do středu pěticípé hvězdy a větévky šeríků se rozlétly na všechny strany. Melerekové stáli jako uhranutí a sledovali poloboha, jak se sytí jejich strachem. Najednou se v místnosti zjevil půlelfka. Pospíšila k měsíčnímu elfovi na zemi a přiklekla k němu. Zděšením se zajíkla, položila ruku na hlubokou ránu a pohlédla na tvář nejevící známky života. Pak přikryla tělo svým pláštěm, jako by ho mohla ochránit.

Vincentovo srdce ještě bilo. Jeho tělo se viditelně zachvělo pod královninými rukama a temné oči zaslzely. Před očima se mu odvíjelo dětství. Úsměv matky, vyprávění otce dobrodruha na pirátské lodi, dospívání a první vražda, setkání se sestrou, které dal po-

svátnou přísahu věčné bratrské lásky, seznámení s Dlouhorukým, nákup tajemného obrazu, staletí samoty, milování s nevinnou elfkou i setkání s královnou... Každý detail, každá vzpomínka zanechaly stopu v jeho umírajícím srdci, zatímco hleděl do královniných očí barvy divokého jezera. Jeho mysl se zklidnila. Poslední modlitba pro něj neměla smysl. Bohům už neměl co říct. Z posledních sil se obrátil ke královnině duši a od srdce se omluvil: Je mi líto, má královno... Zklamal jsem...

Po bledých tvářích ji stékaly dvě černé slzy. Přivinula si jeho hlavu do klína a pohládila ho po stříbrných vlasech: Ne... nezklamal jsi mě, můj rytíři...

Zavřela oči a hladila ho po hlavě, pak se sklonila a horkými rty jej políbila na čelo. Vincent si to vyložil jako požehnání před věčným spánkem, který ho čeká někde daleko, v zemi mrtvých. Při pohledu do jejích zelených očí si vzpomněl si na několik elfů, které miloval.

Blažená je taková smrt, smrt v jejích rukou... pomyslel si a dovolil poslední slze, aby stekla z jeho tváře. Nezasloužil jsem si to... nebo ano...? Při pohledu na královnu pocítil klid a rozhodl se uchovat si ho jako nejkrásnější vzpomínku, kterou za života měl. Chtěl jsem klid, má královno... Tys mi ho dala.

Královna četla všechny jeho poslední myšlenky a přání. Vincen-tovo tělo bylo zbrocené krví, třásl se jako list ve větru a jeho tvář potemněla. Démon stál opodál a pozoroval je. Měsíční elf věnoval královně další bolestivý vzdech. Smiřoval se se svým osudem a při vzpomínce na svou vznešenou a prokletou profesi vraha se rozhodl zemřít jako rytíř, čestně a slavnostně, bez strachu ze smrti. Ostré rysy jeho tváře znovu vystoupily, studené úzké rty sevřely, ale divoké srdce bilo dál.

Královna zaťala zuby, v duchu se proklela za to, že určila jeho osud, a nechala slzy dál stékat po své tváři. Její rozhodnutí mělo zničit jednoho a zachránit mnohé... Už v noci pochopila, že z moudrého plánu se stane bolestivá lekce. Oba věděli, jak to celé skončí,

a vina v jejím nitru ještě zesílila. Elf si ji prohlížel jako tenkrát, když se poprvé setkali v chrámu bohů Noci. Kradmo ji držel za ruku, v jednu chvíli sklopil oči a řekl hlubokým mužným hlasem: „Padl jsem se ctí, má královno...“

Po těch slovech démon znovu naklonil hlavu a přestal se vznášet. Spustil se na zem a snažil se pochopit, co umírající vrah řekl. Královna vzala elfa za ruku, pyšně se na něj usmála a odpověděla zastřeným hlasem: „Ano, rytíři... A teď, zavři znavené oči a dovol tělu spasit duši.“

Vincent se usmál a v myšlenkách jí poslal polibek. Pak se rozloučil se světem klamu a skrz obří kupoli pozdravil slunce, měsíc i stříbrné hvězdy. Silněji stiskl královninu ruku a mlčky jí cosi slíbil. Při pohledu na ni pochopil, že stejný slib mu ona dala už dávno.

Královna zkoumala jeho tmavé oči a uvědomila si, jak moc je vrahovi podobná. Ani jednou, dokonce ani po očistění od hříchů, se nekál za své činy, stejně jako ona před mnoha staletími. Vincentovo tělo se zachvělo naposledy a z očí zmizelo světlo života.

Sklonila k němu hlavu, zatlačila mu víčka a něžně zašeptala: „Ty a já se opět shledáme...“

Nevšimla si, že na bledé tváři měsíčního elfa se rozhostil drobný, tajemný a spokojený úsměv. Jeho tělo bylo rázem chladné jako sníh a královna vyprovodila tu hříšnou, hrdinnou duši na cestu na druhou stranu měsíce. Když ucítila, že jeho duše opustila hmotný svět, královna zakryla Vincentovo mrtvé tělo svým tmavým pláštěm a hrdě se nad ním vztyčila. Pomalu se otočila k démonovi. Pohlédla na něj vážným a vražedným pohledem a přistoupila k němu o několik kroků blíž.

Niffelhim klidně stál a cítil, jak se k němu tisíciletá bytost blíží, ale udivilo ho, když ucítil její silnou energii. Královna už nebyla slabá jako v posledních několika dnech. Sálala z ní energie chladu a nadcházející zimy. Její moc se vrátila, ale démon nechápal jak. Tázavě naklonil hlavu na stranu.

Zvedla hlavu a černé vlasy se jí rozprostřely po zádech. Hrdě pozvedla pravici a pronesla:

„Tohle musí přestat.“

Očekávala výsměch, ale démon zůstal vážný a dal najevo, že je ochoten ji vyslechnout.

„Vyhledej mě, až odbije půlnoc. Ted' jdi,“ řekla a otočila se k němu zády. Démon udělal, jak přikázala, a zmizel v oblaku fialového a purpurového kouře.

Královna pohlédla na Melereky, kteří udiveně přemýšleli o důvodech Niffelhimovy poslušnosti.

„Odneste jeho tělo do Věže cti,“ přikázala královna čarodějům.

„Ale on je...,“ snažit se bránit čest svatého místa jeden z Melereků, ale ona ho přerušila: „Vrah“.

Melerekové bez odmlouvání přistoupili k Vincentovi, zvedli ruce a magií přenesli jeho tělo do královnina osobního chrámu. Přestože nevěděli vše, pochopili, že vztah mezi mrtvým elfem a královnou je velmi pevný, a rozhodli se nevyvolávat její hněv.

Královna zůstala v obřadní kruhové místnosti uprostřed pěticípé hvězdy sama. Zvedla pohled k modrému nebi a její oči zazářily jako křišťál.

Severní elfe... Postarej se o něj, oslovila strážce minulosti a rozhodla se zasvětit ten den mrtvému elfovi a jeho klidné cestě na onen svět.

IX.

Valerie se vzbudila před svítáním. Před jejími zraky vyšlo další studené a unavené slunce, ale ona cítila klid. Dlaň měla bezděčně položenou na břicho. Už rozhodla o osudu nového života, jemuž byla matkou. Pohlédla znovu na své břicho, něžně se usmála, pak vstala a přistoupila k oknu. Zhluboka se nadechla čerstvého vlhkého vzduchu a cítila se svobodná. Klid v ní přetrvával bez ohledu na nebezpečí, které všem hrozilo z purpurových mračen.

V tu chvíli jí šepot větru přinesl verše ticha a poslední pozdrav jejího nesouzeného milence. Neznatelně se zachvěla a její oči se zalily slzami. Cítila dotyk jeho úzkých rtů na svých nahých ramenou. Cítila, jak stojí za ní a pozoruje ji tím svým chladným pohledem. Nesvatý a pokřivený, a zároveň klidný a ostražitý, takový zůstal v její vzpomínce. V tu chvíli si uvědomila, že právě ta vzpomínka přinese plod... neboť verše mocného ticha jí řekly, že elfa už nikdy nespátrí.

Dívka sklopila oči a v duchu pronesla: Odpouštím ti vše... Pomalu se otočila k zrcadlu a otevřela oči. Spatřila kolem sebe magii, která pomalu mizela ve tvaru stříbřitého dýmu. Jako rytíř... usmála se elfka s přáním ještě jednou políbit tenké Vincentovy rty, přestože věděla, že to už není možné. Odchod elfa, který ani v jednom okamžiku nebyl její, si nevyložila jako ztrátu. Ona sama byla důkazem Vincentovy dobré vůle, jisté zvláštní něhy a touhy.

Na její tváři dál prodléval úsměv. Opět přistoupila k oknu, opřela ruku o chladnou kamennou zeď, sklonila hlavu a tiše pronesla: „Doufám, žeš věděl, co děláš a proč umíráš. Protože chci, aby tvůj syn poznal pravé slunce – a ne krvavá mračna a krveprolití.“

* * *

V okamžiku, kdy ucítil chlad, Daniellova tvář potemněla. Jeho instinkt ho nikdy nezklamal. Seděl ve svém červeném sametovém křesle a při pohledu na dohořelou svíčku oživoval své vzpomínky.

„Vincente, drahý příteli...,“ opřel se o lokty Dlouhoruký a ukryl tvář v dlaních. „Proč na tebe neustále myslím? Kde jsi? Kam ses vydal, bláznivý elfe?“ Vzdechl a znovu se podíval na svíčku. Zcela zapomněl na čas a nevšiml si, že nad Sunnredem svítalo. Unavený a nevyspalý přemýšlel, kam jeho přítel odcestoval a co přesně měl za lubem. Přestože pátrání předchází noci bylo zcela zbytečné, navštívil Vincentův dům a udělal to, co v přítelově prvním i posledním dopise stálo.

Chlad se stal nesnesitelným. Podíval se ke krbu. Oheň stále hořel.

Silný vítr v jednu chvíli rozrazil okna a roztáhl bílé hedvábné závěsy. Dlouhoruký vyskočil z křesla s tenkou dýkou v ruce. Pozorně naslouchal větru, který říkal něco nesrozumitelného.

Elf přimhouřil své zelené oči a všechny smysly zaměřil na severák, který do komnaty přinesl něco světélkujícího a neobyčejného. Dlouhoruký nikdy nic takového předtím nezažil, proto spustil dýku, uklidnil se a naslouchal strašidelným veršům ticha neseným severním větrem. Na ruce ucítil silný dotek, teplý a zároveň chladný, něco jako podání ruky. Kolem se šířila vůně šeříku a jasmínu, které v elfím světě symbolizují rozloučení s milovanou osobou.

Daniell otevřel uslzené oči a jeho tvář se stáhla zármutkem. Zahleděl se do přicházejícího úsvitu a uvědomil si, že jedno období jeho života se uzavřelo tak jako kniha, jejíž stránky jsou nyní plné. Zlehka zavrtěl hlavou, nedokázal se jen tak smířit s odchodem svého drahého přítele.

„Ne... ne, ne, ne...,“ říkal tiše při pohledu na stříbrný prach měsíčního elfa, který se vznášel ve vzduchu. V tu chvíli vítr zesílil a z jeho pracovního stolu se rozlétly všechny dopisy. Jeden z nich mu přistál přímo u nohou. Zvedl ho, pohlédl z okna na nebe a dovolil severáku, aby ho švihal po jemné zlaté tváři. Bílý dopis se známou

červenou pečetí přitiskl na prsa a uronil ještě jednu smutnou slzu. Podíval se na dopis a usmál se, když si uvědomil, že Vincent sepsal své vzpomínky a potají dokončil otcův deník, a právě proto si přál, aby ho Daniell vlastnil.

„Šťastnou cestu, příteli!“ řekl tiše a poslal po větru poslední pozdrav do oné druhé elfí země.

* * *

Opuštěný víceposchodový dům v údolí nebyl přes husté koruny starých dubů téměř vidět a i noc jej skrývala před cizími pohledy. Přestože tu nikdy nebyla, energie, tajemství a instinkt ji vedly na místo, kde zesnulý kdysi žil. Projela lesní cestou a zpomalila, když narazila na divoké růže. Bělouš poslechl svou paní a pomalu se vydal k velkému šedému domu zarostlému pevným břečťanem.

Seskočila z koně, upravila si svůj temný šat a pečlivě si vchod prohlédla. Zdobení nade dveřmi jí potvrdilo, že je na správném místě. Zavřela oči a použila magii. Když zjistila, že dveře byly celou dobu odemčené, podivila se. Usmála se, vešla dovnitř a zavřela za sebou.

Dlouhá chodba byla temná. Měla dojem, jako by tu už delší dobu bydlela noc. Po několika krocích jí pod nohama na uvítanou zaskřípěla stará prkna. Nastražila uši. V domě dál panoval klid.

Nahlédla do několika komnat a pochopila, jak Vincent žil. Dotýkala se předmětů, prohlížela si obrazy a fresky na stěnách, vpíjela vzpomínky, které za života nasbíral. Napadlo ji, jak bohatý život ten zvláštní elf ve skutečnosti měl. Prošla ložnicí a vydala se ke komnatě, ve které bydlela jen jedna elfka.

Když vešla, pohledem přelétla místnost, ale její pozornost upoutala stěna vpravo. Skrz otevřené okno vál vítr, vzdouval závěsy z bílého hedvábí a zakrýval tak pohled na obraz jí samé. Přistoupila blíž, zvědavě se na něj zadívala a pomyslela si: Měla jsem za to, že

je všechny spálili a zničili... Hrdě se usmála a podívala se k oknu. Měsíc se nacházel uprostřed nebeské klenby, už brzy všechny zvony elfí země odbijí půlnoc.

Za sebou ucítila silnou energii. Pohlédla dolů a všimla si fialového kouře, který se šířil všude kolem ní. Když se stříbrné zvony ohlásily, pomalu se otočila a pohlédla na svého nepřítele.

Beze strachu k němu přistoupila a pokynula mu, aby se přestal vznášet. Niffelhim ji poslechl. Postavil se na nohy a v ruce třímал černou hůl, tentokrát bez čepele. Královna stála vzpřímeně. V místnosti zavládlo ticho jako v hrobě. Ani jedna z tisíciletých bytostí nechtěla přerušit jeho moc. Nicméně královnino pozvání obsahovalo návrh, a protože její mysl byla uzavřená, démonovi se nedařilo proniknout do jejích tajemství. Proto se rozhodla promluvit jako první.

„Dokud čistokrevný elf kráčí po této zemi, nebe nikdy nebude krváčet,“ zvedla pravici na znamení, že chce jednat v míru. Démon její požadavek pochopil a svěsil hlavu.

„Co je hrdost? Úcta?“ odpověděl jí hlubokou otázkou.

„Měsíc,“ odpověděla moudře královna.

„Jak ho poznám, když ho nevidím?“ naklonil Niffelhim hlavu.

„Dívej se srdcem,“ řekla a démon se zamračil. Pozorně sledovala každý jeho pohyb. Netušila, jak démon zareaguje. Neměla očekávání, zato měla pochopení. Démon si uvědomil, že mu královna je připravená srdce dát. Narovnal se, přitiskl pravici na levou stranu hrudi a použil zvláštní magie.

V jeho dlani se objevilo něco černého, nepravidelného a ostnatého. Vypadalo to jako kámen ježící se trny, ale vyzařoval energii a moc. Královnu to překvapilo, ale navenek nedala nic znát.

„Tohle je jediné, co mám,“ řekl Niffelhim staroelfsky a v jeho hlase znělo mírné zklamání. Královna sklopila oči k zemi a přikývla. Znovu se na něj podívala a přitiskla si pravici na levou stranu prsou. S použitím stejné magie ze svých útrob přivolala půlelfi

srdce. Zářilo mnoha barvami a moudrostí, přáními a činy, které konali jen skuteční vladaři. Držela své srdce na dlani a odpověděla démonovi:

„Ať v mé zemi znovu zavládne zdraví a mír. Na oplátku ti nabízím to, co mám já.“

Démon ustoupil a jeho magie povolila. Mračil se. Nechápal, co ta bytost získá tím, že mu nabídne část sebe za svobodu a život své země a svého lidu. Copak je to v tobě za cit? zeptal se jí a ona mu odpověděla: Úcta i láska k vlastnímu národu a Elightu.

„Já nevím, co to je,“ opáčil démon, jako by se snažil obhájit za neznalost citů.

Královna odpověděla: „Nabízím ti své srdce, aby ses to naučil.“

Bleskurychle se k ní přiblížil a přiložil jí dýku ke krku. Přestože jeho magie byla pokročilá, nepodařilo se mu ji překvapit. S tváří těsně u té její nezaslechl ani zděšený vzdech, ani rychlejší úder srdce, které držela v rukou. Královna neměla strach z toho, čím kdysi byla, polobožská bytost bez citů a bez zkušeností se světem. Při vzpomínce na zesnulého elfa se jí po tváři rozlil tajemný úsměv.

Niffelhim přikývl a odstoupil. Svou zbraň proměnil ve flétnu z černého dřeva. Na znamení souhlasu s výměnou stiskl královně ruku.

Na oplátku chceš jen, abych přestal? ujistil se znovu, protože její důvody nechápal.

Ano. Krátká a jasná odpověď ho opět překvapila. Chvilí jako by se rozmyšlel, ale pak do její levé ruky vložil své temné srdce. Královna ho přijala jako svoje a nabídla mu to, které držela ve své pravici. Sotva démon královnino srdce vzal do ruky, ucítil, že ho čeká dlouhé učení se něčemu nádhernému a mocnému. Uložil si ten dar hluboko do své hrudi. Ona učinila stejně tak a s velkou úctou.

„Pravý nepřítel je pouze ten, který je stejně moudrý jako vladař,“ řekla královna a ucítila v prsou nepopsatelnou bolest. Démon přikývl a přitiskl si ruku na hrud': „Pravý vladař je ten, který přijímá

moudrost i neznalost svého nepřítele.“ Potom se Niffelhim upřímně usmál: „Tady bude v bezpečí.“

Vzápětí od ní odstoupil a oslovil ji myslí: Až mě naučí všechno důležité, vrátím ti ho, královno...

Usmála se, rozhodnutá nedat najevo bolest prýštící z nového srdce plného nenávisti.

„Ptal ses mě, co jsou to hrdost a úcta.“ Niffelhim se zarazil a ona odpověděla jménem zesnulého, které se rozlehlo zdmi komnaty:

„Vincent.“

Démon přikývl, ale cit pro něj byl stále velkou neznámou, proto se rozhodl vše pozorně nastudovat s pomocí toho nejcennějšího, co teď vlastnil. Jeho postava pomalu mizela v oblaku purpurově fialového kouře a královna se v duchu loučila se svým srdcem. Nepochybovala, že o něj démon nebude pečovat. Nepochybovala o jediném svém činu kromě jediného – toho z předchozího rána.

Otočila se k vlastnímu portrétu a cítila, jak bolest v její hrudi pomalu polevuje. Všimla si, že po jejích tvářích na obraze stékají obrysy černých slz. Záhadně se usmála a přitiskla svoji pravici na plátno. S pomocí magie vytvořila vlastní umělecké dílo.

Když odcházela neslyšně jako jarní vítr, za sebou na plátně zanechala obraz vysokého a štíhlého elfa se stříbrnými vlasy, ostrou tvář a pronikavýma tmavýma očima, kterak stojí opřený o zeď, v jedné ruce zahnutou dýku a ve druhé červené jablko, které kromě plodnosti symbolizovalo i nový život.

* * *

Další setkání Valerie a Dlouhorukého Daniella se odehrálo následujícího rána. Elfové, kteří netušili, jaký temný pakt byl té noci uzavřen, toho rána bezstarostně vyšli do ulic a radovali se z nového opravdového dne bez krvavých chmurných mračen. Chrámy byly plné elfů, kteří děkovali bohům za vyslyšení upřímných modliteb.

Slunce znovu zazářilo zlatým svitem a osvěžilo posvátnou elfí zem. Vzduch už nebyl tak těžký, jen stále chladný. Tržiště, obchody a hostince se znovu otevřely a v Sunnredu opět zavládla radostná atmosféra, na kterou všichni celou tu dobu netrpělivě čekali.

Valerie se procházela po náměstí bohyně Bestly v modrých šatech a v tmavomodrém plášti. Spokojeně pozorovala život v ulicích a úsměvy na tvářích. Přestože nevěděla vše, mladé srdce jí říkalo, že s tou nenadálou změnou má co do činění Vincent. Může snad tenthle lid za svůj osud děkovat vrahovi? napadlo elfku při pohledu na mladou matku vedoucí za ruku malého syna. Dítě se na ni usmálo a její srdce se rozněžnilo.

Blížily se k ní odměřené kroky, ale nevšíkala si jich. Až když jí položil ruku na rameno, otočila se a pohlédla do jeho smutných očí. Ač panský vyšňořen, Dlouhoruký nedokázal svým šarmantním úsměvem zakrýt smutek. Valerie se na něj upřímně usmála a nevšíkala si slz, které se jí draly do očí. Oba věděli, že uplynulé noci se s nimi Vincentův duch rozloučil, a tu vzpomínku nechtěli poskvřnit.

Elfka naklonila hlavu na stranu a přitiskla si ruku na břicho. Daniell přikývl a předstíraný úsměv na jeho tváři zněžněl. Podíval se na vysokou sochu překrásné bohyně a pronesl tiše:

„Na nějaký čas zmizím z města. Musím si srovnat myšlenky a... navštívit nějaké staré přátele.“

Valerie chápala, co se stalo. Dlouhoruký byl nemilosrdným zprostředkovatelem Vincentova nečestného řemesla. Přesto si vraha oblíbil víc, než chtěl. Zesnulý elf zůstal jeho spojením se světem, častým návštěvníkem jeho domu, na kterého se vždy upřímně těšil, a jediný přítel za posledních několik století. Jeho nenadálým skonem menší, ale ta důležitější část Dlouhorukého trvale utrpěla. Pochopil, že někdy elfí život uteče rychle. Myslel si, že bude mít čas říct Vincentovi, jak si ho váží. Přestože mu to nikdy neřekl, byl přesvědčený, že měsíční elf to cítil.

Elfka přikývla a s úsměvem odpověděla: „Vrátíš se?“

Dlouhoruký si nespokojeně povzdechl: „Chtěl jsem prodat dům a odjet na západ... Ale už si nejsem jistý. Možná ho bude kmotřenec potřebovat,“ usmál se a koketně na ni mrkl.

Nepřestala se usmívat, ale vzala ho za ruku a přikývla. „Budu-li něco potřebovat, ozvu se.“

„Počítám s tím, elfko,“ odvětil Daniell a pak si na něco vzpomněl. „Ach ano... Málem bych zapomněl. Mám něco, co by tě mohlo zajímat.“

Valerie zvědavě sledovala, jak elegantním pohybem vytáhl zpod tmavohnědého sametového pláště balíček dopisů.

„Kdybys ho někdy chtěla lépe poznat.“

Z dívčiny tváře zmizel úsměv. Uvědomila si, že své panenství dala někomu, koho vlastně vůbec neznala, vrahovi, jehož syna za deset měsíců přivede na svět. Kdyby nedůvěřovala elfovi, který stál před ní, zastyděla by se a utekla. Místo toho se narovнала a převzala dopisy.

„Děkuji,“ řekla o něco upřímnějším tónem, což Dlouhorukého potěšilo.

„Takže... To je teď ode mě vše. Jdu. Musím odtud zmizet. Až se vrátím, chtěl bych, aby na mě čekalo něco nového, nějaká změna. Něco jiného. Jestli mě budeš potřebovat... vyptej se na mě v temných uličkách. Mí kumpáni budou vědět, kde jsem, nebo mi vyřídí tvoje zprávy,“ mrkl elf znovu a políbil jí ruku.

„Domluveno. Budu se za tebe modlit,“ odpověděla s úsměvem.

„Nedělej to,“ zavrtěl hlavou Daniell. „Za ztroskotance se nikdo nemodlí.“

Dívka naklonila hlavu a lehký úsměv jí z tváře nemizel. „Jsi si jistý?“

Na Daniellově bronzové tváři se rozhostil stydlivý úsměv. Elegantně si uhladil vousy, odstoupil od ní a řekl: „Na shledanou, elfko. Dávej na sebe pozor. A pokud se rozhodneš vydat na cestu, vyhledej mé sluchy. Jim můžeš věřit.“

Valerie přikývla a zamávala mu, on se otočil na patě a zmizel ve shonu úzké ulice.

Při pohledu na okolní zástupy elfka pocítila radost. Vydala se na tržiště pro nějakou zeleninu a pár drobností. Všimla si, že jí měšťané věnují udivené pohledy. Šlechtična opustila svůj dvůr a vydala se mezi prostý lid, bez sluhů, aby jí pomáhali s nákupem, což spoustu kupců vyděsilo. Valerie to však nebylo nepříjemné. Několik dnů života s vrahem a události, které následovaly, jí pomohly k tomu, aby se stala moudrou a samostatnou.

Vrátila se domu, nakázala sluhům, ať připraví večeři, a sama se pustila do čtení tajemných dopisů. Četla jeden za druhým a víc a víc poznávala Vincentův tajný život. Každý dopis ji překvapoval stále víc a její zamilovanost do zesnulého nezadržitelně rostla. Občas jí do očí vstoupily křišťálové slzy, a jindy jí z tváře nemizel upřímný úsměv.

Je toho tolik, můj milý elfe, co se o tobě nikdo nedozví... přemýšlela elfka, zatímco nadšeně otvírala a četla dopisy. Když zjistila, že Vincent má rodinu ve Feymu, pochopila, proč Dlouhoruký zmiňoval cestu. Okamžitě zatoužila poznat Vincentovu sestru v krvi i ve zbrani, chtěla se přiblížit ke všemu, co jejímu dítěti bude připomínat otce. Vzpomínku na Vincenta si nechtěla nechat jen pro sebe. Jeho vítězství byl jeho plod, který teď rostl v ní. Ještě větší břímě leželo na jejích ramenou. Jednoho dne bude muset mladého elfa vychovat ve správném duchu.

Na takové myšlenky je ještě příliš brzy, usmála se Valerie a vrátila poslední dopis do obálky.

Vstala a přistoupila k oknu. Noc byla studená a klidná. Stříbrný měsíc se stále ještě nevyšvihl do středu temného nebe, takže jej mohla sledovat jako osobu naproti sobě. Její mysl byla klidná, zatímco ruka chránila bytost, kterou nosila v lůně. Vzpomněla si na Dlouhorukého i popřála mu příjemnou a klidnou cestu. Přestože o něm věděla jen málo, v jeho očích poznala dobrosrdečnost a úctu.

Dívka znovu vzdechla a pohlédla na měsíc. Jeho stříbrná záře jí připomínala dlouhé stříbrné prameny Vincentových vlasů i jeho bledou tvář. Sklopila zrak a pomyslela si: Ať jsi kdekoliv... vždycky na tebe budu vzpomínat. Dokud bude svět a já... a tvůj syn.

* * *

Na severu Říše vládlo znepokojení. Královnin dvůr na břehu moře utichl. Sněžní Melerekové stáli před branami, mumlali modlitby a čekali na rytíře v černé zbroji. Stmívalo se. Stříbrní elfové hlídali před královninou ložnicí s neklidem na tvářích. Chodby velkolepého paláce zely prázdnotou. Pochodně, které je měly osvětlovat, byly uhašené. Komnatami se proháněl chladný severní vítr, ale do jedné se mu proniknout nepodařilo.

Z hlubokého lesa, jehož stezky znali jen ti nejzkušenější a nejoddanější královně a elfí zemi, dolehl dusot koňských kopyt. Melerekové se vztyčili, stejně jako zbylí tři elfové, kteří chránili nejdůležitější palác Říše.

Rytíř rozehnal stíny kolem sebe, zastavil a seskočil z koně. Jeho oči se pod těžkou železnou přilbou hněvivě zaleskly. Ostrým pohledem se dožadoval vysvětlení, proč ho obtěžovali při válčení na jihovýchodní frontě. Jeden z elfů sklopil hlavu a zakryl si tvář.

Rytíř pochopil.

Rychlým krokem vešel do paláce a vydal se dobře známými chodbami a arkádami do královniny věže až k její komnatě. Stříbrní elfové se ani nehnuli, dokud nesundal svou přilbu. Poznali jeho tvář i vlnité černé vlasy a podívali se na sebe. Znali královnino tajemství a dovolili mu, aby vešel.

Místnost byla velká a temná. Rytíř rozeznal jen velkou dřevěnou truhlu, noční stolek a velkou postel s nebesy. Věděl, že v ní leží královna. Přistoupil k ní a pomalu odhrnul tmavomodrý hedvábný závěs.

Na měkké bílé posteli leželo nehybně křehké tělo. Královna dýchala ztěžka a hlasitě. Byla slabá a měsíční svit kolem ní už nezářil. Tváře měla vpadlé a kolem očí tmavé kruhy. Při tom pohledu rytíř padl na kolena a sklonil hlavu tak, že mu vlasy zakryly tvář.

Ucítil, jak ho za ruku vzala její slabá dlaň, jako by si žádala jeho pozornost. Podíval se na ni – přece jen našla síly a otevřela oči.

„Královno... Má paní...,“ řekl tiše a silně jí stiskl ruku.

„Ted' nemluv,“ pronesla téměř neslyšně. „Jeho magie je pro mé tělo příliš silná. Srdce démona je zkažené a shnilé, ale teď patří mně. Elfí tělo něco takového nemůže vydržet.“

Rytíř vytřeštil oči a chytil se za hlavu. Nevěděl, proč to udělala, proč riskovala vlastní život a existenci. Vzpomněl si na večer, kdy ji prosil, aby si to dobře rozmyslela, kvůli blahu svého lidu a nejvíc kvůli sobě. Věděl, že k rozhodnutí došla po dlouhé úvaze, ale stále měl za to, že spása celého národa nesmí záviset jen na životu nebo zdraví jednotlivce.

„Vím, co se ti honí hlavou, ale kdybys byl panovník, znal bys mé pravé důvody,“ řekla a stiskla jeho ruku. „Na deset měsíců tvrdě usnu. Země o tom nesmí vědět. Nechci, aby se rozhodnutí činila beze mě. Proto ty a mí nejvěrnější rytíři chraňte můj lid. Nedejte Elightu poznat, že tu nejsem.“

„Ale, má královno...,“ zkusil promluvit rytíř, ale ona ho přerušila:

„Poslechněš mé rozkazy, stejně jako všichni ostatní. Nemusíte hlídat před mými komnatami. Hlídejte můj národ a mě nechte spát, abych si zvykla na prokleté cizí srdce, které mi bije v prsou. Magie je příliš silná... ta bolest mě zničí. S pomocí magie Melereků usnu... Za přesně deset měsíců, ani o den později, se probudím... A chci, abyste byli tu.“

Rytíř poslouchal královnu. Sám dobře věděl, co znamená démonická bolest v hrudi, proto jen přikývl a políbil bledou, vychrtlou ruku. Věnovala mu unavený úsměv a řekla: „Elf je mrtvý. Jeho tělo se proměnilo ve stříbrný prach a je uloženo ve Věži cti. Nedovolte

nikomu, aby tam vstoupil. Ty se vrať na bojiště a válči tak, jako bych tam byla. Máš mé požehnání, můj věrný rytíři.“

„Staniž se, má paní,“ odvětil rytíř nespokojeně. Musel ctít královnu přání a rozkazy jako všichni v Elightu, přestože on jediný měl dost sebevědomí, aby se jí vzepřel. Při pohledu na únavu v jejích očích se rozhodl zanechat ji o samotě.

„Ať se vám zdají jen klidné sny, má královno,“ řekl už klidněji a tišeji. Ona otočila hlavu a zavřela oči. Rytíř odešel s velkým smutkem v srdci doufaje, že deset měsíců uplyne co nejrychleji a že se královna zjeví opět v plném lesku.

Když vycházel z paláce, postřehl siluetu, která se formovala z fialového kouře. Pochopil, o koho se jedná, zastavil a vytasil z pochvy dlouhý meč.

Niffelhim zvedl pravici na pozdrav a na znamení, že nechce bojovat.

„Tady nejsi vítán,“ zvolal rytíř, meč stále v ruce.

„Kde je?“ zeptal se démon příjemným hlasem a ignoroval rytířovo rozladění.

„Díky tobě spí spánkem, ze kterého možná není návratu. Teď, když jsi dosáhl svého, vrať se tam, odkud jsi přišel. Tady jsi už toho napáchal dost.“

Niffelhim odhadl rytíře jako mocnou osobu, naklonil hlavu a zvažněl. Snažil se přijít na to, jaký je to pocit, který mu rytíř podsouvá, jak se jmenuje a jestli se tak cítí každý příslušník elfího národa. Potom plný otázek a zvědavosti zmizel v oblaku kouře a nechal rytíře v temnotě královny paláce. Pokorný rytíř nedokázal pochopit drzost démonické bytosti, a tak raději poslal před královninu komnatu nejlepší strážce. Nechtěl, aby nezvaný démon rušil její spánek.

V královniných komnatách bylo ticho. Mocné a silné jako nikdy předtím, konejšilo její smysly. Královna byla stále při vědomí, slabá a unavená. Už jednou to vše zažila, ač ne s takovým výsledkem,

a proto se rozhodla odpočinout si. Starost jí nedělal neklidný spánek, který ji čekal, ale její poddaní.

Uklidnilo ji, že se ve snech možná setká s měsíčním elfem, i kdyby jen krátce. Nechtěla s ním mluvit. Stačil pohled do jeho tváře, aby pochopila jeho přání. Na první pohled svobodný a zbavený hříchů, přesto zanechal mezi živými neuzavřenou záležitost. Královna to velmi dobře znala a rozhodla se vše vyřešit přesně za deset měsíců, až se znovu nadechne čerstvé noci a pošle modlitbu měsíci.

Z přemítání ji vytrhl už dobře známý host, který přicházel i odcházel, kdy se mu zachtělo. Otevřela znavené oči a uviděla jeho stín formující se z kouře. Věděla, že nepřišel bojovat. Pokud sis z mého srdce už stihl odnést nějakou lekci, je to lekce o cti, pomyslela si a on potvrdil příkývnutím. Tři stříbrné copánky se vznášely ve vzduchu spolu s ním. Připlul k její posteli, ale závěsy nechal zatažené.

Po chvíli Niffelhimův stín zmizel z královnina dohledu. Půlelfčin duch se uklidnil. Krutá únava a bolest na prsou ji vyčerpávaly, proto zavřela oči a odevzdala se do rukou strážců snů.

* * *

Čas plynul, ale vzpomínky na zesnulého elfa nebledly. Sunnredští strážníci už nezaznamenávali časté vraždy nečestných vyslanců z východu i západu, čemuž se sami dost divili.

Elfí lid si stále méně a méně připomínal čas krvavých mraků. Přestože šlo o národ, který pamatuje špatné dny a vyvozuje z nich poučení, tohle období se rozhodl co nejrychleji zapomenout a postarat se, aby se tak mocné staré magie už nikdy nikdo nedotkl. I když královna spala pevným spánkem, ve kterém střežila vzpomínku na padlého, který jí byl podobný myslí i srdcem, rozhodla se už dřív, že ani jedna bytost jejího rodu nikdy nezjistí, jakou smlouvu s Niffelhimem uzavřela, ani kdo byl její příčinou. Spokojeně oddechovala, snila sen na onom světě, daleko od světa živých, tam, kde vládlo věčné ticho.

Černovlasá elfka, která se po hříšné noci stala dospělejší a nosila v sobě její plod, dlouho přemýšlela o svých dalších plánech. Nakonec se rozhodla pro cestu do vnitrozemí Elightu. Zajímalo ji, jak vypadá Vincentova sestra, jakou má povahu a srdce. Chtěla vědět, jestli je ta žena podobná měsíčnímu elfovi kruté duše a temné mysli. Aniž by znala její pravé jméno ani přesné bydliště, jednoho rána Valerie vyrazila do Feymu.

Cestovala sama, skoro jako vyhnaná z domova, vedená přáním a zvědavostí. S dítětem v lůně, s odhodlanou myslí a pevným tělem se vydala na cestu, která trvala víc než čtyři dny. Přestože byla urozeného původu a vychování, přespávala v zájezdních hostincích pro kupce.

Když dorazila do Feymu, vydala se na tržiště pro čerstvé ovoce, aby se občerstvila. Když procházela kolem červených plodů a vdechovala plné a svěží vůně, všimla si vysoké a štíhlé měsíční elfky, otočila se k ní a pozorně si ji prohlédla.

Pod ošuntělým koženým kloboukem s velikou krempou a v šedé roztrhané košili elfka vypadala jako nějaká vesničanka, ale stříbrný prsten a vysoké boty z jemné lesklé kůže Valerii upozornily, že je mnohem víc než to. Při pohledu na nataženou ruku, která zručně vybírala čerstvá a červená jablka, si Valerie vzpomněla na Vincen-tovu jemnou a bledou kůži.

Elfka najednou otočila hlavu k ní a dlouhé stříbrné vlasy se jí rozprostřely po ramenech a prsou. Valerie se zhluboka nadechla, potlačila nepříjemný pocit a vykročila k ní. Elfka zvedla hlavu a odhalila hluboké a moudré černé oči, pravidelný nos a úzké rty. Podívala se Valerii do očí a prohlížela si ji, šlechtičnu z jihu oblečenou do nejjemnějšího tmavomodrého sametu.

Valerii do očí vyhrkly slzy. Elfka se zamračila. Chtěla požádat o vysvětlení, ale pak si ve Valeriiných rukou vykukujících zpod pláště všimla několika dopisů. Černýma očima proklála Valerii a po tváři jí skanula čistá sesterská slza. Červená jablka jí vypadla

z rukou. Valerie se sehnula a jedno jablko zvedla. Elfčin pohled se změnil. Její oči byly plné slzavých perel. Valerie jí beze slova podala jablko. Elfka ho přijala, aby se mohla dotknout její ruky a pomocí magie zjistit, jaké tajemství černovlasá šlechtična skrývá, přestože ho už do jisté míry tušila.

Z dvou černých očí znovu ukáply slzy a zabydly se na elfčině bledé tváři jako vzpomínky pojící ji se zesnulým bratrem. Valerie okamžitě poznala, že smutek opanoval její srdce. Aby jí odhalila tajemství a alespoň trochu zmírnila bolest, vzala ji za zápěstí a podívala se jí hluboko do očí.

Když ucítila dvě srdce v jednom těle, na tváři měsíční elfky se objevil úsměv štěstí v neštěstí. Sklopila oči a našla klid v tlukotu srdce nenarozeného dítěte. Pak přikývla a opět zvedla oči k Valeriei:

„Děkuji, žeš přišla, elfko.“

Valerie se jen usmála a utřela si slzy. Její úsměv si měsíční elfka vyložila jako úlevu a hluboko v sobě věděla, proč Valerie hledá útočiště právě zde.

„Jmenuji se Sand,“ řekla měsíční elfka v klobouku a usmála se známým úsměvem. Valerie jí úsměv oplátila, nabídla jí ruku a sdělila své jméno.

„Takže ty jsi jeho rodina,“ odvětila nadšeně.

„I tys byla jeho rodina... aspoň nějakou dobu,“ řekla Sand.

A tak se setkaly dvě elfky, kterým jeden muž zůstal různými způsoby navěky ve vzpomínkách.

Zjištění, že její bratr dobrovolně odešel na smrt, otrásla Sand víc, než chtěla dát najevo. Nechtěla si připustit, že pátého dne v týdnu už jeho dopisy nedorazí, že už jí nebude líčit své zážitky, že už nedostane žádné hlubokomyslné rady od nájemného vraha. Byla překvapivě klidná, když poslouchala Valeriino stručné vysvětlování. Občas ji dokonce přerušila, jako by nechtěla vědět víc. Valerie pochopila, že Sand si chce Vincenta pamatovat jinak. Pochopila také, že je ta elfka dostatečně silná a moudrá, stejně jako Vincent.

Podobnost mezi nimi ji přivedla k závěru, že šlo o zarážející vůli bohů, kteří si tak pohráli s plodem v ženském těle. Tajně si přála, aby se její syn podobal otci.

Když se seznámila s jedním z nejstarších elfů, Vincentovým a Sandiným dědečkem, Valerie si všimla, že i jeho staré srdce na okamžik zkamenělo, byť stařec nic neřekl. Zdálo se jí, jako by takovou zprávu očekávali už nějaký čas, jako by šlo o něco už dlouho známého, o čem se jen nemluvalo. Něco jako temný zápis něčího osudu uvrhnutý v zapomnění.

Usazená v křesle u krbu ve svém skromném domě, Sand řekla Valerii zvonivým hlasem: „Jeho úkolem bylo zemřít pro šlechetný cíl. Vždy jsme věděli, že se to stane,“ stočila pohled k oknu a úplňku.

„Jak to myslíš?“ zeptala se Valerie své přítelkyně.

Sand se při pohledu na velký kulatý měsíc usmála: „Protože na začátku našeho zrození bylo řečeno, že on půjde po jiné cestě spravedlnosti, ale i to, že jeho srdce je ve skutečnosti rytířské a železné, srdce, které nás všechny spasí od záhuby.“

Na její tváři se rozhostil smutek a měsíční elfka se v slzách svezla na kolena. Valerie jí chtěla přiskočit na pomoc a utěšit ji, ale vzpomněla si, že na truchlícího měsíčního elfa se nesmí sahat. Odešla do komnaty, kterou jí Sand za světla připravila, a zanechala ji o samotě a v slzách.

Zatímco klečela na podlaze svého skromného příbytku, elfka si mlčky slíbila, že na bratra, kterého kdysi dávno viděla jen jednou, nikdy nezapomene. Podívala se znovu na kulatý stříbrný měsíc a představila si dlouhou stezku ze svítících jisker. Doufám, že jsi tou cestou prošel... milovaný, bratře můj jediný... pomyslela si elfka a zakryla si tvář roztrhanými, chudinskými šaty, zatímco stříbrný prsten na jejím ukazováku dál zářil leskem bohatství a naděje.

X.

Cestoval daleko od všeho, ale v temném srdci Vincentova přítele stále panoval smutek a nepopsatelná prázdnota. Seděl ve svém dočasném útočišti v západní části Elightu a přemýšlel o místech, která navštívil. Přestože hledal zapomnění a uspokojení v malých věcech, daleko od vlastního domova nenacházel nic, co by mu pomohlo zapomenout na přátelství s Vincentem. I tentokrát, když vdechoval něžnou a vlhou vůni noci, si pomyslel: Jak silně jsi mé srdce ranil svým odchodem... Opřel si hlavu o kamenný sloup uprostřed přepychového pokoje, ale na své tváři necítil ani chlad. Častokrát si vzpomněl na černovlasou elfku. I pro ni v jeho srdci existovalo místo a neskrýval o ni obavy.

Vincentovo náhlé zmizení mu nebylo zcela jasné. Pravý důvod mu nikdy neřekl, jen se tajemně a útržkovitě ospravedlňoval, jak bylo jeho zvykem.

Povzdechl si a rozhlédl se. Pochopil, že jeho dobrodružství a putování jsou u konce. Navštívil všechny, kterým to slíbil, a některé dokonce příjemně překvapil.

Najednou Daniella posedla nepředstavitelná zvědavost. Zajímalo ho, co se za těch několik měsíců dělo v Sunnredu, co se změnilo, co zůstalo při starém a jak se má Valerie...

Srdce se mu stáhlo něčím silným. Slovy elfích bardů: jako by mu nějaká tenká nit, utkaná vílou zvanou Osud, zraňovala srdce a přinášela mu bolest prostřednictvím vzpomínek. V tom srdci, které bylo pod silnou vládou smutku, se ozvala láska a touha po vlastním domově a on si vzpomněl na cesty, kterými strávil několik posledních měsíců. Plavil se po mořích jako kdysi, jako šlechtic a bohatý elf, obklopen přepychem. Setkal se i se svými přáteli piráty, kteří se jednou na měsíčního elfa ptali, on však netušil, co by jim vlastně měl odpovédět.

Dlouhoruký zavřel oči a uklidnil se. Nechtěl ty myšlenky zahnat. Patřily k němu stejně jako mnohé roky vlastní existence, celá staletí, která strávil v tom malém přístavním městečku. Docházel k důležitému zjištění a chtěl si ho co nejdéle udržet. Chyběly mu staré známosti i ohlazený šedý kámen úzkých uliček i mohutná socha bohyně Bestly na místě, kde se s Vincentem kdysi scházeli. Pohlédl k posteli a pomyslel si: Takhle se stejně nikdy pořádně nevyspím... jen ve své staré ložnici.

Na jeho bronzové tváři se objevil úsměv, přiskočil ke skříni a začal do kufrů a truhlic chystat své věci. Zatímco vše pečlivě skládal, jak se na pána sluší a patří, všiml si deníku Vincentova otce. Vzal ho do rukou, sfoukl z něj prach a potichu pronesl: „Možná jsem ještě nedorostl tvému obsahu. A možná už ano, co říkáš, moudrý elfe?“

Přivinul si knihu v tvrdých kožených deskách na napůl odhalená prsa jako právě narozené dítě. Jeho mysl se zklidnila a pokračoval v přípravách na návrat domů.

* * *

Sledovala jeho štíhlou postavu a hrdý postoj, věnovala mu úsměv, který zazářil v jeho černých očích. Chtěla ho poplácat po rameni, ale rozhlédla se kolem sebe a ucítila energii návratu z říše snů. On ji vzal za ruku a zanechal na ní poslední polibek úcty.

Pochopila, že je vzhůru, ale nechtěla ještě otevřít oči. Věděla, že v její ložnici někdo je, ale víc než to ji rozzlobilo, že ji někdo předčasně budí ze sna. Vydechla a otevřela oči zelené jako divoké jezero.

Její komnata byla stále temná. Královnina tvář zůstávala vážná, neboť čekala, že ji probudí melodie bardů a magie starých čarodějů. Beze strachu vstala z postele. Její bílá noční košile stále voněla po čerstvých šeiřících a jasmínu, jako když uléhala k dlouhému odpočinku.

Přistoupila k závěsům, prudce je roztáhla a vyšla na terasu. Pohlédla na tmavomodré nebe, a když ucítila chladný vítr na své kůži, uvědomila si, jaká je doba i hodina. Slunce už předalo měsíci vzkaz, že se musí stáhnout, aby mu neublížilo svými ohnivými paprsky časného podzimu.

Opřela se o kamenné zábradlí a zavřela oči. Zhluboka se nadechla a ucítila vůni čerstvých hroznů. Její dlouhou černou hřívu vískaly ruce nejvěrnějšího z Větrů, který jí ukázal události z doby, kdy spala. Když viděla výjev, na který čekala celé ty měsíce snění, výjev toho, jak dala měsíčnímu elfovi pevný slib, otevřela náhle oči a tiše pronesla:

„Narodil se.“

„Ano,“ odpověděl známý hlas. Pomalu se otočila a spatřila svého někdejšího nepřítele, který se formoval z fialového kouře. Okamžitě si na jeho kostnaté tváři a hrdém postoji všimla velké změny.

„Dobré ráno přeji, má královno,“ pronesl Niffelhim a udělal gesto podobné zdvořilému úklonu.

„Hm. To zřejmě tobě musím poděkovat za probuzení.“

„Možná,“ tajemně se usmál. Přestože stále nechápal ta gesta ani dobrou vůli, všiml si, že bolest v její hrudi zcela zmizela. Pomalu se přibližoval po kamenné podlaze. Královna pozorovala jeho chování a srovnávala ho s tím, jak se choval dřív.

„Omlouvám se, pokud jsem byl nešikovný,“ řekl tiše a trochu naklonil hlavu. Pohledem žádala vysvětlení a on pokračoval: „Nechtěl jsem, aby ses probudila bez toho, co je tvoje.“

Královna mu věnovala klidnější úsměv. Vzala ho za ruku a otočila se znovu ke krajině, která se před nimi rozprostírala.

„Kéž by ti oči posloužily alespoň teď...“, pronesla při pohledu na bohatou, plody zkrášlenou elfí zem.

„Nepotřebuji oči, abych viděl a cítil krásu,“ řekl spokojeně zvonivým hlasem. Královna pochopila, že její srdce kdysi vražedné válečnice přece jen vykonalo dobrý skutek.

„Pozoroval jsem elfku. Poznal jsem, co jsou hrdost a úcta,“ hovořil dál. Ona pozorně poslouchala, co a jak říká. Sledovala pohyby jeho šlachovitých rukou a viděla, že i on pochopil, jakou mocí jako démon vládne a kolik škody může napáchat pouhým jedním pohybem. Vítr znovu zavál a zeptal se královny na něco v jazyce, kterému rozumí jen osvícení. Znovu se podívala na démona a pochopila, že se už necítí nadřazený všem ostatním, ale že ctí její moc, která se jí vracela s každým nádechem čistého a svěžího povětří. V tu chvíli přestala démona považovat za hrozbu.

„Řekni mi tedy, Niffelhime – co jsou hrdost a úcta?“ zeptala se královna.

Nečekala dlouho a démon moudře odpověděl: „Vincent.“

Odpověď ji překvapila. Vzápětí uviděla, jak se její nenáviděný nepřítel znovu mění v kouř. Poté, co znovu osaměla, pohlédla na levou stranu své hrudi a uviděla malou jizvu ve tvaru počátečního písmena démonova jména. Přejela přes ni ukazovákem, usmála se a poslala pozdrav slunci. I její jméno začínalo stejně.

Zatímco slunce vítězně zářilo a přineslo elfí zemi krásný a slunečný den pozdního léta, rytíř v černé zbroji dorazil do paláce. Když zanechával koně věrným sluhům královnina velkolepého sídla, které bylo plné vzpomínek na starší a lepší dny, všiml si na tvářích té neobyčejně vznešené rasy nepopsatelnou radost. Zamračeně se na ně podíval a pomalým krokem se vydal do komnat paláce.

Když procházel chodbami, do kterých sluhové po desíti měsících tmy a tichého spánku znovu vpustili sluneční paprsky, pochopil, že se děje něco velkého. Stříbrní elfové, jako pravá osobní stráž, stále stáli přede dveřmi královniny komnaty. Tázavě se na ně podíval, ale ani jeden z nich nezměnil výraz tváře, natož aby odpověděl.

Z královniny komnaty vyšli čtyři sněžní Melerekové. Rytíř byl stále zmatený a trochu zděšený. Jeden z mágů pohlédl do jeho černých očí a poplácal ho po rameni. Rytíř věnoval Melerekovi tajemný úsměv a otevřel dveře.

Stála v bílé hedvábné noční košili a vypadala, řečeno lidskými slovy, jako anděl. Ačkoli nebyla otočená k němu, rytíř cítil moc jejího pohledu, její hrdost i obnovenou sílu. Chvilí si ji prohlížel, pak poklekl na koleno na znamení úcty a řekl: „Má královno.“

Pomalů se otočila a slunce jí ozářilo tvář. Přišla k jednomu z nejvěrnějších rytířů svého dvora a položila mu ruku na rameno: „Můj rytíři.“

Podíval se na ni a usmál se. Mlčky si hleděli do očí a ona zjistila vše, co se v uplynulých měsících v její zemi dělo. Přestože by rád věděl, o čem celou tu dobu snila, rytíř si uvědomil, že navzdory všemu je její srdce vůči němu podezřívavé. Podezřívavé a uzavřené. Elfí opatrnost, pomyslel si a sklopil zrak. Královna stáhla ruku z jeho ramene a znovu se zadívala velkým oknem na kamennou terasu.

„Připravte vše, co je potřeba na cestu,“ královna ozdobila místnost svým moudrým hlasem.

Rytíř vstal a zeptal se: „Kam se v tak krásný den chystáte?“

Královniny oči se zableskly září ukuté oceli. Rytíř si počkal na odpověď, kterou už tušil.

„Jedu do Feymu. Syn měsíčního elfa se narodil.“

* * *

Když si prohlížel Feym, ve kterém dosud nikdy nebyl, Dlouhoruký se ptal, kde by mohl najít nesouzenou družku svého přítele. Procházel skromnými uličkami malého městečka s pocitem, že všichni, kdo si ho udiveně prohlížejí, vědí, že je cizinec. Odpovídal na jejich pohledy laskavým úsměvem a bylo mu jedno, co si kdo myslí. Teď nebyl ve svém přístavním Sunnredu a ptal se, zda ho nějaký šlechtic jeho ražení nelapí s pomocí svých pohůnků, nenechá odvést do nějaké temné krčmy a nezeptá se, co tu pohledává. Měl na paměti, že zvěsti o jeho činech se šířily široko daleko a že několikrát bylo na jeho hlavu vypsáno mrzkých tisíc stříbrných.

Hm... pomyslel si Dlouhoruký, možná si budou myslet, že jsem konkurence, haha...

Procházel se už několik hodin a svého věrného koně vedl za sebou. Několikrát musel vysvětlovat kupcům, že ho nehodlá prodat. Dokonce si říkal, že by si to úžasné zvíře měl cenit na víc. Rozhodl se vejít do jednoho hostince, aby si oba odpočali.

V poloprázdné nálevně přisedl k dubovému šenku a objednal si pivo měsíčních elfů. Vždycky si ho rád dával, protože v něm bylo víc občerstvení než alkoholu. Kdysi rád pozoroval Vincenta, jak si vychutnává každý doušek, a věděl, že mu chutnalo, i když to na sobě nikdy nedal znát.

Dlouhoruký si prohlédl starého krčmáře, který mu nesl pivo.

„Krásný den!“ oslovil ho laskavě ve snaze navázat rozhovor:

„Vskutku jeden z těch lepších,“ přikývl elf lesní rasy a přeměřil si Dlouhorukého unavenýma, ale bystrýma očima. „Vy nejste místní. Sháníte snad někoho?“

Elfa to nepřekvapilo. Už si zvykl, že pokaždé, když narazí na moudrého a staršího elfa jakékoli rasy a v jakékoli zemi, přijde na řadu taková otázka.

„No... ano. Vlastně sháním,“ usmál se. „Nedávno sem dorazila jedna mladá elfka, šlechtična, červonhlávka... ne moc vysoká...“

„Ach ano,“ přikývl šedý elf. „Určitě máte na mysli tu dámu ze Sunnredu, Valerii de Felyl. Všichni ji tady známe, zrovna dnes porodila.“

Na tváři zlatého elfa zazářil spokojený a překvapený úsměv: „Opravdu? Už?!“

„Tak tak, mladý elfe. Očekávala vás a řekla mi, abych vám předal tohle, až dorazíte,“ odpověděl stařec a na šenk položil dopis v bílé obálce.

„Srdečné díky,“ poděkoval Dlouhoruký s úsměvem a otevřel dopis. Krásným písmem a čistým inkoustem v něm stála adresa, na které mohl navštívit ji i jejího syna.

Prudce vstal, nechal starému elfovi několik zlatých, poděkoval, otočil se na patě a vyšel z hostince. Vyskočil na koně a vyrazil k ulici nedaleko tržiště, kterým už jednou prošel. Hledal skromný kamenný domek popsany v dopise.

Když dorazil na místo, sebral odvalu a zaklepal na sešlé dubové dveře. Pocítil v sobě sílu a vzrušení. Vychutnával si očekávání.

Dveře otevřela vysoká elfka se stříbrnými vlasy v ošuntělém domácím oděvu. Přeměřila si ho tmavýma očima: „Hledáte někoho?“

Dlouhorukého zaskočila její krásná pleť, tmavé oči a neuvěřitelná podobnost se zesnulým přítelem. Na chvíli oněměl. Elfka pochopila, co se děje, a usmála se. Daniell tiše promluvil: „Hledám Valeriei.“

Sand přikývla a pozvala ho dovnitř. Zavřela za ním dveře, zmizela v útrobách domku a Daniell osaměl. Při pohledu na krásný dubový nábytek si uvědomil, že obyvatelé tohoto domu se dobře vyznají v magii. Přestože domek zvenku vypadal zchátrale, uvnitř byl prostorný a plný krásných věcí. Magie... úžasná to věc! pomyslel si s úsměvem. Potom do místnosti vešla elfka, za kterou přijel.

Valerie jen zářila. V prostých dlouhých šatech světle fialové barvy, s rozpuštěnými černými vlasy a se složenýma rukama vyzařovala klid mladé matky. Elfův úsměv se ještě víc roztáhl. Přišel k ní a objal ji ze všech sil.

„Elfko,“ políbil ji na tvář, „vypadáš překrásně.“

Usmála se a přikývla: „Díky za kompliment.“

„Jak se máš? Neviděl jsem tě celé měsíce,“ cloumala jím zvědavost, ale pohledem hledal druhou elfku se stříbrnými vlasy. Valerie si toho všimla a zavolala Sand.

„Nemohu být nezdvořilá. Danielli, tohle je Sand, Vincentova sestra.“

Jeho klidný pohled nedával najevo překvapení. Nabídl elfce ruku a prohlížel si ji.

„Podoba se nezapře. Znal jsem vašeho bratra,“ vysvětlil hned Daniell.

„Vím. Těšilo mě,“ odpověděla Sand s úsměvem. „Nechám vás o samotě.“

Jakmile odešla, Dlouhoruký Valerii znovu objal a pozorně si ji prohlédl: „Nezměnila ses, má drahá...“

„Proč bych to dělala,“ opáčila s úsměvem. „Posad' se, prosím. Můžu ti něco nabídnout?“

„Ale ne, ne... Přijel jsem se podívat na tebe. Na tebe a... však víš,“ stále se usmíval. Pozoroval hrdost a štěstí na Valeriině tváři a připustil, že takhle vypadá šťastná žena. Její oči nyní zářily jinak, klidněji, silněji. Byl si dobře vědom, jaká výzva před mladou matkou stojí. Vychovávat dítě sama, bez muže. Ach, Vincente... proč jen jsi odešel, zeptal se a znovu pocítil osten smutku. Znovu se podíval na Valerii a uvědomil si, že si je navzdory svému mládí vědoma své situace. Plná síly a ochranné lásky mu znovu věnovala něžný úsměv.

„Chceš ho vidět?“ zvedla se ze židle.

„Je to chlapec?“ zeptal se nadšeně Dlouhoruký, ale vtom jejich rozhovor přerušil povyk z ulice. Valerie přiskočila k oknu a pochopila, že se děje něco, co vzrušilo celé město. Tázavě pohlédla na elfa, ale ten jen pokrčil rameny. Sand znovu vešla do místnosti, ale ani ona neznala odpověď na hluk, který doléhal zvenčí. Tři elfové vyšli ven, aby se podívali, co se děje.

Stáli na verandě podepřené dřevěnými sloupy a sledovali, jak se lid sbíhá a zase uvolňuje cestu příchozím. V dálce nejdřív zahlédl tři stříbrné elfy na bílých koních, uprostřed osobu ověncenou bělostí, vedle ní věrného rytíře v černé zbroji na vraníkovi, a pak ještě tři stříbrné elfy v závěsu. Pomalu projížděli ulicemi Feymu, jehož obyvatelé se cítili poctěni při pohledu na bytost, o níž se psalo téměř celé tisíciletí – o její vládě, spravedlnosti a ziscích, návratu elfích zemí z hříšných lidských rukou elfímu národu. Královnina

bělostná postava okouzila každého, zejména její něžný úsměv, který zanechával silné vzpomínky v očích dětí a v srdcích mladých.

Valerie nevěřila vlastním očím a podívala se na Dlouhorukého a Sand. Elf byl viditelně rozrušený, ale měsíční elfka byla nepochopitelně klidná. Valerie nic nechápala, ale pak si uvědomila, že vznešení elfové míří přímo k jejich polorozpadlému domku. Sand stála vzpřímeně a klidně jako válečník, s velkým respektem a vděčností vůči té, která přijížděla.

Když dorazili k domu malé a skromné rodiny, stříbrní elfové seskočili z koní a postavili se po třech z každé strany. Rytíř v černém zůstal za královnou, která sestoupila ze svého bělouše, upravila si šaty a pomalým krokem se vydala na verandu za elfy. Město utichlo. Ve stejnou chvíli se v otevřených dveřích objevil starý elf. Při pohledu na královnu elfího národa se poklonil na znamení vděku, že se rozhodla navštívit jeho dům.

Její tvář se okamžitě rozněžnila. Poznala starcovy tmavé oči, dlouhou bradu, odměřenou tvář, ruce plné jizev a mozolů – připomínky dávných bitev a toho, že kdysi vládl mečem. V těch temných očích, ale i v očích zelených jako divoké jezero zasvítila slza minulosti a vzpomínek na bitvy na počest slávy a hrdosti elfího národa. Stařec poklekl na pravé koleno, vzal její něžnou ruku do dlaní a uctivě ji políbil. Mladá matka a Dlouhoruký byli ohromení. Sand jen sledovala, co její dědeček dělá.

Když se podělila o vzpomínky se starým známým a někdejším vrchním generálem jízdy, královna se otočila k mladým elfům. Sand se uctivě uklonila. Valerie a Daniell ji napodobili.

Moudrá královna ucítila, že Valerií cloumají pochybnosti. Pomalu k ní přistoupila. Mladé elfce zatrnulo. Opanovala se a pohlédla svaté bytosti do očí, stále při tom jevíc nespokojenost a obavy. Královna se usmála, vzala ji za ruku a řekla hlubším ženským hlasem:

„Blahopřeji. Stala ses matkou.“

Valerie nerozuměla, proč je královna tady a proč oslovila právě ji, ale věnovala jí stydlivý úsměv.

„Chci vidět tvého syna,“ řekla královna a hleděla jí přímo do očí. Elfka vytrhla svou ruku z královniny a zvážněla. Černovlasá dáma v dlouhých šatech barvy svatého sněhu z elfích vrchů a hor rovněž zůstala vážnou, dávajíc mladé matce najevo, že královnina se rozkazu musí uposlechnout bez ohledu na každou nelibost. Sand si v tu chvíli vyměnila s Valerií významný pohled a vešla do domu.

Mladou matkou projela hrůza. V královniných zelených očích viděla něco známého, něco, co měla možnost spatřit v někom jiném – nepopsatelný klid před činem, za který se nebude kát. Jakmile si na tu osobu vzpomněla, okamžitě si všimla podobnosti mezi ní a královnou, načež se jí strachy a bezmocí před takovou bytostí rozklepala kolena a oči zalily slzami.

V tu chvíli se svatá bytost vládnoucí celému elfímu světu stala jejím soupeřem a trýznitelem. Dítě bylo pro Valerii vše, ale z královniny tváře nemohla vyčíst, co s ním zamýšlí, ani jaký je cíl její návštěvy.

V tu chvíli se vrátila Sand a nesla Vincentova syna na rukou. Královna se spokojeně usmála, ale strach na Valeriině tváři byl zřejmý. Sand předala dítě do matčiných rukou. Královna hleděla na ten výjev a ve svém vědomí oslovila elfa v zemi zesnulých: Dala jsem ti slib, elfe. Víla své sliby dodrží.

Natáhla ruce k Valerii a dala najevo, že si chce jejího potomka pochovat. Matka s nelibostí svolila.

Chlapec klidně spal zavinitý v měkkém bílém povijanu. Když se podívala na jeho spanilou tvář a ucítila pomalý tlukot jeho mladého nezkaženého srdce, královnina duše jako by roztála a na její tváři se znovu objevil upřímný úsměv. V tu chvíli děťátko otevřelo své velké černé oči a udiveně pohlédlo na královnu. Ručkama jemně uchopilo pramen jejích dlouhých černých vlasů, usmálo se a zavrskalo jako holoubě. Zatímco držela Vincentovo dítě v rukou, v královnině srdci

se rozhostilo naplnění, které se promítlo i do záře jejích očí. Tu záři zřetelně viděl i rytíř v černé zbroji.

Královna se sklonila a zanechala na čele dítěte krásný polibek míru. Valerie to pozorovala a ulevilo se jí. Dlouhoruký sice více sledoval královninu krásu, ale bylo mu jasné, co se děje. Přihlížející lid věděl, že královnina návštěva má souvislost s tímto dítětem. Městem kolovaly mnohé klevety, když se Valerie zabydlela u Sand, ale všechny byly daleko od pravdy. Královna věděla, že její příjezd vyvolá u obyvatel velký poprask, ale měla za to, že jsou Sand, její dědeček i sama Valerie dost chápaví a chytrí, aby neprozradili celou pravdu. Elfové stejně potřebují něco zajímavého, o čem si budou povídat, i kdyby to měl být jen drb...

Pohladila dítě po hlavě a na jeho tváři nakreslila ukazovákem znamení královského rytíře, znamení měsíce. Valerie si toho všimla a královna ji v tu chvíli oslovila:

„Budeš dobrou matkou, Valerie de Felyl. Vychovej ho, aby se stal dobrým a šlechtným, protože za sto let nastoupí do služby na mém dvoře.“

Mladá matka pootevřela ústa, zamračila se a chtěla protestovat, ale královna ji předběhla: „Bude to rytíř, jeden z nejlepších. Bude to můj rytíř, jako chtěl být jeho otec za svého života.“

Sand zavřela oči při vzpomínce na bratra a Dlouhoruký se postavil za ni a položil jí ruku na rameno.

„Poté budu já jeho druhou matkou. Budu na něj dávat pozor jako na vlastního, jako by byl mé krve, jako by v mém lůnu rostl deset měsíců. Moudrému věř, jeho slibům se pokloň. Neboť ten, kdo se ti nedívá do očí, je podvodník a lhář,“ královna propichovala elfku pronikavým pohledem, potom znovu políbila dítě a vrátila jí ho. Mladá matka byla zmatená, ale pochopila vzkaz a přikývla.

„Je mi ctí, že vám můj syn bude sloužit,“ odvětila nakonec přátelským tónem. Královna poplácala Valerii po rameni a s úsměvem řekla:

„Vychovej ho dobře. Ať je šlechtný a čestný jako každý rytíř našeho národa. Jeho jméno budiž Razziel, po čestném a vznešeném elfovi, který ukul svou slávu ve vlastní smrti, ve jménu svobody svého národa a v boji proti člověku.“

Valeriina hrud' se vzdmula hrdostí, když pochopila, že její názor na lidi je stejný jako ten královnin. Usmála se a uklonila na znamení úcty. Vznešená víla se otočila k Sand a pevně jí stiskla pravici:

„Měj se dobře a starej se o svého dědečka. Elfové jeho věku znají tradici a ty použij slovo, pero a pergamen, abys tuto tradici zvěčnila.“ S tím pohlédla na starce, který se znovu poklonil. Daniellovi věnovala královna stejný úsměv jako Valerii, pak se otočila k lidu, zvedla ruce do vzduchu a vlastní magií dobré vůle a štěstí požehнала obyvatelům tohoto města a okolí. Celým Feymem se rozlehlo nadšené volání davu a potlesk. Královna nasedla na svého bělouše a společně se svými rytíři vyjeli velkolepým tryskem z města a zamířili k temným a tajemným lesům Elightu.

Valerie se dívala za nimi, jak odjíždějí, a pak pohlédla na svého syna, který dnes dostal jméno od samotné královny. Při pohledu do jeho očí si uvědomila, že jednoho dne vyroste v elfa, kterého čeká mnoho úkolů, mnohé bitvy, těžké i snadné, ale i dobrý osud, protože jednou se stane královniným rytířem. Podívala se na jasné modré nebe. Hledala aspoň jedno znamení od elfa, jehož potomka přivedla na svět. Poslala mu krásnou myšlenku, ať už se nacházel kdekoli, a přivinula si na prsa děťátko, dávajíc mu teplo, bezpečí a lásku.

* * *

Před Vincentovým domem se zastavil bělouš s jezdce. Osoba pod dlouhým zeleným pláštěm a kápí seskočila z koňského hřbetu a rozhlédla se. Noc byla klidná, ale vítr si stěžoval, že někdo navštěvuje dům zesnulého. Zachmuřený měsíc pozoroval vše, stejně tak i tento prázdný opuštěný dům. Bujné rostlinstvo a křoví míhající

se v rytmu větru vyvolávaly strašidelný dojem ve všech, jen ne v příchozím.

Postava v kápi se otočila ke dveřím a natáhla ruku, ale dveře se otevřely samy. Poutník se poklonil a zašeptal něco ve starém elfím jazyce. Tichým krokem vešel do mrtvého domu.

Když sňala kápi z hlavy, černé vlasy se jí rozlily po ramenou. Několik pramenů si odhrnula za špičaté ucho a pak rychlým pohledem přelétla temnou chodbu, do níž skrz podlouhlá okna pronikala stříbrný měsíční svit. Nebyla tu poprvé. Pomalu vykročila vpřed a znovu si prohlížela krásné obrazy. Dlaní se dotýkala nábytku z prastarého dubu a znovu vpíjela vzpomínky zesnulého elfa. Vyšla po schodech do patra a zastavila se před místností, v níž Vincent kdysi dával odpočinout svému tělu i duchu na bílé hříšné posteli.

Královna se zastavila před pracovním stolem. První zásuvka byla pootevřená a někdo z ní něco vzal. Otevřela druhou zásuvku a narazila na krátkou zahnutou dýku. Vzala ji do ruky, prohlížela si její krásné provedení a vzpomněla si na Vincentovu kovárnu v přízemí, kterou si ještě neprohlédla do posledního detailu. Jak se tak dotýkala všeho, co viděla, prožila ve své mysli život, který nyní dokázala pochopit. Seznamovala se s každým pocitem, chápala každý výjev před svýma očima a cítila vinu.

Královna sklopila hlavu na prsa a zastavila se před oknem. Zahradu byla prázdná a tichá. Větve starého stromu se pomalu a strašidelně komíhaly tak, jak jim vítr přikázal. Věděla jedno – i kdyby přežil, tenhle večer by byl stejný, smutný a temný. V srdci měla jen jedinou bolest, a to skutečnost, že ho téměř nikdo neznal a že za ním bude jen málokdo truchlit. Přesto si svůj smutek vykládala jako smutek celého národa a vděčnost k elfovi, jehož smrt sblížila dva mocné tvory, aby mohli uzavřít mír.

Stejně tiše, jak do místnosti vešla, se vydala do druhé komnaty, ve které uzavřela smlouvu s nepřitelem. Pod nohama jí opět zaskřípěla stará dřevěná podlaha. Zastavila se před portrétem, který

sama vytvořila svou magií. Nechtěla zapalovat svíčku a ublížit tmě. Viděla to, co chtěla, a tak se hrdě nadechla a ucítila klid.

Mlčky si prohlížela obraz ve zlaceném rámu. Splynula s tichem noci a posvátností místnosti. Srdce měla stále smutné, ale pevné jako z kamene. Zavřela oči a dovolila tichu, aby jí doručilo další vzpomínky ze snu.

„Kdyby vás, královno, někdo pozoroval déle, pomyslel by si, že jste toho elfa měla opravdu ráda,“ ozval se hlas jejího nejvěrnějšího rytíře. Neotočila se. Věděla, že přišel a že ji sledoval. Nikdy ji nenechával samotnou. Ani když ho necítila nablízku, věděla, že tu stále někde je a pozoruje každý její krok. Byla to jeho povinnost. Kvůli tomu byl vybrán – kvůli bezpečnosti královny.

„Žárlivost rytíře bývá draze zaplácena,“ odvětila moudře a ohlédla se přes rameno.

Rytíř k ní přistoupil tak blízko, aby ucítil vůni její kůže. Mlčky jí položil ruce na ramena.

I královna zůstala věrná mlčení. Nechtěla, aby kdokoli zjistil, co se na tomhle místě stalo. Bránila se přiznání, že napoprvé se ve Vincentovi mýlila. V jejím srdci se rozhostil pocit viny a věděla, že rytíř by to nepochopil. Proto nehodlala nic vysvětlovat a znovu se zahleděla na elfův portrét.

Vnímala rytířův klidný dech. Rytíř stál vzpřímeně a hrdě ji vinul ke své hrudi. Silnýma rukama ji držel kolem ramen. Při pohledu na obraz si tiše povzdechl. Věděla, kam se rytíř dívá, ale nemohla se dobrat toho, o čem přemýšlí. V hloubi duše pocítila rozladění kvůli jeho mlčení a uzavřené mysli.

Tak jako ona nedovolovala nikomu, aby jí četl myšlenky, tak ani on nedovoloval jí, aby zjistila, co cítí při pohledu na portrét toho nájemného vraha. Královna se otočila a zadívala se rytířovi do tváře. Svým pohledem se ho přímo zeptala, ale on oči z obrazu nespustil.

„Královno...“ začal nepřesvědčivě. „Položil život za něco šlechtného. Málokdo by to udělal, a tím méně ten, kdo nenosí titul rytíře a nehledá slávu.“

V koutku jejích rudých rtů se objevil tajemný úsměv. Zavřela oči a dala najevo, že ta skutečnost jí je známa od začátku. I rytíř věděl, co tíží královninu duši. Její pohled mu prozrazoval jen tolik, kolik chtěla, ale v okamžiku, kdy brala Vincentovo dítě do náručí, z jejích očí vyčetl jedno malé tajemství.

„Je pozdě, rytíři. Cesta do mého paláce je dlouhá,“ pohlédla na něj svýma zelenýma očima a znovu si zavázala sametový plášť pod krkem. Rytíř černých vlasů a černých očí poklekl před ni a políbil jí ruku: „Splnila byste mi upřímné přání a dovolila, abych vás doprovodil? Noc je temná a nebezpečná.“

Královna měla chuť se ze srdce zasmát, když v očích tohoto rytíře odhalila velké tajemství, ale jen přikývla a krásně se na něj usmála. Než vyšla z místnosti, znovu se podívala na Vincentův portrét. Ten pohled ji doprovázel dál, stejně jako tenkrát, když na sebe poprvé pohlédli v chrámu a dovolili svým duším podělit se o vzpomínky.

Na rozloučenou svému uměleckému dílu poslala úsměv a přísahala, že nebude poslední. Opustila dům zesnulého v závěsu za svým rytířem a celé okolí nenápadně ovinula magií. Věděla, že uplyne víc než jedno století, než se Razziel začne ptát na svého otce, proto zařídila, aby se čas, ten nelítostný mlynář, který mele vše, od této chvíle nedotkl toho tichého domu plného vzpomínek.

Beze slov, s klidem v jednom a neklidem ve druhém srdci, se královna a rytíř vydali k sunnredskému přístavu. Tam se nalodili a odpluli do Říše.

Vzpomínky zůstaly uvězněné mezi zdmi a uchráněny před zubem času.

XI.

Usazen v pohodlném sametovém křesle vedle pozlaceného svícnu, zlatý elf si pročetl stránky starého deníku. Na jeho tváři se rozhostil klidný úsměv. Vzhledem k tomu, že dnešek byl sedmým dnem týdne, sluhové měli jako vždy volno. Večer byl zasvěcen čtení zažloutlých stránek, které se nepřestaly samy doplňovat téměř stovku let. Dlouhoruký měl dojem, že je někdo psal pokaždé, když nebyl nablízku. Moudré myšlenky a závěry nikdy nekončily a stále byly nové a čerstvé.

Spokojeně si povzdechl a podíval se k oknu. Vstal. Ladným krokem k němu přistoupil a pohlédl do ulic městečka, které byly v jarním podvečeru plné davů zvědavců a kupců. Pozoroval elfí lid. Srdce mu přetévalo hrdostí, že patří k tak šlechtné rase. Byli mezi nimi i zlí, ale ti šťastnější z nich dokázali chytit příležitost za pačesy a naučili se ctnostem.

Můj přítel měl ctnosti, pomyslel si Daniell, když naslouchal smutné písni mladého barda, který na rohu hrál na citeru. Měl i chyby, usmál se a pokýval hlavou, když si uvědomil, že je vlastně šťastný, že měl příležitost poznat Vincenta a pracovat s ním. Přestože jejich práce nebyla vůbec šlechtná, vybudovali si mezi sebou důvěru. Na přátelství měsíční elf neměl ani čas, ani vůli. Dlouhoruký to věděl.

Tolik trápení jsem si kvůli tobě užil, sobecký elfe... usmál se zlatý elf a znovu pohlédl na západ slunce. Jeho srdce stále bolelo, přestože to umně skrýval. Cítil se starý. Teprve po elfově odchodu v něm zaplála zvědavost a touha po lepším, možná poctivějším životě.

Přestože to nebyl jeho úkol, slíbil Valerii, že jí pomůže s výchovou syna. Doufal, že tak alespoň částečně prokáže Vincentovi úctu.

Vrátil se ke stolu a zavřel knihu. Staré hodiny se ohlásily a připomněly, že za chvíli Daniell musí přijmout dva hosty, které už dychtivě očekává. Potlačil mírné obavy, usmál se a odešel do jídelny pro nějaké drobnosti, díky nimž se dáma bude cítit pohodlně a mladý elf jako doma.

* * *

Městský podvečerní shon doplnil výjev matky a dítěte. S největším pokladem svého života po boku, Valerie přemýšlela, jak jí od Razzie-
lova narození dny ubíhají stále rychleji. Naučila se hrát roli mladé matky, občas přísné a neústupné, ale něžné a plné lásky. Mnohokrát v tmavých očích svého syna rozeznala sílu elfa, do kterého se před téměř sto lety nenávratně zamilovala.

Uplynul týden od chvíle, kdy opustila Feym a vrátila se domů. Ctila starou elfí tradici, podle které musí dítě zůstat v domě, ve kterém se narodilo, alespoň polovinu svého prvního století. Velmi si oblíbila Sand i starého elfího generála. Byla jim nesmírně vděčná, že ji přijali do svého domu, jako by byla součástí rodiny. Dlouhorukému také děkovala za návštěvy, lásku i krásné dary, kterými zasypával mladého Razziela. Věděla, jaký pro to má důvod. Zнала ho sama dobře.

Když se toho teplého podvečera vydala se svým synem na procházku mimo svoji usedlost, rozhodla se splnit slib, který Daniellovi dala. Věděla, jak moc je mladý Razziel nadšený ze zlatého elfa a jeho dobrodružných historek, a rozhodla se jej dnes večer poprvé se synem navštívit. Přestože byl Dlouhoruký dříve zaměstnavatel nájemných vrahů, měl v sobě čest i vznešenost, touhu po poznání a nesmírnou lásku, kterou dával právě Vincentovu potomkovi. Valerie to respektovala už od chvíle, kdy královna navštívila Feym.

Při chůzi se podívala na svého syna, který jí sahal už téměř po ramena. Sám se rozhodl nést staré romány, které přečetl a chtěl

je vrátit Dlouhorukému. Podíval se na ni svýma tmavýma očima a věnoval jí úsměv, načež se její srdce zatetelilo pýchou.

Pomalým krokem vešli do temnější uličky, na jejímž rohu narazili na žebračku. Valerie si jí hned nevšimla, ale Razziel se zastavil a stiskl matčinu dlaň. Podívala se pod železnou lucernu a uviděla starou elfku v ošuntělém šedém plášti. Vlasý měla ukoptěné a rozčuchané a pod šedou kápí jí nebylo vidět do tváře. Žebračka hrála na flétnu prastarou elfí hymnu, kterou Razziel hned poznal. Protože ještě nikdy nikoho takového neviděl, tiše se zeptal Valerie: „Matko, kdo je to?“

Valerie se usmála, zahalila ho do svého pláště, políbila na tvář a zašeptala mu do ucha:

„To je moudrá stará žebračka. Hraje na svoji flétnu a posílá krásné melodie celému městu, aby ji šlechtní elfové odměnili.“

„Odměnili?“ Razziel udiveně pohlédl matce do očí.

„Ano, můj synu. Každé město má své žebračky. Žebráci znají každé tajemství města. Nikdy nesmíš projít kolem žebračka a nedat mu nějaký dar. Mohou to být peníze nebo cokoli jiného. Žebráci jsou vždy moudří, ale stejně tak nevypočitatelní. Když ho odměníš, i ty budeš odměněn. Když ho budeš ignorovat, přihodí se ti neštěstí ve chvíli, kdy to budeš nejméně čekat.“

„Proč jsou nevypočitatelní, matko?“ zvědavě se ptal mladý elf, ale Valerie se usmála a vložila do jeho malé hladké dlaně stříbrňák.

„To zjistíš, až budeš o něco starší. Ted' jdi a dej jí tuhle minci jako odměnu za její píseň.“

Razziel sevřel dlaň, usmál se a přistoupil k žebračce, která přestala hrát. Zvědavě a poněkud vážně se na ni podíval a pak jí podal stříbrňák se slovy: „Krásně jste zahrála Ódu vlasti, paní.“

Zpod zašlé šedé kápě zablýskalo pronikavé oko, pak stará elfka sáhla do rukávu a vytáhla z něj červené jablko. Ladným pohybem ho nabídla Razzielovi a sledovala výraz jeho tváře.

Mladý elf udiveně zvedl tenké stříbrné obočí. Černýma očima si prohlédl štíhlou a bledou elfčinu ruku, její dlouhé prsty a stříbrný prsten. Při pohledu na ten detail se znovu zamračil, ale v tu chvíli mu elfka řekla moudrým hlasem:

„Dar pro vznešeného mladého elfa, který dokáže ocenit moudrou píseň.“

Razziel se usmál a stydlivě dar přijal. Tiše poděkoval a znovu si prohlédl její bledou ruku. Poklonil se jako pán a pak odběhl k matce a hned se jí pochlubil. Valerie přikývla, objala ho a řekla, že musí jít, a před odchodem se uctivě žebračce poklonila.

Stará žebračka je sledovala svým pronikavými zelenými očima. V okamžiku, kdy jí Valerie a Razziel zmizeli z dohledu, se kolem ní zjevil fialový kouř, ona vstala a zastrčila si stříbrňák do roztrhaných šatů.

„Je to dobrá matka. Nemýlila ses,“ řekl známý laskavý hlas.

„Když je vladař moudrý, málokdy se mýlí. Bude to šlechetný elf. Dobře ho vychovává a bude za to odměněna,“ odpověděla půlelfka a sňala ze sebe magické maskování. Dlouhé černé vlasy se jí svezly z ramenou až k pasu. Na bledé tváři se rozhostil spokojený a hrdý úsměv a oči barvy divokého jezera se zaleskly.

Vedle ní se formovala postava někdejšího úhlavního nepřítele elfího národa. Bílé copánky se mu vznášely kolem těla jako dřív, ale nyní byl výraz jeho tváře laskavější. Oči měl stále zakryté tmavou páskou, ale oči svého srdce ne.

Královna přikývla a ještě víc se usmála. Niffelhim ucítil ten silný pocit hrdosti a chtěl se na něco zeptat, ale nakonec si to rozmyslel. Nabídl královně ruku. Ta se na něj udiveně podívala a on řekl: „Slíbila jste mi, že jednou ochutnám pivo měsíčních elfů.“

Vládkyně Elightu se na něj podívala, nadzvedla levé obočí a hlasitě se rozesmála. On to pochopil jako souhlas, proto ji vzal pod pravou paží a jejich siluety pomalu zmizely v magii kouře, magii, která byla známá jen nejstarším a nejmodřejším.

Ana-Marija Posavec Vincent

Překlad a redakce Jan Kravčík

Fotografie na obálce Dmitrijs Bindemanis/Shutterstock.com

Vydala Městská knihovna v Praze

Mariánské nám. 1, 115 72 Praha 1

V MKP 1. elektronické vydání

Verze 1.0 z 12. 7. 2019

ISBN 978-80-7602-944-6 (epub)

ISBN 978-80-7602-945-3 (pdf)

ISBN 978-80-7602-946-0 (prc)